

Tóc Mây Một Thời

Contents

Tóc Mây Một Thời	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	29
4. Chương 4	41
5. Chương 5	61
6. Chương 6	72
7. Chương 7	95
8. Chương 8	119

Tóc Mây Một Thời

Giới thiệu

Truyện mở đầu với tình huống nhận nhầm người đáng yêu nhưng cũng thật đáng trách của nhân vật

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toc-may-mot-thoi>

1. Chương 1

Chiều xuống.

Bến Tuyền Lâm thật đẹp. Sương xuống đến chừng lưng chừng núi. Nước hồ xanh trong vắt in hình tàn cây xanh thẫm.

- Ba ơi !

Đang thả hồn vào phong cảnh trước mặt, nghe tiếng con gọi. Hàn Phong gật mình quay lại. Bé Thơ Thơ - Con anh - xinh xắn trong bộ đầm màu ngọc bích đang lay lay tay anh.

- Con lên đòi chơi với ngoại, nghen !

- Ủ. Cẩn thận nghe con !

- Dạ.

Con bé “dạ” to rồi chạy lên mấy bậc thang, Hàn Phong nhìn đến khi tới chỗ ông ngoại mới yên tâm bước đi. Thợ Thợ càng lớn càng giống Thiên Nhi vô hạn...

- Thiên Nhi !

Hàn Phong vừa gọi vừa lao đến chụp lấy bờ vai cô gái trước mặt như sợ cô ấy biến mất đột ngột.

- Á !

Cô gái la lê và quay lại nhìn Hàn Phong đầy kinh dị. Anh hoảng hốt buông vai cô gái ra.

- Xin lỗi ! Tôi làm cô với một cô gái khác. - Anh nói.

- Anh làm bao nhiêu lần rồi. Chắc có nhiều bạn gái lắm nên người nọ xọ người kia chứ gì ?

Chưa bao giờ có ai nói với Hàn Phong như thế. Anh đáp lại, giọng đầy hằn học :

- Cô lạ thật ! Tôi đã xin lỗi rồi, cô còn muốn gì nữa đây. Nhiều bạn gái hay không thì có can hệ gì đến cô ?

- Dĩ nhiên là không liên quan gì. Nhưng vấn đề không phải ở chỗ đó, mà chỗ anh đã chạm vào người tôi. Điều mà xưa nay chưa ai dám ?

- Thì hôm nay tôi mở hàng. Đắt lắm đó, cô mừng đi là vừa.

Hàn Phong nói bằng giọng chế giễu và dậm bước đi.

- Anh đứng lại đó !

- Gì ! Tôi có công chuyện !

- Chuyện thì cũng mặc. Tôi chưa cho phép anh đi mà.

- Cô là chị Hai tôi chắc ? - Hàn Phong tỏ vẻ bực mình.

- Vậy thì không dám. Anh già rồi, còn tôi lại trẻ. Tồn thọ chết. Tôi chỉ muốn anh giải quyết chuyện lúc này cho đàng hoàng thôi.

- Tôi thấy chẳng có gì phải giải quyết cả. Tôi đã xin lỗi cô rồi.

- Chưa xong ! - Cô gái bướng bỉnh - Một lời xin lỗi là đủ sao ?

- Vậy cô đòi gì ? Tiền hả ?

- Bộ anh tưởng có tiền là muốn gì cũng được hay sao ? Anh coi tôi là hạng người gì ?

- Tôi không biết. Nhưng đàn bà nào mà chẳng ham tiền.

- Tôi không phải đàn bà. - Cô gái hét lớn làm mọi người chung quanh, đồng loạt quay nhìn lại. Cô mỉm cười ra vẻ vô tội rồi hạ giọng - Nghe chưa, đàn ông cà chớn !

- Cô nói ai cà chớn, hả. - Hàn Phong giận thật sự.

- Ở đây chỉ có tôi và anh, tôi không nói anh chẳng lẽ nói tôi à ?

Hàn Phong chưa kịp đáp lại thì một người con trai trạc tuổi cô gái xuất hiện. Anh nhìn Hàn Phong và hỏi cô gái :

- Gì vậy Hạ Mây ? Anh ta ghẹo em à ?

- Đâu có. Đùa thôi. - Cô gái trả lời.

- Em quen anh ta hả ?

- Vâng - Hạ Mây đáp.

- Khi nào ?

- Mới thôi. Chào anh ghen. Hẹn gặp lại.

Cô gái nói một tràng dài rồi kéo tay chàng trai đi mất. Không quên tặng Hàn Phong một nụ cười chiến thắng.

Hàn Phong chưa kịp phản ứng thì chiếc điện thoại trong túi reo vang. Anh nén giận cầm máy.

- Hàn Phong đây. Xin lỗi, ai ở đầu dây ?

- Dạ, em.

- Cô Lan hả ?

- Dạ.

- Có gì không ?

- Không ạ. Em chỉ gọi điện xin ông cảm cho chị Xuân nghỉ một thôi ạ.

- Tại sao cổ không trực tiếp xin tôi ? - Hàn Phong lớn tiếng.

- Dạ.... - Bên kia đầu dây nhỏ nhẹ - Em không biết ạ. Nhưng chị ấy báo là có công chuyện, sẽ lên xin giám đốc sau ạ.

- Được rồi. Tôi sẽ gặp chị ta. Nhưng chị báo cho chị ta và mọi người biết, làm việc ở công ty tôi thì không cảm ơn chuyện nghỉ lúc nào là nghỉ, cũng không có chuyện vào trễ, ra sớm. Tôi mà bắt gặp sẽ cho các cô nghỉ việc luôn lập tức...

- Dạ, em biết rồi ạ.

- Bản hợp đồng của tôi cô đã lo xong chưa ?

- Rồi ạ. Chỉ chờ giám đốc về ký.

- Mai tôi sẽ về. Thôi, tôi gác máy.

Hàn Phong tắt máy và thả bộ lên đồi tìm con vì màn đêm đã dần xuống.

oOo

Vừa bước vào văn phòng công ty. Hạ Mây đã thấy choáng ngợp trước cách bài trí và phong cách làm việc của những người ở đây. Căn phòng sang trọng ngoài sức tưởng tượng của cô. Các vật dụng đều là thứ đắt tiền. Những chiếc tủ trưng bày sản phẩm sáng bóng cả những chiếc bàn của nhân viên cũng làm bằng thứ gỗ đắt tiền. Mọi người, ai cũng mãi miết làm việc, không ai quan tâm đến sự hiện diện của Hạ Mây. Cô bước đến chiếc bàn gần nhất :

- Xin lỗi, cho tôi hỏi phòng giám đốc ở đâu ?

- Lầu một. - Cô nhân viên trả lời đầu không ngẩng đầu lên.

- Nhưng...phòng nào ạ ?

- Ngay cầu thang, phòng đầu tiên.

- Cảm ơn.

Hạ Mây đáp, sự nhả nhặn ban đầu biến mất. " Văn phòng công ty, nhân viên tiếp thị. Tiếp thị kiểu này chắc hàng ế quá ". Cô vừa đi vừa lẩm bẩm, Hạ Mây còn cô tình khua guốc lộp cộp trên cầu thang nhắm phá tan bầu không khí nặng tịch của văn phòng.

- Cô vào đi ! - Tiếng từ phòng giám đốc vọng ra khi cô vừa đưa tay định gõ cửa.

- Chào...

Chưa kịp nói hết câu Hạ Mây đã sững người lại. "Oan gia ngõ hẹp ". Cô rửa thềm và hít một hơi thật sâu, chờ đợi.

- Cô ngồi đi.

- Tôi gọi bằng “ông” hay gọi bằng “anh” đây ? - Hạ Mây hỏi.
- Cô hết sợ rồi sao ?
- Sợ gì cơ ? Hơi ngạc nhiên thôi. - Hạ Mây bình tĩnh - Lúc này, tôi chưa gõ cửa, sao ông biết tôi đã đến ?
- Hừ ! - Hàn Phong tỏ vẻ bức bối - Cô khua guốc ầm ĩ thế, ngoài đường còn nghe nữa là...Mai một vào làm, cô nên nhớ là mọi việc phải nhẹ nhàng, từ ăn nói đến đi đứng, cố gắng dịu dàng một chút. Cô mà còn thế nữa tôi sẽ đuổi việc đấy.
- Tôi đã nhận lời làm đầu ầu nào ! - Hạ Mây đáp - Nhưng tại sao ông lại nhận tôi vào làm ?
- Cô không cần biết.
- Tôi lại muốn biết, để còn quyết định vào làm hay không nữa chứ.
- Cũng được. Tôi cũng chẳng thích con gái lạnh chanh như cô, nhưng lợi ích công ty là trên hết, mái tóc của cô rất thích hợp cho việc tiếp thị của hãng, thế thôi !
- Chứ không phải tôi dễ thương sao ? Và...- Hạ Mây tiếp - Còn có tài nữa chứ. Vả lại ...- Hạ Mây chép miệng
- Nếu tôi không làm thì sao ?
- Thì cứ về, tôi không ép. Muốn làm thì ngồi xuống. Tôi chưa cần đầu ầu.
- “Gặp đối thủ rồi”, Hạ Mây vừa thì thầm vừa ngồi xuống.
- Vậy là cô đồng ý làm. Đây là hợp đồng. Xem rồi ký vào. Ký xong là nhân viên của tôi, phải nghe lời tôi.
- “Còn lâu !” - Hạ Mây nghĩ, nhưng cô vẫn im lặng ký vào hợp đồng.
- Vậy là xong. - Hàn Phong nói khi Hạ Mây trả lại tập hồ sơ - Mời cô ra ngoài.
- Tiếp khách gì kỳ ? - Hạ Mây làu bàu.
- Cô không phải là khách, mà là nhân viên của tôi. Cô nên nhớ điều đó.
- Thì tôi có quên đâu.
- Vậy thì ra ngoài. Tôi còn có việc làm.
- Lúc nào ông cũng đối xử với nhân viên như vậy sao ? Không ngọt ngào gì cả...giám đốc như ông mà không có nhân viên như tôi thì làm sao có công ty, có hàng hóa được chứ.
- Không cần cô dạy. Cô cứ lo công việc của cô đi. Cô ra ngoài cho !
- Khỏi đuổi - Hạ Mây khẽ giọng cầu nhàu - Tôi cóc thềm nói chuyện với mấy người thôi lố.
- Cô nói gì ? - Hàn Phong nhúm mày.
- Không có gì. Tôi nói rằng ông làm giám đốc kiểu này chắc có ngày...bị lố quá. - Hạ Mây đáp và không đợi Hàn Phong trả lời và bước nhanh ra cửa.

oOo

Vừa bước vào nhà, Thiệu Hoa đã thấy Bửu Toàn ngồi chờ sẵn. Cô mỉm cười, bao mệt mỏi như tan biến :

- Anh tới lâu chưa ?
- Từ sáng đến giờ.
- Xạo ghê, em mới ra khỏi nhà lúc chín giờ.
- Thì anh tới ngay lúc đó. Không tin, em hỏi Thảo Trang xem.
- Con nhỏ đó là chúa bệnh anh. - Thiệu Hoa phụng phịu - Lúc nào cũng ” anh Toàn, anh Toàn” Thấy ghét.
- Em ghen à ?
- Ai thềm. Em chỉ ghét nó không coi chị nó ra gì thôi.

- Quý anh rể thế thì tốt. - Bửu Toàn cười.

- Sao lại anh rể, rể ai chứ ?

Thiều Hoa vừa nói vừa đấm vài vai Bửu Toàn. Toàn vờ ngã ra sa lon làm Thiều Hoa cười vang thích thú.

- Anh yếu dễ sợ, còn thua em nữa.

- Thì thua. - Bửu Toàn dễ dãi. Anh đột ngột trở nên nghiêm nghị - Hoa nè !

- Gì vậy anh ?

- Ba mẹ anh không lên được. Em chờ một thời gian nữa.

- Chờ hoài ! - Thiều Hoa giận dữ - ba mẹ em cứ nói hoài. Anh mà không mời hai bác lên, ba mẹ sẽ không cho anh gặp em nữa đó.

- Nói hai bác thông cảm cho anh. Ba mẹ anh đang bận. Anh sẽ thu xếp mà.

- Kệ anh ! Bất quá em sẽ lấy chồng khác.

- Emỡ sao ? - Bửu Toàn hỏi - Em mà lấy chồng anh sẽ.

- Sẽ sao ?

- Tự tử !

Thiều Hoa nhìn Toàn âu yếm :

- Anh nói thật ?

- Thật ! Nhưng em hãy cho anh biết em có chờ không, có thông cảm cho anh không ?

- Em sẽ cố gắng thuyết phục ba mẹ em, nhưng anh phải nhanh lên một tí.

- Hết giận anh rồi hả ?

- Không thêm ! - Hoa lè lưỡi trêu Bửu Toàn - Đi với em đi.

- Đi đâu ?

- Đến nhà Hạ Mây ?

- Chi vậy ?

- Hôm nay nó phỏng vấn. Em đến xem kết quả.

- Không được. - Toàn thoái thác - Anh phải về.

- Về làm gì sớm thế ? - Thiều Hoa xụ mặt - Chẳng lúc nào anh chịu gặp Hạ Mây. Báo cho anh biết, nó là bạn thân nhất của em và rất muốn biết anh.

- Trước sau gì cô ấy cũng biết, lo gì. Em cứ đi đi, anh phải về.

Thấy Thiều Hoa không trả lời, Bửu Toàn lẳng lặng dắt xe cô ra cổng, nổ máy chờ đợi.

- Anh galăng ghê ha ! Chắc có khối cô theo. Chị em Hàn Phong quá ! - Thảo Trang từ ban công nói vọng xuống.

- Vậy mà chị em chẳng ưa anh tí nào đâu. - Toàn khôì hài.

- Ai nói với anh vậy ? Cầm vu oan à ghen ! Em chỉ...ghét anh thôi. - Thiều Hoa nói rồi dặn Thảo Trang - Trang ra đóng cổng dùm chị nhá !

- Yên tâm. Đi chơi vui vẻ. Về phải có quà nha. Không, em méc ba.

- Con nhỏ ! Thiều Hoa dứ nắm đấm - Uy hiếp chị hả ? Học bài, chiều chị về kiểm tra. Nhớ đó.

- Yes ! Thảo Trang nghịch ngợm.

Bửu Toàn đưa Thiều Hoa đi non nửa đường thì rẽ sang hướng khác. Hoa chạy thẳng đến phố Hoàng Văn Thụ, dừng trước căn nhà có giàn hoa giấy đỏ rực.

- Chờ một chút, quý ạ ! - Có tiếng trả lời khi Hoa vừa bấm chuông.
 - Vào đi ! - Hạ Mây mở rộng cửa - Chuyện này vui lắm.
 - Mày thì lúc nào chẳng vui.
 - Hôm nay vui khác.
 - Mày gặp giám đốc rồi, và được nhận vào làm ? - Thiều Hoa vừa thả mình xuống chiếc băng đá mát rượi vừa nhấp môi ly nước Hạ Mây vừa bưng ra.
 - Sao mày biết ?
 - Sao lại không ! Nếu không, mày đâu có vui thế. Chuyện gì, kể tao nghe với. giám đốc đẹp trai không ?
 - Đẹp, nhưng bình !
 - Bệnh gì ? - Thiều Hoa ngạc nhiên.
 - “Mát” ! - Hạ Mây vỗ vỗ vào đầu - Chỗ này có vấn đề.
 - Sao mày biết ?
 - Sao không ! - Hạ Mây ngênh mặt - Lão ta thù ghét phụ nữ.
 - Cụ thể ?
 - Lão ta khắt khe với tất cả nhân viên nữ. Tao điều tra rồi. Nữ nhân viên luôn bị hắt ta la hét, nạt nô.... bắt lỗi đủ thứ hết.
 - Biết đâu tại các cô nói xấu lão.
 - Xi...- Hạ Mây bĩu môi - Làm gì có. Lão ta cũng ghét luôn cả tao.
 - Lão la mắng mày à ?
 - Chưa ! Nhưng qua thái độ tao biết.
 - Mày chỉ giỏi đoán mò.
 - Tao chẳng đoán mò ! - Hạ Mây đáp - Tao nói có cơ sở khoa học đằng hoàng, khoa họ đã chứng minh : những người ghét phụ nữ là những người không bình thường, vì thần kinh bị đứt sợi dây gọi là...“yêu em thấm thiết”.
 - Bộ có sợi dây đó hay sao ? Mày chỉ giỏi phịa. - Thiều Hoa nhăn nhó.
 - Tao không phịa ! Sợi dây đó, tao và mày cũng có nhưng gọi là “yêu anh thấm thiết”. Nhưng mày với tao thì khác, tao với mày không thù ghét đàn ông. Bởi vậy, tao với mày hoàn toàn bình thường.
- Hạ Mây nói xong và chống tay đứng dậy, nhảy chân sáo vào nhà sau khi phán :
- Vào phụ tao nấu cơm, mày !
- Thiều Hoa không nói gì, cô chỉ lặng lẽ đứng lên, đi theo Hạ Mây. Niềm vui sướng lúc gặp Bửu Toàn chưa tan biến, cô vẫn còn lâng lâng hạnh phúc. Hạ Mây thì nghịch ngợm, vô tự..Cô lại khác, cô dịu dàng, đa cảm. Cô và Hạ Mây cùng yêu, nhưng Hạ Mây lúc nào cũng vui vẻ, chẳng lo lắng chút nào.
- “Con nhỏ hạnh phúc thật”. - Thiều Hoa chép miệng - Chẳng bù với mình, lúc nào cũng lo Bửu Toàn thay đổi.
- Lẹ lên tiểu thư ơi ! Gì mà chậm như rùa vậy ? - Hạ Mây hét inh ỏi trong nhà.
 - Từ từ chứ ! - Thiều Hoa từ tốn - Nấu cơm chứ chạy giặc sao mà hối.
 - Mày thì cái gì cũng từ từ. Thời đại công nghiệp mà, tiết kiệm được chút nào hay chút ấy.

- Sao những lúc đi chơi mà không tiết kiệm - Thiều Hoa hỏi.

- Đi chơi khác, làm việc khác. Vả lại, mộ lát nữa tao có công chuyện.

- Hẹn chàng hả ?

- Ừ. Lúc nào cũng chàng. Bộ trên đời này chỉ có chàng thôi sao ? - Hạ Mây nheo mắt cười hi hi - Nhưng mà...Lần này thì mi đoán trúng. Trời ơi ! Lẹ lên giùm coi ! trễ giờ rồi, mau lên, mau lên ! Múc nước, lửa cháy rồi kìa ! - Hạ Mây đột ngột la lớn.

Thiều Hoa chỉ còn biết theo lời sai khiến của Hạ Mây, và không ngớt rửa thềm trong lòng, trong khi Hạ Mây luôn miệng :

- Mau lên ! trời ơi ! Sao chậm thế ?

oOo

Quán cà phê nằm trên đồi, sang trọng và kiểu cách, trong mỗi bàn trong quán đều có nhành hoa tươi. Cả gian phòng chìm trong ánh nến lung linh và tiếng nhạc.

- Tôi rất thích nơi đây.

Không biết bà Thùy Dương nói câu này đã là lần thứ mấy kể từ khi về Việt Nam. Tuy nhiên, mỗi lần bà lại nói với một người khác nhau. Lần này cũng vậy, trước mặt bà là hai vị khách lạ và rất quan trọng. Họ chính là đối tượng hợp tác với bà trong chuyến về nước lần này.

- Xin lỗi. Ta vào vấn đề chính. - Bà tiếp lời - Tôi muốn hùn một trong hai công ty các ông. Mỹ Á và Nam Á rất nổi tiếng. Tôi lại chưa thể chọn lựa. Vậy một trong hai ông, ai thấy rằng mình có khả năng đáp ứng mọi yêu cầu của tôi.

- Tôi rất vui được hợp tác với bà. - Hàn Phong lên tiếng.

- Tôi cũng vậy. - Trình Đăng tiếp lời.

- Vậy cả hai ông đều đồng ý hợp tác với tôi. - Bà Thúy Dương nói - Nhưng rất tiếc, tôi quá ít vốn, đổ vào hợp tác với một công ty thì rất lớn, nhưng chia hai thì...không thấm đâu vào đâu. Vả lại, tôi chỉ muốn hợp tác và đầu tư toàn lực với một công ty thôi.

- Điều đó tùy bà. - Hàn Phong trả lời - Tôi tôn trọng quyết định của bà. Tuy nhiên, tôi cũng mong được hợp tác. Vì việc hợp tác sẽ đưa Mỹ Á lên đỉnh cao hơn nữa. Quả thật, tôi đang muốn mở rộng cơ sở, song lại kẹt vốn.

- Làm ăn mà kẹt vốn thì làm sao làm ăn lớn ! - Trình Đăng châm chọc - Nếu thế thì hãy để hợp đồng này cho tôi. Công tình yêu anh làm sao cảm có khả năng làm với số vốn lớn như thế, trong khi số vốn cỡ con cũng huy động không xong, không khéo lại mất trắng tiền của khách.

- Xưa nay tôi làm việc luôn uy tín. Làm gì có chuyện đó chứ. - Hàn Phong vặn lại.

- Ai biết được ! Trình Đăng nhếch mép - Lắm lúc kẹt quá, người ta liều thôi. Uy tín bán đâu ra tiền chứ.

- Ông...

Hàn Phong chưa kịp trả đũa thì bà Thùy Dương lên tiếng :

- Thôi ! Tôi xin lỗi đã làm hai ông mất hòa khí. Nhưng xin hai ông thông cảm, tôi chỉ đầu tư vào một công ty thôi. Trước sau cũng thế. Hai ông cứ suy nghĩ kỹ, tôi không muốn lựa chọn. Tôi chỉ mong hai ông tự quyết định, lúc nào dần xếp xong cứ báo cho tôi.

- Thôi được. - Hàn Phong thở ra - Tôi tôn trọng quyết định của bà.

- Tôi rất mong anh rút lui ! - Trình Đăng nói và quay sang bà Dương - Rất vui được hợp tác với bà.

- Tùy các ông, tôi không có ý kiến. Tôi...

Bà Thùy Dương chưa dứt câu thì điện thoại bên mình Hàn Phong reo vang. Anh quay sang bà :

- Xin lỗi.
- Ông cứ tự nhiên. - Bà Dương dễ dãi.
- Hàn Phong ý tứ qua chiếc bàn trống bên cạnh, bắt máy.
- Hàn Phong nghe ạ.
- Thưa ông... - Hạ Mây nói.
- Có chuyện gì thế ?
- Tôi chỉ muốn nhắc ông : đã khuya rồi, ông có về không ?
- Trời ạ ! - Hàn Phong tức tối - Cô định phá tôi chắc ?
- Tôi đâu dám ! Tôi chỉ nhắc nhở ông thôi. Hơn mười giờ rồi. Thợ Thợ nó đồn ông mãi. Tôi đỡ hoài nó không nín, cứ một mực đòi lên gặp ông.
- Cô ráng giữ nó giùm chút nữa. Cô trông trẻ hay lắm mà.
- Nhưng tôi không thể thuyết phục nó. Ông làm đi !
- Thôi được. - Hàn Phong thở ra - Cô đưa điện thoại cho nó.
- Nó ngủ rồi ! - Hạ Mây tỉnh queo.
- Sao cô nói nó đòi tôi ?
- Đó là chuyện lúc nãy. Còn bây giờ, khi gọi điện cho ông xong thì nó ngủ rồi.
- Cô làm hư cả chuyện của tôi. - Hàn Phong bực bội.
- Tôi rất tiếc ạ.
- Đang bực, nghe giọng điệu của Hạ Mây, Hàn Phong nóng hơ. Anh tức giận tắt máy, quay về bàn.
- Xin lỗi bà.
- Nhà có chuyện à ? - Bà Dương quan tâm.
- Không, cảm ơn b. Chuyện hợp đồng thế nào rồi ạ ?
- Tôi vẫn chưa quyết định. Ông Trình Đăng có cho tôi biết sơ qua về tình hình trong công ty , liệu ông kham có nổi không ?
- Đương nhiên ạ. Tôi hứa với ba như thế.
- Tôi...có lẽ chọn Nam Á, nhưng tôi muốn suy nghĩ thật kỹ, ông Phong à. Nếu thế mong ông đừng buồn.
- Bà đã chọn rồi ? - Hàn Phong hỏi.
- Chưa. Nhưng có lẽ tôi sẽ chọn Nam Á. Tôi còn muốn suy nghĩ thật kỹ. Biết đâu, sau khi nghĩ tôi lại chọn Mỹ Á. Tôi cần có thời gian.
- Hy vọng bà sẽ chọn Mỹ Á.
- Tôi sẽ suy nghĩ. Thôi, chào hai ông.
- Bà Dương nói và cất bước rời quán.
- Ông nhường tôi đi ! - Chàng trai trẻ Trình Đăng cười lớn - Ông đâu không lại tôi đâu.
- Sao ông thủ đoạn thế ?
- Tôi rất chân chính. Tôi chỉ cho bà Dương biết ông đang kẹt vốn, có thể thiếu nợ nữa, số tiền bà ấy sợ sẽ mất trắng.
- Ông... - Hàn Phong giận dữ - Thật thủ đoạn ! Ông bịa chuyện để làm gì ?

- Để giành hợp đồng thôi. Chỉ cần bà Dương ký vào bản hợp đồng tôi mang theo là xong ngay. Nhưng...bà ấy thật quỷ quyệt, nói thế mà bà ấy cũng không tin. Chỉ cần bà ấy ký thôi, thì việc công ty ông ăn nên làm ra bà ấy có biết cũng chẳng còn quan trọng. - Trình Đăng nhún vai.

- Ông quá thủ đoạn ! - Hàn Phong hét lớn.

- Thì sao ? - Trình Đăng cười - Miễn sao tôi thắng ông.

- Tại sao lúc nào ông cũng muốn thắng tôi ? - Hàn Phong bực bội.

- Vì tôi không thích Mỹ Á, không có Mỹ Á. Nam Á đã là số một trên thị trường.

- Ông quá hiểu thắng.

- Ông nói đúng, và tôi sẽ thắng, chào ông.

Trình Đăng cười đắc thắng và xô ghế đứng dậy, Hàn Phong chẳng còn cách nào khác là về theo.

oOo

- Cô phá hoại vừa thôi chứ ! - Hàn Phong hét lên khi vừa gặp Hạ Mây.

- Ông bình tĩnh ! Có gì cũng không thể trút hết lên đầu tôi.

- Chút xíu nữa tôi đã mất một hợp đồng lớn chỉ vì cú điện thoại vô lý của cô.

- Tôi chỉ thử coi ông có thương Thơ Thơ không thôi..Ông cũng thương nó lắm chứ. Thì ra. Ông không vô tình như người ta đồn.

- Ai đồn kệ họ ! Hàn Phong tức tối - Tại sao cô cứ thích gây rắc rối cho tôi ?

- Tôi không có. Tôi đâu biết ông bàn xong hay chưa. Vả lại , tôi chỉ vì Thơ Thơ thôi. Nếu không, tôi tội gì phải gọi cho ông. Khuya rồi, tôi ngủ không sướng sao. - Hạ Mây bẻ lại.

- Cô lúc nào cũng thế ! Tại sao cô cứ phá tôi hết lần này đến lần khác vậy. Không lúc nào cô để tôi yên một chỗ. Bộ không gọi điện thoại cho tôi cô không chịu nổi sao ?

- Đương nhiên là không phải rồi. - Hạ Mây đáp tỉnh - Gọi điện cho ông đối với tôi là một nhiệm vụ. Vả lại

- Hạ Mây chép miệng - Tôi rất thích nói chuyện, ngồi không thể này buồn chết được. Cũng tại ông đó...

- Sao lại tại tôi ? - Hàn Phong ngạc nhiên.

- Tại ông không cho tôi gọi điện thoại ngoài việc công bằng máy công ty. Tôi gọi cho bạn bè thì không được, ở đây thì

chỉ có ông, tôi không gọi cho ông thì gọi cho ai bây giờ. - Hạ Mây vẫn bướng bỉnh.

- Chứ không phải tại cô nhớ tôi sao ? - Hàn Phong vừa bực bội vừa mỉa mai.

- Tôi mà nhớ ông à ? - Hạ Mây mở to mắt nhìn Hàn Phong - Xin lỗi nha, tôi còn rất tỉnh táo.

- Cô không cần phải giả thích điều đó. Nhìn cô là tôi biết cô rất tỉnh táo rồi. - Giọng Hàn Phong lộ vẻ châm chọc - Thôi,cô đi ngủ cho tôi nhờ. Tôi còn phải vào thăm Thơ Thơ. Nói chuyện với cô một hồi chắc tôi khùng mất.

- Thì ông có tỉnh bao giờ đâu.

Hạ Mây lẩm bẩm. Cô lặng lẽ bước lên lầu.

Hạ Mây cũng không hiểu nổi mình, cô với Hàn Phong như “oan gia” gặp nhau là gây. Cô luôn tìm cách chọc tức Hàn Phong để được ngắm vẽ giận dữ trên gương mặt Hàn Phong. Cô thích cái tay đôi với anh, thích cãi lại những ý kiến của Hàn Phong đưa ra. Tuy thế, những lúc không gặp Hàn Phong , cô lại thấy nhớ nhớ, nhớ về mặt giận dữ, nhớ giọng nói không mấy dịu dàng của anh.

- Mình khùng mất rồi !

Hạ Mây vỗ đầu, cố đưa mình vào giấc ngủ. Cô thiếp đi, mang vào mộng nụ cười của Hàn Phong , dù nụ cười ấy chưa từng thấy bao giờ.

2. Chương 2

Trình Đăng đập mạnh bàn giận dữ :

- Thất bại, thất bại... thật đáng tiếc ! Tại sao các cô cậu để vượt mỗi lần ăn ấy ?

Dạ Lan và Chánh Trung cúi đầu chịu cơn giận của Trình Đăng. Đến khi ông ta ngừng la hét, Chánh Trung mới lên tiếng :

- Không phải tại chúng tôi. Chúng tôi đã cố hết sức, chỉ tại họ chọn Mỹ Á.

- Dạ phải. - Dạ Lan tiếp lời - Họ bảo lô hàng kỳ trước kém chất lượng, Số lượng dầu gội đầu kỳ trước, công ty ta giao vẫn còn tồn kho. Vì thế, kỳ này họ chọn Mỹ Á.

- Đáng ghét ! - Trình Đăng nghiêng răng - Suýt nữa tôi cũng mất một hợp đồng béo bở về tay Mỹ Á.

- Hợp đồng đó quan trọng lắm sao ?

- Rất quan trọng. Nó sẽ cứu công ty ta khỏi bên bờ phá sản.

- Thế sao ta không giành lấy ? - Chánh Trung lên tiếng.

- Giành ? Cậu tưởng tôi đợi cậu dạy chắc. Nhưng làm sao giành, đối thủ của ta là Mỹ Á. Mỹ Á đó, cậu biết chưa, cậu vốn biết Mỹ Á không phải là một công ty nhỏ và tay Hàn Phong cũng không phải là một kẻ bất tài.

- Vậy ông tính sao ?

- Bằng mọi cách, tôi sẽ giành được. Để rồi các người xem. Mọi người ra ngoài đi ! - Trình Đăng xua tay.

- Alô..- Trình Đăng chụp lấy điện thoại bấm số khi cánh cửa phòng đóng lại.

Anh nói ngay, khi bên kia đầu dây có người trả lời.

- Tôi cần gặp bà ngay bây giờ.

- Được. - Người bên kia trả lời - Bao giờ ?

- Ngay bây giờ.

- Tôi sẽ đến chỗ ông.

- Không tiện đâu, tôi muốn gặp bà ở ngoài, tiện hơn.

- Được, chỗ nào ?

- Quán cà phê Hải Đường. Nửa tiếng nữa tôi sẽ có mặt.

- OK. Hẹn gặp lại.

Trình Đăng gác máy điện thoại và đi ngay. Anh ý tứ để tài xế lái và tự lái xe đi. Khi Trình Đăng đến thì người đàn bà đã có mặt.

- Xin lỗi. - Trình Đăng lên tiếng.

- Tại tôi đến sớm thôi. Mời ông ngồi. Ông uống gì ?

- Cà phê. Bà...

- Thiên Trang. - Người phụ nữ lên tiếng. - Ông cứ gọi cứ gọi tên.

- Tôi cần bà giúp đỡ một việc.

- Cụ thể ? - Thiên Trang châm thuốc hít một hơi dài.

- Giúp tôi hạ Mỹ Á.

- Sao bao lần trước khi tôi đề nghị Ông lại từ chối ?

- Tại tôi sai lầm.- Trình Đăng xuống nước - Nhưng lần này thì khác. Lần này, tôi thực sự cần bà giúp đỡ.

- Không thành vấn đề. - Thiên Trang từ tốn - Nhưng ông phải tuân thủ theo các điều kiện tôi đưa ra.

- Bà cứ nói !

- Một...- Thiên Trang hắng giọng - Ông phải tuyệt đối làm theo những gì tôi nói. Hai...- Thiên Trang tiếp lời - Sau khi Mỹ Á sụp đổ. Mọi việc của Mỹ Á do tôi quyết định.

- Được. - Trình Đăng dứt khoát.

- Tôi đã ghi âm cuộc nói chuyện, ông đừng mong lật lọng hay phản phé. Vả lại, tôi có thể hạ Ông bất cứ lúc nào. Ông không được tiết lộ là tôi đã giúp ông, ông đồng ý chứ ?

- Đồng ý.

- Ok. Coi như xong. Tôi sẽ lên kế hoạch.

- Nhưng bà phải nhanh lên.

- Yên tâm đi. Tôi tự biết sắp xếp. - Thiên Trang ngả người ra ghế, vừa nhả khói thuốc vừa nói - Hàn Phong cũng là kẻ thù của tôi.

oOo

- Cắt ! Nghỉ ! Chút nữa quay tiếp.

Đạo diễn vừa ra lệnh, Hạ Mây đã lập tức ngồi phịch ngay xuống đất :

- Mệt chết đi được ! - Cô với lấy chai nước khoáng.

Mấy cô nhân viên cũng ngồi phịch xuống cạnh Hạ Mây. Mỹ Tuyên khều Hạ Mây :

- Sao thoải mái quá vậy ?

- Chứ sao, đạo diễn cho nghỉ mà. Bày bánh kẹo ra ăn, bà con ơi. - Hạ Mây khều mấy cô nhân viên xung quanh - Tôi có mua nè.

Nước ngọt được khai ra, bánh trái cũng được bày ra. Buổi quay biếng thành một picnic xôm tụ.

- Ai cho phép các cô bày tiệc trong giờ làm việc hả ? - Hàn Phong đến từ khi nào và quát lớn.

Mấy cô nhân viên cuống quýt thu dọn đồ đạc, chẳng mấy chốc khu vực đã sạch bong. Mọi người chuẩn bị cho buổi quay, duy chỉ có Hạ Mây đứng yên.

- Sao cô không đi theo họ ?

- Ông chưa bảo mà. - Hạ Mây dấm dăng.

- Đợi tôi bảo sao ? - Hàn Phong hừ mũi - Anh quay sang nói với mấy nhân viên - Ai bày tiệc trong giờ làm việc ? Mỹ Tuyên ! - Hàn Phong hắt hàm - Ai ?

Mỹ Tuyên đưa mắt nhìn Hạ Mây, bối rối.

- Ai - Hàn Phong hét lớn.

- Tôi đây. - Hạ Mây lên tiếng - Còn gì hỏi nữa không, thưa ông chủ ?

- Cô biết bây giờ là giờ làm việc chứ ?

- Biết. Nhưng lúc này là giờ giải lao, tôi bày tiệc có gì sai.

- Nhưng đang làm việc, các cô lại bày ra ăn uống. Giải lao thì ngồi nghỉ tại chỗ. Ăn uống làm phần son lem luốc, một lúc thì phải trang điểm lại.

- Thì sao ? - Hạ Mây vẫn bướng bỉnh - Một chút trang điểm lại cũng đâu có sao ? Có tốn thời gian gì mấy chứ ? Làm gì phải tiết kiệm giữ vậy ?

Ngang nhiên cãi lại giữa vô số nhân viên, Hàn Phong vô cùng giận dữ. Anh luôn công nhận Hạ Mây là một người rất có năng lực. Văn phòng quảng cáo tiếp thị từ lúc có cô đã khác hẳn trước. Hạ Mây sôi động, tươi vui, náo nhiệt, lại có tài ăn nói. Thú thật, đôi lúc Hàn Phong cũng bị lời lẽ của Hạ Mây thuyết phục, dù lúc nào anh cũng lẩn át Hạ Mây luôn bị anh bác bỏ cũng như suy nghĩ lại. Tuy nhiên, anh luôn trọng sĩ diện và rất thành kiến với phụ nữ. Vì thế khi Hạ Mây cãi lại anh trước những nhân viên nữ thế này, anh cảm thấy không thể nào tha thứ được.

- Cô nói cái gì ? Lên phòng gặp tôi ngay ! Hàn Phong hét lớn.

Những nhân viên xung quanh cảm ơn rúm lại.

Hạ Mây bình thản bước theo Hàn Phong :

- Cô ngồi đó đi ! - Hàn Phong nói khi cửa phòng vừa mở.

- Cô muốn nghĩ việc chắc ?- Hàn Phong tiếp lời.

- Không hề ạ. - Hạ Mây bình thản đáp - Chỉ có ông muốn cho tôi nghỉ thôi.

- Cô biết lý do chứ ? Hàn Phong hất hàm.

- Không.

- Đến bây giờ mà cô còn chưa biết lỗi. Công tình yêu tôi có tật tự dưng hoang, cô thì quá hỏng, hỏng cả, cô biết không ?

- Tôi thấy chẳng có gì ? Lắm lúc tôi nghĩ : tại sao ông lại khắc khe với nữ nhân viên như thế nhỉ. Thời buổi này nam nữ bình quyền. Ông và tôi như nhau, chúng tôi tuy là nhân viên, nhưng ông không có quyền mặt sát chúng tôi.

Hàn Phong nhìn Hạ Mây.

- Tôi mặt sát các cô thế nào ?

- Vừa lúc này. - Hạ Mây ầm ức.

- Vậy mà mặt sát sao ?

- Chứ còn gì nữa. Từ xưa đến nay, chưa ai nói lớn tiếng với tôi như thế cả.

- Cô thật là... - Hàn Phong chép miệng - Tôi chưa thấy ai như cô. Bộ từ nhỏ tới giờ ba mẹ không la mắng cô sao ?

- Có thì tốt rồi. - Hạ Mây hét lớn - Hai khốe mát ngân ngân nước - Tôi không có ba mẹ, không ai la mắng, dạy dỗ tôi. Ông nghe chưa ?

Hàn Phong sững sờ. Phản ứng của Hạ Mây làm anh bất ngờ. Anh không ngờ Hạ Mây lại mồ côi, lại không có ba mẹ. Bản thân anh cũng không có mẹ, nhưng anh lại có ba. Còn Hạ Mây thì không. bất giác, anh buột miệng.

- Tôi xin lỗi.

- Ông chịu xin lỗi rồi sao ? - Hạ Mây chùi nước mắt - Ông không từng là nhân viên , làm sao ông biết bị người ta la mắng thì có cảm giác thế nào chứ.

- Tôi biết.

- Ông mà biết ! - Hạ Mây dài giọng.

- Tôi biết, vì tôi không giàu có từ thuở bé. Những gì tôi có là tôi tự làm ra. Tôi cũng đã từng làm công, từng bị la mắng, cũng từng bị dối gạt.

- Dối gạt ? - Hạ Mây ngạc nhiên.

- Thôi, không nói nữa ! - Hàn Phong hít một hơi dài thật sâu - Tôi xin lỗi cô.

- Và những người khác nữa chứ ! - Hạ Mây hạ giọng.

- Ủ. - Hàn Phong đột nhiên thấy mình dễ dãi.

- Hoan hô ông ! Vậy phải tốt hơn không.

Hạ Mây cười thật tươi dù trên khóe mắt vẫn còn long lanh nước. Lần đầu tiên, cô thấy Hàn Phong không còn “khó ưa” như trước.

oOo

- Dì ơi ! - Thiều Hoa hét to lên khi vừa bước vào nhà.

- Gì thế. - Bà Thùy Dương lên tiếng.

- Con... - Thiều Hoa nũng nịu - Có chuyện muốn nói với dì ạ.

Bà Thùy Dương dừng tay lau dọn quay sang nhìn Thiều Hoa âu yếm :

- Con cứ nói đi, dì nghe !

- Di thuyết phục ba mẹ con dùm đi ! - Thiều Hoa lay lay tay bà Thùy Dương - Con thương anh Toàn thật mà.

- Nó có thương con không ? - Bà Thùy Dương hỏi.

- Có.

- Sao con biết ?

- Con cảm nhận.

- Hoa à ! - Bà Thùy Dương kéo Hoa ngồi xuống - Đàn ông không tin được đâu... Con đừng đi theo vết chân của dì. Dì không muốn con giống như dì, bị người ta gạt gẫm.

- Nhưng anh Toàn thương con thật mà.

- Thế sao nó không mời ba mẹ nó tới ?

- Ba mẹ ảnh bận thật mà. - Thiều Hoa phụng phịu.

- Thiều Hoa ! Bà Thùy Dương nghiêm giọng - Ba mẹ con chỉ có một mình con, con phải hiểu điều đó. Con chưa đủ sức nhận ra sự giả dối của đàn ông đâu. Nếu con có bề gì, ba mẹ con sẽ đau khổ lắm.

- Không đâu, con tự biết giữ gìn mà. Dì yên tâm đi. Nhưng.. - Thiều Hoa ngập ngừng - Di thuyết phục ba mẹ cho anh Toàn thời gian đi dì ạ.

- Mời ba mẹ tới thôi mà, chỉ một buổi là cùng, bận gì đến độ không đi được chứ ? - Bà Thùy Dương thắc mắc.

Thiều Hoa nhìn dì bằng ánh mắt van lơn.

- Đừng nghi ngờ anh Toàn, dì ơi ! Dì thương con với. Không có anh ấy...con...con chết mất.

- Hoa ! - Bà Thùy Dương ngắt lời - Con không được nói lời đại dột, cũng không được có ý nghĩ điên rồ ấy. Dì không cấm con yêu, nhưng tình yêu không có thì con vẫn phải sống, tội gì con phải hệ lụy.

- Nhưng...

Thiều Hoa chưa kịp trả lời thì chuông cửa reo inh ỏi. Cách bấm chuông rôm rả của Hạ Mây. Hoa chẳng vội đứng lên.

- Dì giúp con nha !

- Được rồi. Để dì xem lại. Con ra mở cửa đi.

- Dạ. - Thiều Hoa la to rồi vui vẻ nhảy chân sáo ra cổng.

- Làm gì mà lâu dữ vậy ? - Hạ Mây cầu nhàu - Nắng thấy mờ. Đem hết trơn rồi nè, bắt đèn mành đó.

- Vào đây, yaour đá sẽ tẩy trắng mành ngay - Hoa vui vẻ.

- Được, hai ly nha.

Hạ Mây thả người xuống bộ salon to trong phòng khách mát rượi nhà Hoa.

- Hai bác đâu rồi ?

- Đi chợ rồi ! - Thiều Hoa từ bếp nói vọng lên - Đi từ sáng đến giờ có lẽ ba chờ mẹ đi về ngoại luôn. Nếu thế, thì trưa nay ba mẹ tao sẽ không về đâu. Ăn cơm nha !

- Thôi đi, tao ăn rồi.

Hạ Mây trả lời và đứng lên đi vòng vòng phòng khách, sờ hết món này đến món khác.

“Xoảng !” Chiếc đĩa sứ trên bàn rơi xuống, mảnh văng tung tóe.

Thiều Hoa từ bếp chạy lên :

- Trời ạ ! - Cô ôm đầu rên rỉ - Mày đập đĩa kiểu này chắc mỗi năm tao phải sắm đến 365 cái ày đến đập quá.

- Tao không đồng ý. - Hạ Mây lấp bắp.

- Dĩ nhiên. Vì nếu cố ý, mành đâu lựa cái quý nhất mà đập.

- Quý nhất sao ? - Hạ Mây hạ giọng.

- Đúng ! Và đó cũng là cái đĩa ba tao “cưng” nhất. Ông quý cái đĩa ấy nhất, cũng vì nó mà ba tao và bác Huỳnh không nhìn mặt nhau nữa ! Giọng Thiều Hoa bỗng trở nên nghiêm trọng - Chỉ vì bác Huỳnh một hai giành cái đĩa với ba tao và cuối cùng thì...ba tao thắng.

- Vậy làm sao bây giờ ? - Hạ Mây hoảng hốt.

- Cháu đừng tin con bé ấy. Nó dọa cháu đấy. - Bà Thùy Dương đã xuống lầu lúc nào đột ngột lên tiếng.

Thì ra vì cái đĩa đã kéo bà ra khỏi phòng tự lúc nào và vì lo quan sát cuộc trò chuyện của cháu gái mình nên bà không lên tiếng. Bà nhìn Hạ Mây :

- Cháu yên tâm đi ! Cái đĩa ấy chỉ cần 20.000 cháu có thể mua được 20 cái.

Thiều Hoa đứng kế bên che miệng cười khúc khích :

- Không rẽ vậy đâu dì ơi. Cái đĩa đó con mua hôm qua, một cái tới 15.000 đồng lận.

- Vậy mà mành gạt tao. - Mày già vờ tức giận. - Bọn bè vậy đó. - Rồi cô quay sang bà Thùy Dương - Nó xấu ghê dì nhỉ ?

Thiều Hoa ôm bụng cười ngặt nghẽo :

- Trời đất ! Nhận bà con nhanh thế. Dì thấy không, con nhỏ này mồm mép giữ lắm. Hèn chi..ông chủ công ty rất “cưng” nó, dì ơi.

- Lão mà cưng ai hả, lúc đó tao đã 100 tuổi và trái đất quay ngược lại.

- Vậy chứ tại sao lão không đuổi việc mày, khi mày trêu tức lão một cách quá đáng thế chứ ?

- Tao không biết ! - Hạ Mây nhún vai - Có thể là do thấy tao quá có tài, một người mà lão có lật cả mặt đất lên cũng không tìm thấy.

- Tao phải công nhận một điều... - Thiều Hoa nghiêm giọng - Mà không có “sợi dây xấu hổ”. Tự ca ngợi mình thế mà coi được à ! Nhân tài như tao đây còn không được trọng dụng. Cờ mà làm sao có vé.

Bà Thùy Dương mỉm cười nhìn sự vô tư của hai cô gái. bất giác bà nhớ đến đứa con gái bé bỏng của bà - Đứa con bà đã xa lìa từ tấm bé. Bây giờ nó cũng lớn bằng này. Không biết nó có được vô tư vui vẻ thế này không ? Hay phải long đong, cực khổ... Nghĩ đến đó, hai giọt lệ trên mắt bà bỗng ứa ra.

- Sao dì khóc ? - Thiều Hoa đột ngột lên tiếng.

- Dì đâu có khóc, bụi bay vào mắt ấy mà.

Bà Dương lấp liếm. Rồi sợ Hoa hỏi thêm, bà quay sang Hạ Mây :

- Cháu làm ở công ty nào ?

- Công tình yêu đầu gọi đầu Mỹ Á ạ.

- Mỹ Á ? - Giọng bà Dương pha lẫn ngạc nhiên và thích thú - Thật tình cờ. Cháu làm gì ở đó ?

- Trưởng phòng quảng cáo và tiếp thị ạ.

- Công tình yêu của cháu thế nào, làm ăn ra sao ? Từ trước đến nay có thất bại bao giờ chưa ?

Hạ Mây hết sức ngạc nhiên vì những câu hỏi của bà Dương. Tuy nhiên cô cũng lịch sự trả lời trong giới hạn những gì cô biết về Mỹ Á. Duy chỉ có Hàn Phong là cô không nhắc tới.

- Còn ông Hàn Phong thì sao ?

- Da...- Hạ Mây tình nghịch - Ông ấy có vấn đề ạ.

- Có vấn đề ? - Bà Thùy Dương ngạc nhiên.

- Chỗ này nè ! - Hạ Mây chỉ vào đầu - Ông ta cầm thù phụ nữ...à, không phải, cầm thù con gái.

- Sao con lại nói thế ? - Bà Thùy Dương cười thoải mái.

- Con nói thật. Không tin, dì gấp ống thử xem.

- Dì gấp rồi. - Bà Thùy Dương từ tốn kể lại cho Hạ Mây nghe câu chuyện hợp tác đầu tư - Bây giờ con cho dì lời khuyên đi. Dì tin con.

- Nam Á rất tốt ạ.

- Vậy là con khuyên dì chọn Nam Á.

- Mỹ Á còn tốt hơn.

Hạ Mây nói làm bà Dương cố lắm mới khỏi phì cười.

“Con bé thật nghịch” - Bà lẩm bẩm.

oOo

Tin bà Thùy Dương chọn Mỹ Á hợp tác nhanh chóng lan rộng. Trình Đăng vô cùng tức tối. Thiên Trang cũng bực bội không kém. Trong khi đó, ở Mỹ Á vui như ngày hội.

Hàn Phong dễ dãi hơn với các nhân viên nữ. Thật ra, từ hôm nói chuyện với Hạ Mây và biết được hoàn cảnh của cô. Hàn Phong đã cố làm mình bớt khắc khe. Anh cũng không muốn khó dễ ai, song mỗi lần nhìn thấy phụ nữ, anh lại nhớ đến chuyện xưa, câu chuyện mà đến bây giờ nhắc lại, anh vẫn còn thấy đau lòng và tức tối. Chính vì thế, anh luôn lấy họ làm chỗ trút giận. Hàn Phong cũng biết mình sai, song anh lại không kiềm chế được. Nhưng kể từ khi gặp Hạ Mây, anh lại cảm thấy mọi chuyện khác hẳn. Hạ Mây vừa nghịch ngợm, vừa bú đống bình lại vừa thuần thực...Anh không thể chịu được khi Hạ Mây cứ một mực chống đối và gây rắc rối cho anh. Nhưng những ngày không gây với Hạ Mây, anh lại cảm thấy nhớ nhớ, bây giờ anh lại phải nhớ ơn Hạ Mây về việc hợp đồng. Chính vì việc ấy anh đã chấp nhận yêu cầu “nhỏ nhỏ” của Hạ Mây :giám đốc đừng khắc khe nữa, giận quá mau già lắm”.

Hàn Phong triệu tập gấp ban giám đốc.

- các anh thấy thế nào - Hàn Phong hỏi Quốc Tường và Thanh Tân.

Hàn Phong quay sang Quốc Tường :

- Anh là phó giám đốc thương mại, anh có hướng đi mới cho công ty không ?

Tường đưa tập hồ sơ cho Hàn Phong :

- Tất cả ở đây. Tôi đã đưa dự thảo sơ bộ. Còn đây là chi tiết.

Phong cười, cầm lấy tập hồ sơ :

- Làm việc cẩn thận đây. Công tình yêu này mà có chừng mười người như cậu thì hay biết mấy.

- Còn cậu thì sao, Khánh Hoài.

- Tôi đâu dám lơ là. - Khánh Hoài giở giọng đùa - Tôi phó giám đốc kỹ thuật, sản xuất چرا có thì thương mại đành bó tay dù lên kế hoạch cỡ nào. - Hoài nhìn Quốc Tường - Phải không ông bạn ? Vì thế tôi phải cố gắng thôi. Hồ sơ đây !

Hàn Phong nhận tập hồ sơ, anh chăm chú lật từng trang :

- Hay, hay lắm ! Thế này thì quá tốt, tôi sẽ cho bắt tay ngay vào công việc.

- Khoan đã giám đốc ơi ! Ông còn quên một chuyện. - Tường và Hoài đồng loạt kêu lên.

- Gì ? - Hàn Phong quan tâm :

- Muốn làm gì thì cũng đợi chiều đã, đừng bóc lột sức lao động của con người quá. - Hoài nhún vai - Ông không định cho tụi em ăn cơm sao ?

- Thành thật xin lỗi ! - Hàn Phong cười thoải mái - Mình quên ! Tính mình là vậy, hể làm việc thì mình quên hết tất cả. Thôi, ta đi ăn cơm. Mình mời.

Hàn Phong nói xong rồi xô ghế đứng lên.

- Hôm nay ta ăn cho no vào. - Khánh Hoài nói với Quốc Tường - Máy khi mới được giám đốc mời, tụi gì phải phí.

- Cứ thoải mái ! Hàn Phong phía sau Khánh Hoài nói lên - Nhưng lái xe cẩn thận giùm, ông phó giám đốc ạ.

- Có sao đâu ! - Hoài đáp tỉnh - Tao chạy xe bây giờ cẩn thận hơn hồi trước nhiều. Sao lúc trước không nghe mày la.

- Trước khác, giờ khác ! - Tường đáp thay Hàn Phong - Bây giờ người ta là giám đốc, ra oai một chút cũng tốt mà.

Hàn Phong không đáp gì. Anh ngồi trên xe mơ màng nhớ về thời sinh viên, khoảng thời gian anh và Quốc Tường , Khánh Hoài cùng nhau vừa học, vừa làm, mới đó mà đã gần mười năm. Những gì tươi đẹp của ba người bạn đồng cam cộng khổ chưa bao giờ phai nhạt trong anh, dù Phong ít có dịp ôn lại. Cả Tường và Hoài cũng thế, thỉnh thoảng, họ vẫn nhắc lại để cả ba cùng nhớ, cùng nghiền ngẫm, như lúc này chẳng hạn.

- Này ! Xuống xe đi chứ, mọc rễ à ? - Tiếng Quốc Tường cắt ngang dòng suy nghĩ của Phong - Hay là suy nghĩ lại tiếc tiền rồi à ?

- Còn lâu ! - Phong dứ nắm đấm - Mày cứ “xực” thoải mái.

- Nhớ ghen ! - Tường nói và vẫy gọi hầu bàn.

Một cô gái khá xinh đẹp mang tạp dề đến gần.

- Thưa, quý khách dùng gì ạ.

Không hẹn mà cả ba cùng quay lại nhìn cô gái.

- Hạ Mây ! Tường thốt lên - Là cô sao ?

Sau một thoáng bối rối, Hạ Mây bình tĩnh :

- Vâng, các ông dùng gì ?

- Sao lại là cô. Tiền lương ở công ty không đủ sống sao, cô lại phải làm thêm thế này ? - Hàn Phong đột ngột hỏi và gắt gỏng - Thế nà thì chiều làm sao cô có tâm trí làm việc ? Chất lượng công việc sút kém thì sao ?

- Tôi bảo đảm với ngài...- Hạ Mây dần giọng - Ông giám đốc ạ ! Tôi chịu được và cũng làm việc tốt. Còn việc tôi làm thêm hả ? Đúng, tôi nghèo, tôi không đủ sống, tôi làm thêm, thì sao nào ? Hợp đồng đâu có quy định tôi không được làm thêm.

- Nhưng tôi quy định ! - Hàn Phong la to - Cô có cần thi tôi tăng lương, nhưng không được làm thêm buổi trưa. Tôi yêu cầu cô nghỉ ngay bây giờ.

- Tôi không cần. - Giọng Hạ Mây đơm vẻ hờn dỗi - Tôi làm việc bằng sức mình, ông không cần phải bố thí.
- Cố ảm ức - Tôi nghèo lắm, nhưng xin lỗi, tôi không cần tiền của ông. Tôi tự làm, tự sống. Còn công việc, tôi ăn lương thì tôi sẽ làm tốt. Ông yên tâm đi !

Hạ Mây nói bằng giọng bực bội và quay lưng bỏ đi. Hàn Phong sững sờ, mãi sau mới lên tiếng :

- Chẳng lẽ mình sai ! Hàn Phong lẩm bẩm.

- Chứ còn gì nữa ! - Khánh Hoài lên tiếng - Tự đứng mắng người ta giữa nơi đông người như thế này, cô ấy chỉ trả lời là may ày. Gặp tao, tao đã tát ày một cái rồi.

- Nhưng cô ta ...

Hàn Phong định nói thì Quốc Tường cắt ngang :

- Đúng rồi. Mày đã xúc phạm người ta quá. Người ta làm thêm thì có liên quan gì mà mày làm dữ thế. Còn chất lượng công việc, cô ta đã nói không lơ là thì thôi. Mày thật là...- Quốc Tường chép miệng - Vẫn nóng nảy như cũ. Hèn gì, đến bây giờ chỉ mới lên giám đốc thôi. - Quốc Tường đột ngột dõ giọng đùa.

- Muốn gì đây ? - Hàn Phong hỏi.

- Thế nào cũng không qua mắt được mày, thôi thì tao nói luôn, mai đi xin lỗi Hạ Mây đi.

- Cái gì, xin lỗi hả ? Không bao giờ ! - Hàn Phong tuôn một hàng dài.

- Cố lên đi ! Hạ Mây mà nghĩ là mày tiêu ngay, không tìm đâu ra người giỏi như cô ấy đâu. - Khánh Hoài góp lời.

- Làm gì bệnh giữ vậy ? - Hàn Phong nheo mắt - Chắc có vấn đề rồi.

- Không có. Và nếu có cũng không phải bây giờ. tao chỉ nhắc nhở mày thôi. Còn làm hả, tự suy nghĩ đi ! và tao bây giờ thì... - Quốc Tường quay ra vẫy tay gọi phục vụ - Tao ăn đã đói quá rồi.

Hàn Phong cười lấy lệ rồi quay nhìn khắp quán. Không thấy Hạ Mây, lòng anh chợt dấy lên niềm ân hận.

oOo

Bây giờ đã là cuối tháng sáu.

Ông Thái Hưng ngồi trong phòng lặng lẽ hút thuốc. Ông về Việt Nam đã non tháng nhưng vẫn chưa vui được nổi buồn trong lòng. Mãi mê suy nghĩ, ông không nghe tiếng chân đến gần.

- Ông Ngoại !

Ông ngẩng lên, ôm bé Thơ Thơ vào lòng ấu yếm. Vuốt mái tóc mượt mà của con bé, lòng ông chùn xuống :

- Thiên Trang ơi ! - Ông thì thầm mà quên rằng Thơ Thơ đang ở trong tay.

- Ông ngoại gọi ai ? - Con bé hỏi bằng giọng ngơ ngác.

Ông giật mình trần tỉnh :

- Ông không gọi ai cả. Ông chỉ buột miệng thế thôi. - Ông lấp liếm.

Thơ Thơ không nói, nó ranh mãnh nhìn ông :

- Ông khóc kìa !
- Đâu có.
- Con thấy mà ! Nó làm ra điệu quan trọng - Con không nói dối đâu.
- Ông biết Thơ Thơ ngoan lắm. - Ông nói rồi lái sang chuyện khác - Ba con đâu.
- Đi họp rồi ! - Thơ Thơ phụng phịu - Không ai chơi với con cả.
- Có ông đây mà. bà con nữa chi.
- Nhưng chơi với ông bà không vui, chơi với cô Mây vui hơn.
- Cô Mây nào ?
- Vâng... - Thơ Thơ chớp mắt - Cô Mây dắt con đi Thảo Cầm Viên, đi dạo phố, ăn kem...vui lắm.

Ông Hưng thở ra, giọng buồn buồn :

- Cô Mây hay đến đây lắm à ?
- Đúng vậy ạ. Những lúc đi làm xa, ba cũng dắt cô ấy theo.

Ông Hưng hỏi cho qua chuyện :

- Vậy còn con ?
- Con cũng theo nữa.
- Cô Mây tốt không ?
- Tốt lắm ạ. - Thơ Thơ gật đầu. - Cô ấy thương con nhiều lắm.

Thơ Thơ vừa dứt lời thì chạy ra cửa đón Hàn Phong cũng vừa về.

- Con chào ba. - Phong nói giọng uể oải.
- Ủ. Thơ Thơ đi chơi đi. Ra xem ông Phúc tưới vườn, một lúc nữa vào ăn cơm. Ngoại muốn nói chuyện với ba con một chút.

Nhìn theo Thơ Thơ cho tới khi con bé đi khuất, ông Hưng nhìn Hàn Phong.

- Con ngồi xuống đi ba có chuyện muốn nói.
- Để lúc khác được không ba, con bận và mệt lắm.

Ba không làm mất thời gian nhiều của con đâu.

- Thôi được... - Hàn Phong nói - Ba nói đi.
- Ba biết con vẫn còn giận. Gia đình ba vẫn còn nợ con nhiều lắm. - Ông Hưng ngừng lại một lúc - Thiên Nhi..
- Ba đừng nhắc đến Thiên Nhi, đừng khơi lại những gì con không muốn - Hàn Phong ngắt lời.
- Hàn Phong ! Con cho ba nói. Ba biết ba có lỗi. Lẽ ra, ba không nên gạt con để Thiên Trang thế vào vai trò của Thiên Nhi. Nhưng...
- Con phải thông cảm...- Bà Hoài Trang đã xuống tự khi nào tiếp lời - Ba má không thể gả Thiên Nhi cho con, vì như thế sẽ khổ con mà khổ cả nó nữa.
- Mẹ đừng nhắc lại nữa. Mẹ không hiểu đâu ! - Hàn Phong rít một hơi thuốc thật dài - Con yêu Thiên Nhi , con chấp nhận tất cả. Căn bệnh của cô là nan y thì sao chứ... - Hàn Phong cười buồn - Con tiếc rằng con không thể biết sớm hơn. Còn Thiên Nhi , nếu cô ấy được ở cạnh bên con những ngày cuối đời có phải là cô ấy rất hạnh phúc không.

- Việc thay thiên Trang vào chỗ Thiên Nhi , cũng là chủ ý của Thiên Nhi. Nó không muốn làm con khổ. Con biết, Thiên Nhi yêu con như thế nào rồi mà.

- Chính vì thế con mới ân hận. Con trách sao không nhận ra đâu là Thiên Nhi đâu Thiên Trang chứ. - Hàn Phong ôm đầu.

- Chuyện đã qua rồi. Con trách ba mẹ, ba mẹ chấp nhận. Con trách con hận Thiên Trang, đó là quyền của con, nhưng ba mẹ xin con, con đừng làm khổ Thơ Thơ. - Bà Trang rơm rớm nước mắt - Nó còn bé, nó không có tội, nó lại đứa cháu duy nhất của ba mẹ.

- Làm khổ Thơ Thơ ?- Hàn Phong cau mày - Tại sao ba mẹ lại nói vậy ?

Ông Hưng nhìn bà Hoài Trang, mãi một lúc sau ông mới nói :

- Có lẽ con định tục huyền ?

- Tục huyền ? - Hàn Phong cười lớn giọng chua chát - Một mình Thiên Trang đã làm con đau khổ suốt đời rồi, con còn muốn tục huyền sao ? Phụ nữ là cái gì chứ, con căm ghét họ. Nhưng tưởng trên đời này chỉ có một mình mẹ vợ vứt con lại mà theo chồng khác. Nào ngờ, con lại gặp một Thiên Trang. Như thế còn chưa đủ hay sao ? Con còn tìm phụ nữ để họ dày vò con nữa ư ?

- ba mẹ xin lỗi. Lẽ ra, ba mẹ không có quyền. - Ông Thái Hưng dụi thuốc - Nhưng ba mẹ lo cho Thơ Thơ quá, ba mẹ thương nó lắm. Nếu như con muốn thông thả, thoải mái thì cũng tốt, nhưng...ba mẹ sẽ đón Thơ Thơ về Paris.

- Đón Thơ Thơ ? Tại sao ba mẹ lại có ý định đó ? Thơ Thơ không phải con của con thì sao chứ ? - Phong ngả người ra salon- Con cũng có quyền yêu thương và nuôi dưỡng nó, ba mẹ yên tâm. Con không nhỏ mọn thế đâu, Thơ Thơ là con của con trên pháp lý và trong lòng con nữa. Con bé không có tội, con không thể bỏ nó, con cũng không để ai bắt nó đi. Dù quả thật, con và nó không hề có sự gắn bó nào cả.Vả lại, con đâu có ý định bỏ nó để tục huyền.

- Vậy Hạ Mây thì sao ?

- Cô ấy ư ? Ai nói với ba mẹ vậy. - Hàn Phong nói bằng giọng ngạc nhiên - Con với Hạ Mây đợi đến khi mặt trời mọc ở hướng tây thì họa may.

- Mẹ nghe đồn con với Hạ Mây ...- Bà Trang chép miệng - Vậy cũng tốt, nếu cô ấy tốt thì con nên...

- Ba mẹ đừng nhắc đến Hạ Mây nữa !

- Sao kia ? - Bà Trang ngạc nhiên.

- Cô ta chỉ thích chọc tức con thôi. - Hàn Phong nhún vai.

- Thương nhau lắm cắn nhau đau mà - Ông Hưng đột nhiên giở giọng đùa cho bầu không khí bớt căng thẳng.

- Con không tin và không bao giờ con tin đàn bà nữa. Đối với con như thế là quá đủ, con không muốn phản bội lần nữa.

Hàn Phong nói xong vội bước lên lầu. Ông Hưng nhìn theo lòng buồn rười rượi. Bà Hoài Trang đưa tay chạm nước mắt rồi bước ra phía trước gọi Thơ Thơ vào ăn cơm.

oOo

Thiên Trang bước vào công ty Nam Á với danh nghĩa là thư ký riêng của giám đốc công ty. Ngày đầu đi làm. Thiên Trang đã làm nhiều người nức lòng vì vẻ đẹp mặn mà dù cô đã đứng tuổi.

- Chào bà.Ồ ! Xin lỗi, chào cô - Trình Đăng bối rối - Tôi không ngờ bà còn trẻ quá.

- Ông cứ gọi tôi là Thiên Trang. Tôi hiện là thư ký của ông. Đừng làm người khác nghi ngờ mối quan hệ của chúng ta.

- Vậy bà...à, cô Thiên Trang có kế hoạch gì cụ thể chưa ?

- Rồi. - Thiên Trang nhếch môi - Cụ thể đến từng chi tiết nữa là khác.

- Kế hoạch thế nào ?
- Rất dễ, ta phá hoại từ bên trong. Mọi cuộc phá hoại bên ngoài đều thất bại nhưng bên trong thì lại khác.
- Tôi biết. - Trình Đăng nhìn Thiên Trang - Nhưng ai làm nội tuyến ?
- Phó giám đốc sản xuất Phạm Khánh Hoài.
- Làm sao cô biết hẳn ta sẽ giúp. Tay ấy cực kỳ trung thành với Hàn Phong.
- Nhưng anh hùng khó qua ải mỹ nhân. - Thiên Trang cười lạnh tanh.
- Vậy... - Trình Đăng ngập ngừng.
- Tôi đã đưa anh ta vào cuộc.
- Người cô nhờ vả có trung thành không ? Lỡ anh ta khai ra là chết cả bọn.
- Tôi không sử dụng người ngoài, Khánh Hoài là mục tiêu của tôi, anh ta đang say tôi như điều đồ.
- Vậy thì tốt quá. Chúc cô thành công.
- Chúng ta chứ...- Thiên Trang cười lớn...

Cuộc trò chuyện đang rôm rả thì Chánh Trung bước vào, chưa kịp mở miệng chào thì Thiên Trang đã quay lại, nụ cười trên môi cả hai tắt ngấm.

- Hai người quen nhau ? - Trình Đăng tỏ vẻ ngạc nhiên.
- Rất quen. - Thiên Trang lấy lại bình tĩnh :
- Tôi cũng vậy. Chào em. - Chánh Trung lên tiếng trước.
- Xin ông tự trọng. - Thiên Trang lên tiếng đáp lại. - Tôi và ông chẳng có gì để nói.
- Hai người quen thế nào ? - Trình Đăng có vẻ thích thú.

Thiên Trang không mấy quan tâm, trả lời :

- Không quen gì, chỉ là sơ giao.
- Hai chúng tôi có một món quà kỷ niệm. Phải không cô Trang ? - Chánh Trung nheo mắt - Chắc cô chẳng còn giữ ?
- Tôi đã vứt đi rồi. - Thiên Trang bực bội.
- Cho người đồ vỡ ốc tôi ăn chứ gì. - Chánh Trung khinh khỉnh.
- Ông...
- Thôi thôi.- Trình Đăng dằn xếp- Xin hai người, ân oán giải quyết sao thì giải quyết. Nhưng tôi mong các người liên kết lại để lật đổ Mỹ Á.

Thiên Trang không nói chỉ nhìn Chánh Trung đầy hằn học. Đối với Thiên Trang , gặp lại Chánh Trung là điều cô không ngờ đến. Chánh Trung đã rời Paris đã gần tám năm. Tám năm, khoảng thời gian không mấy ngắn nhưng chưa đủ dài để cô quên đi tất cả. Chánh Trung là tình yêu đầu đời của cô. Cô quen rất nhiều bạn trai, nhưng không hiểu vì sao cô lại chọn Chánh Trung. Thiên Trang phải công nhận là Chánh Trung đẹp trai, lại ăn nói có duyên. Cô cũng biết Chánh Trung đào hoa bay bướm. Nhưng cô lại nghĩ rằng khi có tình yêu đích thực chắc chắn Chánh Trung sẽ trở lại làm ăn bình thường và là người yêu thương vợ con.

Không ngờ...Hắn đã tặng cô một món quà làm cho cô tê tái cả người. Một món quà mà khi lên xe hoa với Hàn Phong, cô phải mang theo. Chính điều đó đã làm cô xa Hàn Phong khi bắt đầu yêu anh tha thiết. Cô đã quay về. Tại Hàn Phong, tất cả là tại Hàn Phong. Anh ta không tha thứ cho cô. Cô thì thua gì Thiên Nhi , chị cô. Thiên Nhi và cô cùng chung một khuôn mặt, một hình dáng. Chỉ khác là Thiên Nhi thuần hậu, dịu dàng, còn cô thì hơi cứng cỏi, quậy phá chút thôi. Từ khi yêu Hàn Phong, cô đã sửa đổi, vậy mà Hàn Phong nở đáp đố lâu đài hạnh phúc cô đang xây. Cô hận Chánh Trung, hận cả Hàn Phong. Cô về

nước lặn này với một kế hoạch cực kỳ chu đáo để lật đổ Mỹ Á. Điều cô không ngờ tới là mình phải hợp tác với Chánh Trung.

- Tôi đồng ý. Còn cô thì sao, cô Trang ?

Chánh Trung lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ củ Thiên Trang.

- Tôi không muốn hợp tác với ông.

- Sao vậy ? kế hoạch mà không có tôi không toàn vẹn đâu.

- Hừ ! - Thiên Trang cười mũi - Ông thì làm được gì chứ ?

- Sao lại không ! Cô dùng mỹ nhân kế. Tôi thì cũng thế, tôi đã và quen cô thư ký riêng của Hàn Phong. Quả thật, tôi cũng không ngờ Hàn Phong lại có thư ký nữ. Hắn ta cực kỳ căm thù phụ nữ, thế mà... ha, hạ...- Chánh Trung cười lớn- Thế mà lại hay, mọi kế hoạch chu đáo đến không ngờ, phải không cô Trang ? Ông trời đứng về phía chúng mình rồi.

- Ông đừng quá tự phụ ! - Thiên Trang cười mỉa - Ông biết ông trời có mắt mà. Để rồi xem !

- Thôi, thôi ! Trình Đăng dần hòa - Đừng làm mất hòa khí- Mời mọi người theo tôi, tôi sẽ đãi một bữa. Nhà hàng Thượng Thiên nhé ? Mừng kế hoạch của chúng ta thành công.

- Chỉ sợ cô Thiên Trang không rảnh thôi.

Chánh Trung nhìn Thiên Trang vẻ trêu chọc làm Thiên Trang thêm tức tối.

- Mời cô ra xe, cô Trang ! - Trình Đăng lên tiếng - Cả Chánh Trung nữa, đừng làm kế hoạch của chúng ta tan vỡ chỉ vì chuyện không đâu.

- Không đâu ?

Thiên Trang cười. Cô không nói nhưng biết eo Trình Đăng chỉ mong lợi dụng mình. Chỉ vì muốn lật đổ Hàn Phong. Thiên Trang đành bấm bụng chịu, nhưng...để rồi xem...

oOo

Mới hơn sáu giờ sáng mà chuông cửa reo inh ỏi. Chủ nhật tươi hồng của Hạ Mây bị phá rồi ngay lúc sáng. Cô thôi “nướng”, bước xuống giường cầu nhàu :

- Chủ nhật cũng hỏng yên.

Cô lấy lược chải sơ mái tóc và rửa mặt rồi bước ra cửa.

- Chánh Trung! - Hạ Mây kêu lên vui vẻ - Anh tới khi nào.

- Từ tối hôm qua.

- Sao không gõ cửa ? Hạ Mây tinh nghịch - Ngốc quá ! Tội nghiệp hoàng tử của em. Nhưng...răng chịu, ai biểu ngốc làm chi.

- Anh ngốc vậy đó. - Chánh Trung nhìn Hạ Mây trêu mếu - Ngốc nên anh mới yêu em và nhớ ngày...ngày gì ta ?

- Ghét anh ghê ! Hạ Mây lườm Chánh Trung, đôi mắt cười dưới hàng mi rợp như cánh bướm.

- Vậy hả ! Anh về à.

- Về đi ! Thấy ghét ghê vậy đó ! - Hạ Mây tỏ vẻ giận dỗi.

- Thôi, anh không về đâu. Rủi ai đó tới đây bắt cóc em thì sao. Anh đợi suốt đêm là để được làm người đầu tiên tặng hoa cho em thôi.

- Em không nhận đâu.

- Thật sao ?

- Thật.- Hạ Mây cười vang và chạy vào nhà.

- Hạ Mây nè !
- Gì ? - Hạ Mây quay lại nhìn Chánh Trung.
- Chúc em sinh nhật vui vẻ. - Trung nói.
- Còn gì nữa ?
- Hạnh phúc và...Đồng ý làm vợ anh. Hạ Mây nhìn Chánh Trung, chun môi :
- Hứ ! Ai thêm.
- Trung nhìn Hạ Mây cười :
- Thật không ?
- Thật ! Mấy nói.
- Đi chơi với anh nha !
- Đi đâu ?
- Đi đâu cũng được. Đi vòng vòng và đến Cam Tuyền.

Cam Tuyền là quán cà phê má Chánh Trung và Hạ Mây hay đến, đó cũng là nơi làm việc của Bảo Yến, bạn khá thân của Hạ Mây đang phục vụ Ở quán, vì quá mệt mỏi. Mây đã làm đổ cà phê lên áo Chánh Trung , nhưng Hạ Mây bướng bỉnh bảo là do Chánh Trung đụng cô trước. Cũng lần đó. Hạ Mây rung động. Cô yêu vẻ ngoài phong độ, đẹp trai và lịch thiệp của Trung.

- Nghĩ gì vậy ?
- Không có. - Hạ Mây cười - Mình đi.
- Không thay quần áo à ? Trung hỏi với vẻ ngạc nhiên.
- Quên mất ! Mây nói và chạy vội vào trong - Em đăng trí quá.
- Không phải em đăng trí, mà vì...
- Vì gì ?
- Vì có anh, có anh bên cạnh em sẽ quên hết.

Hạ Mây cười khích khích.

- Anh xạo ghê.
- Anh đâu có nói mình không xạo. Rất xạo nữa là đằng khác.

Chánh Trung vừa nói vừa quay lại nhìn Hạ Mây làm chiếc xe đảo ra tận giữa lộ.

- Á ! - Hạ Mây la lên - Chạy xe kỳ vậy, muốn em chết hả ?
- Chết cùng nhau càng tốt chứ sao ?
- Em không ham đâu. - Hạ Mây dài giọng. Em còn rất yêu đời.

Chánh Trung cười không nói. Hạ Mây thật vô tư. Lừa dối một cô gái thế này cũng tội. Nhưng sự nghiệp trên hết. Vả lại, mình đâu chọn Hạ Mây làm điểm dừng, Chánh Trung tự nhủ. Ngoài Hạ Mây ra , anh còn hàng chục cô gái khác, mà cô nào cũng bị lời nói ngọt ngào của mình đánh gục. Nhưng...đàn ông có quyền bay bướm mà.

Lắm lúc Chánh Trung tự hỏi : không biết mình có yêu Hạ Mây không ?, Chánh Trung cũng thắc mắc điều đó, Hạ Mây đem lại cho anh cảm giác mà anh chưa tìm được ở cô gái nào khác, kể cả Thiên Trang.

- Anh suy nghĩ gì vậy ? Chạy qua Cam Tuyền rồi.
- Đang nghĩ tới em. - Chánh Trung quay xe lại.

- Nghĩ gì ?

- Xem em có yêu anh không ?

- Khỏi nghĩ ! Không có đâu. - Hạ Mây bước xuống xe, đi vào.

- Chút nữa em phải về. Hạ Mây đột nhiên hạ giọng :

- Làm gì ?

- Vào viện thăm Hải Yến.

- Cô ấy làm sao ?

- Bệnh. - Hạ Mây buồn buồn.

Chánh Trung không mấy quan tâm, nhưng cũng hỏi cho qua chuyện :

- Bệnh gì ?

- Ung thư. Phát hiện quá muộn. - Hạ Mây đột ngột rơi nước mắt.

- Sao anh không biết ?

- Em đã nói rồi, tại anh không quan tâm thôi. - Hạ Mây nhìn Chánh Trung - Anh chẳng quan tâm gì cả.

Chánh Trung nhìn Hạ Mây, trù mến và đùa.

- Bộ em thích quan tâm đến cô gái khác sao ?

- Hải Yến không phải là cô gái khác.

- Thôi được. - Chánh Trung có vẻ dễ dãi- Hạ Mây ! Anh sẽ quan tâm hơn đến việc của Hải Yến, em chịu chưa ?

- Ừ. Tha cho anh.

- Em uốn gì ?

- Cam vắt.

- Hạ Mây này, anh có chuyện muốn hỏi...

- Gì cơ ?

Chuyện ở công ty em sao rồi ?

- Đâu có sao.

- Sao em lại thuyết phục Mạnh Thùy Dương chọn Mỹ Á ? - Chánh Trung hỏi.

- Vì em làm ở Mỹ Á mà.

Trung nói, giọng bông đùa :

- Em coi ta Hàn Phong ấy hơn anh à ?

- Hồng dấm đâu. Tại vì em không muốn mình phản bội công ty thôi. Đằng nào Mỹ Á cũng là nơi cho em việc làm, giữa lúc em chẳng tìm việc nơi đâu cả.

- Em cần việc làm để làm gì. Làm ở Cam Tuyền lương cũng đủ sống vậy ?

- Em cần có tiền giúp Hải Yến trị bệnh.

- Gia đình cô ta đâu, sao không lo ? Tại sao em phải lo ?

Mây liếc Chánh Trung :

- Làm gì ghê vậy ? Gia đình Hải Yến không có ai còn sống. Nó với em cùng ở viện mỗi côi, anh quên sao. Em với nó như chị em, lo cho nhau là phải rồi. Anh không muốn à ?

- không phải. - Chánh Trung tránh ánh mắt Hạ Mây - Anh chỉ thắc mắc thế thôi. Em biết giúp bạn thế thì tốt.

Chánh Trung nói và cười lớn để giấu ý nghĩ thật trong lòng.

“Hừ ! Nghèo mà không lo. Thời buổi bây giờ, thân ai nấy lo, tội gì lo cho người khác”.

Tuy nhiên, Chánh Trung vẫn tỏ ra vui vẻ khi nhắc đến Hải Yến, dù điều đó làm anh ghét cay ghét đắng.

oOo

Hàn Phong thấy mình đang đứng trong một vườn hoa rất đẹp, xung quanh là sương mù và trước mặt là Thiên Nhi, Thiên Nhi vẫn đẹp dịu dàng trong bộ đầm dài trắng, mái tóc buông xõa mượt mà. Vẻ đẹp thanh khiết toát ra từ người Thiên Nhi làm mọi vật chung quanh nhu im lặng.

- Thiên Nhi !

- Anh Phong !

- Anh rất nhớ em. - Hàn Phong bước tới quàng vai Thiên Nhi.

- Xin lỗi anh...- Thiên Nhi rần rần nước mắt - Em có lỗi với anh. Tha thứ cho em, anh Phong.

- Anh mới là người có lỗi. - Hàn Phong hét to - Em tha thứ cho anh, đừng bỏ anh đi. Ở lại đi, Nhi ơi !

- Đừng anh ! - Thiên Nhi khóc, lệ tuôn lã chã - Đừng, đừng anh. Bình tĩnh lại đi, đừng nhớ em nữa ! Anh hãy lo cho bản thân anh, lo cho Thơ Thơ. Hãy tìm tìm một người vợ, cho Thơ Thơ một người mẹ. - Thiên Nhi nện ngào.

- Không ! Suốt đời anh chỉ có em, chỉ có em thôi. Em biết không ? Thơ Thơ cũng không phải là con anh. Anh...- Hàn Phong hết không nên lời.

- Thơ Thơ là con Thiên Trang , Thiên Trang có lỗi vì đã có con với người khác trước khi về với anh. Nhưng...Thiên Trang thật lòng yêu anh. Em chỉ mong anh tha thứ và trở lại với nó. Quên em đi, đừng dẫn vật mình, Hàn Phong ơi !

Hàn Phong lao đến ôm Thiên Nhi vào lòng, cô vùng bỏ chạy. Hàn Phong đuổi theo cho đến khi ôm Thiên Nhi trọn trong vòng tay.

- Thiên Nhi !

Cô gái xô anh ra, Hàn Phong nhìn lại, thẳng thốt.

- Hạ Mây ! Là cô sao ? Thiên Nhi đâu ?

- Bộ anh có nhiều bạn gái lắm sao mà cứ lộn tôi hoài vậy ? - Hạ Mây cười tinh nghịch.

- Thiên Nhi !

Hạ Mây nhìn Hàn Phong, cô chớp mắt :

- Thiên Nhi đi rồi. Anh đừng đuổi theo. Sĩ tình quá đi mất.

- Sĩ tình mặc tôi ! - Hàn Phong la lên, cứ chạy nhưng cứ bị Hạ Mây cản lối.

- Thật bướng bỉnh ! Thiên Nhi đi rồi, anh đừng ngốc quá.

Hàn Phong hét to :

- Ngốc mặc tôi ! Tôi ngốc thế đó. Cô tránh ra !

- Nhưng Thiên Nhi bảo tôi chăm sóc anh.

- Cô làm sao bằng cô ấy ?

- Sao anh biết không bằng. Anh nhìn kỹ đi, tôi cũng dịu dàng, thuần thực như Thiên Nhi. Tôi cũng tóc dài mắt to, cũng yêu anh như Thiên Nhi vậy.

- Tôi không cần ! Cô tránh ra ! Đối với tôi. Thiên Nhi là số một, đừng ai hòng thay thế cô ấy.

- Anh thật là bướng, bướng hơn tôi nữa.

Hạ Mây vẫn án trước mặt Hàn Phong. Anh đưa tay lên đẩy cô ngã dúi, lao về phía trước.

- Anh đứng lại đó !

Tiếng quát đang thép phía sau làm anh sững lại. Không phải Hạ Mây, lại càng không phải Thiên Nhi.

- Anh đứng lại ! - Cô gái từ từ đi đến trước mặt Hàn Phong - Cô gái có gương mặt giống Thiên Nhi như đúc nhưng Hàn Phong vẫn nhận ra.

- Thiên Trang ! - Anh thốt lên - Là cô sao ?

- Chứ anh tưởng là ai ? Thiên Nhi hay Hạ Mây ?

- Làm sao cô đến đây được ? Hàn Phong hỏi bằng giọng ngạc nhiên.

- Tại sao lại không được ? Giọng Thiên Trang gắt gỏng - Anh quyền gì cấm tôi. Tôi là vợ anh, còn họ là gì chứ ? Thiên Nhi đã chết, anh tỉnh mộng lại đi. Còn Hạ Mây, cô ấy có gì hơn tôi ? Tôi đẹp hơn cô ấy, yêu anh chưa chắc gì cô ấy yêu anh bằng tôi. Anh không những khờ mà còn ngốc nữa.

- Tôi không khờ, không ngốc. Tôi hận tôi, hận cô. Tại sao cô lại gạt tôi, xúc phạm Thiên Nhi. Làm phút cuối đời Thiên Nhi không ở bên cạnh tôi.

- Tại sao chứ ? - Thiên Trang hét lên giận dữ - Tại sao anh lại oán tôi ? Tại sao tôi lại đồng ý thay thế Thiên Nhi, anh có hiểu không ? Bộ anh tưởng tôi thích làm cái bóng của người khác sao ?

Hàn Phong quắc mắt nhìn Thiên Trang :

- Tôi không cần biết. Cô thích hay không thích tùy cô. Cô tránh ra !

- Anh Phong ! - Thiên Trang hạ giọng - Hãy tha thứ cho em. Ta sẽ trở lại với nhau. Chúng ta sẽ cùng lo cho Thơ Thơ.

- Thơ Thơ ..- Hàn Phong nói giọng không giấu bức bối - Cô còn nhớ Thơ Thơ sao ? Núm ruột cô sinh ra cô lại nở vút đi. Bây giờ thì muốn trở lại với tôi, cô mới nhớ đến nó, có phải không ?

Thiên Trang tát Hàn Phong một cái thật mạnh :

- Anh coi tôi là hạng người gì ? Tôi là hạng người thế sao ?

- Ai biết được. - Hàn Phong mỉa mai- Tôi làm sao dám nhận xét.

- Tôi sẽ trả thù. - Thiên Trang nhìn Hàn Phong bằng đôi mắt ngập tràn oán hận - Tôi sẽ buộc anh phải trở về bên tôi, van xin tôi, cầu xin tôi. Buộc anh phải một lần nữa cưới tôi, yêu tôi. Anh biết không, biết không ?

- Tôi chờ.- Hàn Phong trả lời cộc lốc - Bây giờ cô tránh ra !

- Tôi sẽ trả thù. Anh chờ đó !

Thiên Trang vừa nói đến đó thì Thơ Thơ chạy ra tìm Hàn Phong. Anh thấy Thiên Trang lao đến, ôm bé Thơ rồi chạy biến, Hàn Phong hét lên, đuổi theo. Tiếng kêu cứu của Thơ Thơ lảnh lót bên tai anh.

- Ba ơi...cứu...con..

Hàn Phong bật dậy nhanh, mồ hôi ướt đầm áo. Giác mơ khủng khiếp. Anh sờ sờ bật đèn, sang phòng Thơ Thơ, rồi xuống bếp tìm nước. Cốc nước lạnh làm anh tỉnh lại, thì ra, mình vẫn chưa quen được Thiên Nhi, cả Thiên Trang. Giác mộng nhắc Hàn Phong nhớ về một quãng đời hạnh phúc, đau khổ và khó lãng quên. Quãng đời anh có Thiên Nhi , mất Thiên Nhi, quãng đời anh phải dằn vặt giữa yêu và hận.

Thiên Nhi lại về bên anh, với mái tóc dài ngang lưng, đôi mắt to tròn và đôi môi mọng. Thiên Nhi mảnh mai trong bộ đầm trắng, cùng anh đi dạo trên phố đêm. Đêm Paris đẹp và xinh như mộng. Đi bên Thiên Nhi hạnh phúc ngập hồn anh. Anh đã cầu hôn, Thiên Nhi đã nhận lời, nhưng điều anh không ngờ tới đó là

cô dâu không phải là Thiên Nhi. Thiên Trang đến và bước vào đời anh qua bất ngờ. Dưới hình dáng của Thiên Nhi, Thiên Trang đã bước vào đời anh nhẹ nhàng, đường hoàng và bình thản. Còn anh, anh cũng bình thản chấp nhận Thiên Trang. Chính điều đó đã làm anh ân hận đến bây giờ. Anh không hiểu tại sao lúc đó anh lại không phân biệt được Thiên Nhi và Thiên Trang. Mãi đến khi Thiên Nhi chết, anh mới giật mình, Hàn Phong nhớ là mình đã khóc rất lâu bên quan tài người yêu, đã uống rượu, đã bỏ bê công việc, cũng như đã lập tức ly dị Thiên Trang. Hàn Phong cũng không sao quên được Thiên Trang. Người con gái ấy đã ở bên Hàn Phong gần một năm trời, cô không phải không tốt, nhưng họ không chấp nhận, nhất là khi anh biết Thơ Thơ không phải là con của anh.

Ký ức về lại trong mơ. Gần tám năm anh mới gặp lại khoảng trời ấy. Điều lạ là bây giờ lại có Hạ Mây...Hàn Phong vỗ trán...Hạ Mây, tại sao mình lại nhớ cô gái bước bình ấy. Hàn Phong thở ra, trở về phòng, cố dỗ giấc ngủ. Ngày mai ở công ty...Hàn Phong trở mình trần trọc...Ngày mai...

oOo

Thiều Hoa vuốt thẳng lại bộ váy, bước ra cửa, dáng điệu vui vẻ.

- Chị Hai đi đâu đó. - Nhó Thảo Trang lên tiếng.

- Đi chơi.

- Với Bửu Toàn ?

Thiều Hoa liếc Thảo Trang :

- Dám gọi Bửu Toàn hả ! Chị Đánh đòn nha, phải gọi anh Hai.

- Anh Hai ? Chị à...- Thảo Trang ngập ngừng - Em có chuyện muốn nói với chị.

- Gì ? Chút nữa về nói, chị phải đi, trễ rồi.

- Em nói đã. Chị Hai, em thấy anh Toàn...Không tốt lắm đâu.

Thiều Hoa nhìn Thảo Trang lạ lẫm :

- Em có uống lộn thuốc không vậy ? - Thiều Hoa nheo mắt - Không phải lúc bào em cũng anh “Toàn” sao ?

- Bây giờ khác rồi. Em thấy anh ấy không tốt.

- Con nhỏ ! Thôi, để chị đi. - Thiều Hoa chớp mắt nghịch

ngợm - Lát nữa về có quà.

- Chị Hai ! Em thấy anh Toàn đi với người con gái khác. Ho....thân mật lắm.

Thiều Hoa nhìn Thảo Trang :

- Em chắc không ? Nhiều khi anh ấy chở em gái hay bạn thì sao ?

- Bạn ? - Thảo Trang cười mũi - Mấy cô em hả, anh ấy chở không biết bao nhiêu người và...tỏ tình với không biết bao nhiêu người rồi.

- Chị không tin. - Thiều Hoa bình tĩnh.

- Chị Hai ! Thảo Trang thở ra - Nghe em nói. em mới biết sáng nay thôi. Bửu Toàn đã có vợ hứa hôn, sắp cưới rồi. Còn nữa, hần ta còn theo đuổi nhỏ bạn thân của em, nó mới giới thiệu. Chị biết lúc đó phản ứng của hần như thế nào không ?

- Em đừng nói nữa. - Thiều Hoa hét lên và chạy lên lầu.

Thảo Trang chạy theo :

- Chị Hai, chị Hai. - Trang hốt hoảng gõ cửa phòng - Đừng làm chuyện đại dột nha chị Hai.

Thảo Trang gõ cửa mãi không nghe Thiều Hoa trả lời, cô hốt hoảng chạy đi tìm dì Thùy Dương.

- Thiều Hoa ! Bà Thùy Dương gọi - Mở cửa đi con. Thảo Trang đi rồi. Dì muốn nói chuyện với con.

Cửa phòng bật mở, Thiều Hoa trở về chỗ ngồi :

- Dì vào đi !

Bà Thùy Dương lách nhẹ vào phòng. Thiều Hoa đang ngồi trước bàn trang điểm, không quay lại.

- Dì ơi...- Hoa nhẹ nhàng.

- Có chuyện gì ?

- Con phải làm sao đây ?

- Con còn yêu Toàn không ?

- Tiếc rằng còn. - Hoa rơi nước mắt.

Bà Dương đến bên Thiều Hoa, cầm lược chải lại mái tóc rối của cháu gái.

- Cháu hãy gặp Toàn lần nữa, bình tĩnh và bình tĩnh. Đó là lời dì khuyên. Nghe nó giải thích, nếu hợp lý, hay có gì hiểu lầm thì thôi, các con hòa nhau. Bằng như Thảo Trang nói đúng, thì con cũng bình tĩnh chia tay nó. Nói cho rõ ràng...

- Nhưng...- Thiều Hoa gục đầu vào vai bà Dương - Con khổ lắm dì ơi. Nếu anh Toàn thật sự...cám con phải làm gì bây giờ hở dì...con...chết...mất.

- Hoa ! Chết không giải quyết được gì. Dì sẽ đưa con đi gặp nó.

- Dì ! Thiều Hoa lau nước mắt. Con đi với Hạ Mây được rồi. Hạ Mây bản lĩnh hơn con nhiều. Nó sẽ có cách giúp con giải quyết.

- Cũng tốt ! Nhưng con cố gắng bình tĩnh nhé.

- Dì yên tâm đi ! - Thiều Hoa mỉm cười, mấy giọt nước mắt long lanh rơi xuống - Cháu dì không mấy lụy vì tình đầu.

- Dì mong vậy.

Thiều Hoa vuốt sơ lại nếp áo rồi ra phố. Cô gọi điện cho Hạ Mây đến quán cà phê quen thuộc, nơi Bửu Toàn đợi cô này giờ.

- Chào anh...- Thiều Hoa cười bằng giọng không mấy hào hứng.

Bửu Toàn biết ngay có chuyện xảy ra. Từ lúc gặp Thảo Trang, anh đã biết là có chuyện. Toàn nhìn Thiều Hoa, vẻ biết lỗi.

- Hoa à ! - Toàn hạ giọng.

- Có gì không ? Thiều Hoa thờ ơ.

- Anh biết...anh có lỗi. Nhưng mà...anh yêu em thật lòng. Còn...anh chỉ đùa thôi mà.

- Đùa ! - Hoa gắt lên - Tình cảm mà anh có thể đùa sao ? Anh coi em là gì. Thần tiên hay là người độ lượng. Độ lượng đến độ không biết ghen là gì sao?

Bửu Toàn nhẹ giọng :

- Hoa ! Nghe anh giải thích. Chuyện anh theo đuổi cô bạn của Thảo Trang là...đùa thôi. Còn...cô gái hứa hôn gì gì đó là do ba mẹ anh ép buộc thôi, anh không tình yêu hay quý mến gì cô ta cả. Em...hãy hiểu anh.

- Hiểu ? Anh Toàn à ! Hoa cố ghìm nước mắt - Em muốn lắm chứ. Nhưng làm sao để hiểu, khi sự thật rằng ràng trước mắt. Làm ơn ư ? Em không thể. không thể, anh biết không ?

- Anh biết. Nhưng anh xin thề, anh thề rằng từ nay chỉ có em, ngoài ra không còn ai nữa. Anh sẽ bỏ tất cả, bỏ người vợ hứa hôn dưới quê, bỏ tất cả, em đồng ý không ?

Vậy còn Hải Yến thì sao ? - Hạ Mây đến từ lúc nào đột ngột lên tiếng.

- Hạ Mây ! - Toàn thẳng thốt kêu lên.

- Anh lạ lắm sao ?

- Máy quen anh ta à ? - Thiều Hoa vừa kéo ghế cho Hạ Mây vừa hỏi.

- Không những quen, mà còn thân nữa, phải không anh Toàn ? - Hạ Mây mỉm cười.

- Hải Yến là ai ? Máy hãy nhìn biết đi.

- Là đối tượng...à không ! Hạ Mây chép miệng - Là một trong những đối tượng của anh Toàn đây.

- Bữa Toàn ! - Giọng Hạ Mây bỗng nhiên trở nên cứng rắn - Anh thật là quá đáng. Hải Yến, Hạ Liên...rồi còn ai nữa. Thiều Hoa nó đã nhiều lần nhắc đến anh, rất tiếc là tôi cứ nghĩ tên trùng tên. Không ngờ...anh thật quá đáng.

- Anh và Hải Yến...- Thiều Hoa hỏi chẳng trọn câu.

- Yêu nhau, quen nhau, thậm chí, Hải Yến còn có con với anh ta nữa kìa.

- Trời ơi ! Thiều Hoa kêu lên - thật sao Hạ Mây ?

- Có gì mà thật với không thật. Con của Hải Yến qua đời ngay sau khi ra đời, hẳn không hề đến thăm. Cũng chính vì thế, bệnh tình của Hải Yến mới phát nặng. Nó có chết cũng là do anh, anh biết không ?

- Hèn gì, Bữa Toàn chẳng bao giờ chị đi cùng gặp Hạ Mây cả.

- Hẳn dám sao ! - Hạ Mây cười nửa miệng - Anh quá rành Hạ Mây , có phải không anh Toàn ?

Hạ Mây nói rồi kéo tay Thiều Hoa đứng dậy. Không quên ném lại cho Bữa Toàn một cái liếc chấy lửa.

- Hy vọng không còn gặp lại.

Hạ Mây chở Thiều Hoa vòng hết mấy con đường vẫn chưa nói được lời nào. Cô biết Thiều Hoa vẫn còn đau khổ lắm. Mãi một lúc, Hạ Mây mới lên tiếng :

- Thiều Hoa à ! Còn đó không ? - Máy đùa - Rơi mất rồi à ? Lên tiếng đi.

Thấy phía sau xe vẫn im lặng, Hạ Mây tiếp tục :

- Nói đi chứ ! Nói cho đỡ tức nào ! Năn nỉ đấy !

- Máy im đi có được không ? - Hoa bực bội.

- Không.

- Nè ! - Máy tiếp tục - Đừng buồn quá, mau già lắm. Hạng người như Bữa Toàn không đáng cho Hoa buồn đâu.

- Không buồn sao được hả Máy ?

- Đúng. Nhưng buồn ít thôi, để thời gian buồn chuyện khác. Có thiếu gì chuyện để buồn. Hoa coi mình nè...Trời ơi ! Đôi lúc buồn chết đi được, nhưng mình vẫn cố gắng vui vẻ. Thấy không, mình luôn vui vẻ...và sẽ sống lâu nè.

Đang buồn bực, Thiều Hoa cũng phải phì cười :

- Sao Máy biết sẽ sống lâu.

- Sao lại không ! - Hạ Mây nghiêng mặt - Sách nói vậy mà.

- Sách nào ?

- Đủ sách, nhưng mình quên tên rồi - Hạ Mây phẩy tay - Mình đã được dịch nội dung, xem cũng chỉ một óc thôi. Nghe mình nói là đủ rồi.

Thiều Hoa không trả lời. Cô áp mắt vào lưng Hạ Mây. Gió mơn man trên tóc. Hoa nhắm mắt lại, cố xua đi nỗi buồn ra khỏi tâm trí.

Hạ Mây im lặng. Cô biết Hoa đã bót căng thẳng, nhưng còn buồn lắm. Chính vì thế, Hạ Mây không phá rối Thiều Hoa nữa.

- Mây nè !

- Gì ?

- Đi đâu chơi đi !

- Đạp vịt nha ? Hạ Mây hỏi ?

- Ủ. Đi đâu cũng được. Mình không muốn về nhà.

- ...

- Hoa tính sao ? - Hạ Mây hỏi khi đang điều khiển con thiên nga xoay vòng giữa hồ.

- Sao gì cơ ? - Thiều Hoa mở to mắt.

- Bữa Toàn ấy.

- Mình sẽ cố quên. Mây ạ. Dù rất khó, bởi mình rất yêu Toàn. Bây giờ và...- Thiều Hoa rơm rướm nước mắt - Giá như mình đừng yêu anh ấy nhiều thế.

- Người ta không biết trước được chuyện gì là phải thôi. Nếu biết trước thì còn gì để sống. “Giá như”, hai chữ ấy mà không có thì đời sẽ rất hạnh phúc, Hoa ạ. Nhưng yêu được thì quên được, cố lên !

- Ủ. Mình sẽ cố. Nhưng Mây phải giúp mình.

- Bằng cách nào ?

- Tặng người yêu Mây ỉnh.

- Con quỷ ! - Hạ Mây liếc xéo Thiều Hoa rồi cười vang - Hết buồn rồi hả ?

- Chưa ! Hoa nói, giọng chùn xuống - Đùa cho vui tí mà.

- Cố lên nha Hoa !

Hạ Mây cầm tay cô bạn thân thiết, siết chặt, cái siết đầy nghị lực và niềm tin.

3. Chương 3

Hàn Phong đến công ty hơi muộn.

Sau một đêm mất ngủ. Hàn Phong phờ phạc hẳn. Anh đến công ty muộn và không giấu giếm gương mặt mệt mỏi, giấc mơ hôm qua đã làm cho Hàn Phong nhớ đến chuyện xưa, lòng căm ghét phụ nữ của anh lại trở dậy...Bấy lâu nay, anh bối khắc khe với nhân viên nữ bởi vì lời yêu cầu của Hạ Mây một phần. Anh muốn trả ơn cô và vì lời yêu cầu của cô không có gì quá đáng. Nhưng hôm nay lại khác, anh mang về vẻ mặt lạnh tanh khi đến công ty. Vừa mệt mỏi, vừa có vẻ khắc khe, Hàn Phong trở nên khó khăn lạ lùng.

Hạ Mây đến muộn, khi cả công ty làm việc đã hơn một tiếng đồng hồ.

- Xin lỗi...- Cô nói trong tiếng thở.

- Tại sao cô đến muộn ? Cô không có đồng hồ chắc ?

Hàn Phong nhìn Hạ Mây bằng ánh mắt không thiện cảm.

- Ông thông cảm - Hạ Mây dịu giọng.

- Thông cảm ! Tôi muốn cô làm việc, trả lương thì tôi có quyền yêu cầu cô đi đúng giờ, thì cô đi làm thì có nghĩa vụ đi đúng giờ.

- Đúng ! Đó là nghĩa vụ của tôi. - Hạ Mây nhìn Hàn Phong bằng đôi mắt nửa đùa nửa thật - Nhưng ông cũng đừng quên là ông cũng có nghĩa vụ và tôi cũng có quyền.

Hàn Phong nhìn Hạ Mây ngạc nhiên pha lẫn bất ngờ.

- Ông không hiểu sao ? - Hạ Mây tiếp lời - Tôi làm việc cho ông, tôi có quyền đi trễ hay khi bận công chuyện, cũng như ông có nghĩa vụ là không được nói nặng tôi.

- Tôi nói nặng cô hồi nào ?

- Tất cả những gì ông vừa nói, tôi đều coi là nặng.

- Trời ơi ! - Hàn Phong ôm đầu - Thế mà nói nặng. Đối với người khác, tôi còn nói nặng hơn thế nữa. Cô là nhân viên mà không cho giám đốc rầy la mình, vậy...cô lên làm giám đốc luôn đi.

- Xin lỗi...nhưng tôi không thích.

- Tại sao ?

- Tôi không muốn mang tiếng ở ác.

- Cô nói gì ?

Hạ Mây im lặng một lúc cho Hàn Phong thật hồi hộp, rồi mới nói :

- Tôi nói là tôi không muốn mang tiếng ở ác, bởi vì khi làm giám đốc người ta thích bốc lột sức lao động và mắng mỏ nhân viên. Tôi thì không thể làm việc đó.

- Vậy là cô nói tôi ở ác chắc ?

Hạ Mây cười, nhún vai :

- Cái đó thì tôi không biết. Ở ác hay không thì tự Ông biết lấy. Tôi không có quyền nhận xét giám đốc. Mặc dù tôi rất muốn. Vả lại, tôi không thích nói xấu người khác, dù người đó xấu thật.

Khi nói, Hạ Mây cố giữ vẻ mặt bình tĩnh để khỏi phì cười trước vẻ mặt làm ra vẻ cố khó khăn, nửa có làm ra vẻ nghiêm khắc của Hàn Phong.

Thấy cô cười, Hàn Phong lên tiếng :

- Thôi, được rồi. Kể như tôi thua cô ! Cô có đem những hợp đồng ký với khách hàng cho tôi không ?

- Không, tôi quên rồi. - Hạ Mây đáp như máy.

- Quên ? - Hàn Phong lớn tiếng - Cô làm thế mà coi được sao ? Hôm nay tôi cần những bản hợp đồng đó, cô làm sao thì làm.

Hạ Mây mở to mắt nhìn Hàn Phong vừa trêu chọc cho vui, vừa làm cho Hàn Phong tức lên :

- Tôi là con người chứ không phải cái máy. Máy còn quên nữa huống chi là người. Hơn nữa, đầu tôi còn chứa nhiều thứ chứ đâu chỉ công việc ở công ty này.

- Nhưng cô muốn quên cũng phải lựa việc mà quên. Cô quên toàn những chuyện quan trọng, cô định làm công ty phá sản chắc ?

- Tôi không có bản lĩnh đó. - Hạ Mây điềm nhiên ngồi xuống, cô đột ngột chuyển đề tài - Mỗi chân quá, ông không mời tôi ngồi gì hết. Kia, mà giám đốc ngồi đi chứ, đứng mỗi chân lắm.

Hàn Phong thở dài, ngồi xuống nhìn Hạ Mây :

- Cô nói đi, tại sao cô lại quên. Nhân viên của tôi xưa nay không ai như cô. Họ luôn tuân thủ yêu cầu của tôi. Họ cũng như cô, nhưng họ có quên việc đâu.

- Họ khác, tôi khác.

- Khác gì.

- Tại họ sợ Ông. Còn tôi thì không.

- Lý do ? - Hàn Phong hất hàm.

- Bởi vì tôi làm việc. Ông cần tôi, tôi cần việc. Chúng ta cần nhau, không làm chỗ ông, tôi có thể làm chỗ khác. Còn không có tôi, ông sẽ gặp rắc rối.

- Ý cô nói việc liên kết với bà Thùy Dương ?

- Chuyện đó tôi quên rồi. Tôi mời bà ấy liên kết là vì công ty, không phải vì ông. Còn chuyện ông gặp rắc rối là chuyện khác.

Hàn Phong có vẻ thích thú câu chuyện Hạ Mây đang nói. Anh hỏi, giọng bớt gay gắt :

- Chuyện gì ?

- Đủ thứ ! Hợp đồng nè...- Hạ Mây giơ một ngón tay - Tiếp thị nè, mời liên danh nè, sản xuất nè, thiết kế mẫu nè...ông đi đâu để tìm ra người tài như tôi.

- Nhà cô ở đâu ? Hàn Phong đột nhiên hỏi.

- Gì cơ ? - Hạ Mây ngạc nhiên thật sự.

- Tôi hỏi nhà cô ở đâu ?

- Ông hỏi chi ?

- Hỏi cho biết.

- Không cho biết được không ? Có đuổi bị việc không. - Hạ Mây hỏi giọng không có gì là đùa.

Hàn Phong nhìn ra ngoài trời, một lúc sau anh mới lên tiếng.

- Cô không nói cho tôi biết.

- Cô không nói tôi cũng biết.

- Ông theo dõi tôi ? - Hạ Mây hỏi.

- Không cần.

- Sao ông biết nhà tôi.

Hàn Phong xốc lại mấy tập hồ sơ, trả lời :

- Vậy mới hay.

- Nhà tôi ở đâu ? - Hạ Mây hỏi mà không biết mình rơi vào bẫy.

- Gần Khánh Hoài đạn. Cô “nổ” quá trời.

Hạ Mây nhìn Hạ Mây lạ lẫm. Cô không nghĩ rằng Hàn Phong cũng biết đùa. Từ trước đến nay, cô luôn thấy Hàn Phong là một ông chủ nghiêm khắc, nét mặt lúc nào cũng khó đăm đăm. Câu đùa giỡn của Hàn Phong là một bất ngờ đối với cô.

- Không ngờ ông cũng biết đùa.

- Tôi là con người mà - Hàn Phong lấy lại câu nói của Hạ Mây.

- Câu đó của tôi, có đăng ký bản quyền đảng hoàng. - Hạ Mây đùa tiếp.

- Thôi, cô về. - Hàn Phong trở lại nghiêm túc - Chiều vào nhớ mang mấy bản hợp đồng đó.

- Cần gì về ?

- Sao ?

- Tôi có mang theo đây.

- Sao lúc này cô bảo...

Chưa đợi Hàn Phong nói hết câu, Hạ Mây đã trả lời :

- Tôi thử ông thôi. Xem ông có còn nóng tính không mà mà. Và tôi cảm thấy rằng...bệnh của ông trị được.
- Bệnh của tôi ? Tôi bệnh gì ? - Hàn Phong mắc bẫy ngay.
- Tôi nói ông không được giận.

Hạ Mây nói kích thích trí tò mò của Hàn Phong , cố dụ anh đi sâu vào câu chuyện.

- Tôi bệnh gì, cô nói đi !
- Ông phải hứa là không giận.
- Ừ.
- Không nóng.
- Ừ.
- Không được la mắng tôi.

Đang muốn nghe, Hàn Phong đồng ý ngay điều kiện của Hạ Mây.

- Phải quên ngay sau này tôi phải ra khỏi phòng. - Hạ Mây tiếp.
- Được.
- Tôi nói nghe.. - Hạ Mây cố tình kéo dài.
- Nói đi ! - Hàn Phong suốt ruột.
- Chỗ này của ông có vấn đề. - Hạ Mây vỗ vào đầu mình.
- Ý cô nói là tôi không được bình thường ?
- Đó là ông nói, không phải tôi. - Hạ Mây tỉnh queo.

Hàn Phong không trở lời, anh hỏi lại :

- Chắc cô thích nói chuyện với người không bình thường lắm ?
- Ai nói với ông ?
- Cô.
- Tôi. - Hạ Mây không hiểu.
- Chẳng phải là sáng giờ cô nói chuyện với tôi sao. Tôi bảo trình hợp đồng, cô cũng không đưa trình. Cô luôn khơi chuyện này hết chuyện khác để nói với tôi. Nói chuyện với người không bình thường, cô cảm thấy thế nào ?

"Gặp đối thủ rồi. Hạ Mây thì thâm. Cô mỉm cười kín đáo rồi đưa mấy bản hợp đồng cho Hàn Phong.

- Sao cô không trả lời ?
- Ông làm việc đi, đừng để thời gian trôi qua vô ích. Ông đọc hợp đồng, rồi ký vào đó. Còn lại, tôi đã lo xong rồi.
- Cô làm giám đốc hay tôi ?
- Ông chứ ! - Hạ Mây nghịch ngợm - Tôi có đủ tài năng và bản lĩnh để làm nhưng tôi không thích. Tôi chỉ thích làm nhân viên thôi.

Hàn Phong không trả lời. Anh nhìn vào mấy bản hợp đồng nhưng tâm trí để tận đâu đâu...Hạ Mây đã làm anh suy nghĩ nhiều. Sự trong sáng, vô tư, nghịch ngợm của cô đã làm lòng anh có chút dao động. Tuy nhiên, đối với phái đẹp, anh vẫn không sao xóa được rào ngăn cách.

Trong khi ấy. Hạ Mây cũng ngắm Hàn Phong , lòng cô dâng lên một cảm giác lạ. Việc Hàn Phong nở nụ cười làm cô cảm thấy vui vui. Hạ Mây cũng không hiểu tại sao mình lại có cảm giác đó. Cô mơ màng cho đến lúc Hàn Phong gọi trả lại tập hồ sơ và đứng dậy ra về.

- Về thôi ! - Hàn Phong lên tiếng.

- Cảm ơn ông.

Hạ Mây nhận lại tập sách Hàn Phong đưa. Cô vội bước ra cửa, chạy như bay đến chỗ làm “ca” trưa.

oOo

Khánh Hoài khuấy ly nước cam trước mặt Thiên Trang. Anh bối rối :

- Thiên Trang uống nước !

- Được rồi, anh uống đi ! - Thiên Trang nhẹ nhàng - cảm ơn anh.

- Hôm nay Thiên Trang đẹp quá ! - Hoài nhìn Trang.

- Chỉ hôm nay thôi sao. - Trang đùa.

- Không ! - Khánh Hoài đáp - Lúc nào Trang cũng đẹp cả.

Hôm nay Thiên Trang búi tóc ặc áo đầm ngắn, cổ rộng để lộ chiếc cổ trắng ngần. Khánh Hoài nhìn Thiên Trang không chớp mắt. Biết thể mạnh của mình. Thiên Trang cố tình xoay tứ phía cho Khánh Hoài ngắm nghía.

- Công việc công ty anh có nhiều lắm không ? - Thiên Trang đột ngột hỏi.

- Không nhiều lắm. - Khánh Hoài vẫn nhìn Thiên Trang - Còn Trang ?

- Cứ gọi Trang bằng em cũng được. Trang nhỏ tuổi hơn anh mà.

- Anh ngại lắm. - Hoài vuốt tóc.

- Có gì đâu ! Thiên Trang nhìn Khánh Hoài nửa đùa nửa thật - Chẳng lẽ anh gọi Trang hoài sao ?

- Vậy...em làm việc có vất vả không ?

Trang cười :

- Không. Em chỉ lo việc thiết kế mẫu thôi.

- Chắc Trang có nhiều tài lắm ?

- Làm sao bằng anh. - Thiên Trang khua muống vào ly lạnh canh - Công việc thiết kế của em chỉ làm sơ sơ, còn chính vẫn là tiếp thị. Giống cô gì...Ha....gì gì đó ở công ty anh đó - Thiên Trang làm ra vẻ không biết Hạ Mây và mọi việc ở công ty Hàn Phong.

- Hạ Mây hả ! - Khánh Hoài đỡ lời.

- Đúng rồi. - Thiên Trang làm như chợt nhớ ra - Hạ Mây , Hạ Mây làm ở công ty anh ấy. Cô ấy rất có tài phải không anh ?

- Ủ ! - Khánh Hoài xác nhận - giám đốc rất trân trọng cô ta.

- Em nghe nói giám đốc anh không thích phái đẹp mà ? Mà...cô Hạ Mây ấy là gì của giám đốc vậy ?

Khánh Hoài vô tư trả lời :

- Không là gì cả. Chỉ là thư ký riêng kiêm thiết kế. À ! Cô ấy còn là trưởng phòng quảng cáo nữa.

- Cô ấy tài giỏi quá nhỉ ?

Thiên Trang nói giọng nhẹ nhàng nhưng trong lòng chợt dấy lên một nỗi ghen hờn. Hạ Mây có tài như thế, lại khá xinh, lúc nào cũng ở bên cạnh Hàn Phong, chính điều đó đã khiến Thiên Trang không chịu nổi.

- Em đang nghĩ gì ?

Giọng Khánh Hoài đột ngột vang lên làm Thiên Trang giật mình :

- Gì cơ ?

Khánh Hoài cười :

- Em nhớ...nhớ người yêu à ?
- Theo anh, em có người yêu chưa ? - Thiên Trang nheo mắt.
- Chắc là có rồi.
- Sao anh biết ?
- Em đẹp thế mà, nhìn là biết ngay.

Thiên Trang đột nhiên trở nên trầm ngâm :

- Chẳng những em có người yêu mà còn có chồng rồi.
- Em nói thật ? - Khánh Hoài lộ vẻ thất vọng.
- Thật.

Thiên Trang cố làm ra vẻ mặt buồn thảm, khơi gợi lòng thương hại ở Khánh Hoài :

- Nhưng em ly dị rồi.
- Tại sao ?

Thiên Trang rơm rớm nước mắt :

- Anh hỏi làm gì, em không muốn nhắc lại quá khứ buồn. Em muốn quên đi, muốn vui chôn nó.
- Anh muốn chia sẻ cùng em. - Giọng Khánh Hoài chùng xuống.
- Được sao anh ? Trang nhìn Hoài đầy chờ mong.
- Sao lại không ! Em kể cho anh nghe đi.

Thiên Trang cười thầm trong bụng, nhưng cô vẫn cố làm ra vẻ đau buồn :

- Anh biết không ? - Trang sụt sịt - Em mệnh khổ. Khi lấy chồng, gặp người chồng không yêu mình. Anh ấy lấy em nhưng suốt ngày chỉ nghĩ đến người con gái khác. Rồi...khi em có con, anh ấy nói không phải con của anh ấy. Anh ấy đã nhiều lần đánh em, em không thể chịu nổi nữa nên mới đòi ly dị....Không ngờ, anh ấy lại tuyệt tình, đuổi em ra khỏi nhà. Còn con, anh ấy đem cho người...khác.

Thiên Trang ngừng nói, làm ra vẻ rất đau khổ, cô gục đầu vào vai Khánh Hoài khóc nức nở...Một lúc sau, khi biết vai diễn thành công. Thiên Trang mới ngẩng đầu lên :

- Xin lỗi anh. Em xúc động quá.
- Không có gì. Em thật là khổ. Vậy chồng em hiện giờ ở đâu ? Còn con em ?
- Anh ấy đang ở đây, nhưng em không muốn gặp. Còn con em...Thật sự em không biết bây giờ nó ở đâu.
- Anh ta đã có vợ chưa? Khánh Hoài hỏi giọng bức tức.
- Chưa, cũng có thể là có. Em thật không muốn nhắc đến anh ta nữa - Trang thốn thức.
- Anh không chê em chứ ?
- Anh thương em còn hơn nữa là đằng khác. - Khánh Hoài cố trêu cho Trang cười - Em cười lên cho anh coi nào. Từ nay có anh thương em, được chưa ?
- Anh chấp nhận quá khứ của em ?
- Đúng vậy.
- Cám ơn anh. - Trang nhìn Hoài - Nhưng em vẫn có quyền lựa chọn. Lúc nào thích, anh vẫn có thể đi theo người con gái khác. Em không trách, không phiền gì anh cả.

- Sao em lại nói vậy ? Anh sẽ yêu em suốt đời. Nào...- Khánh Hoài cầm ly lên, chúng ta dùng trà thay rượu hứa với nhau, em đừng buồn nữa...Nào, cầm lên !

Thiên Trang cầm ly lên, hớp một hớp, cười thầm trong bụng. Cô không ngờ mọi việc diễn ra suông sẽ như thế. Chỉ cần vài lần nữa thôi, thì Khánh Hoài sẽ nằm gọn trong tay cô. Lúc đó, thì công ty Mỹ Á của Hàn Phong sẽ không im. Hàn Phong sẽ lại quay về với cô nếu muốn duy trì công ty :

Khánh Hoài không biết suy nghĩ của Thiên Trang. Anh đang chơi vui trong hạnh phúc. Những tưởng Thiên Trang khó khăn. ai ngờ...Khánh Hoài vui mừng khôn xiết. Vậy là mình đã chinh phục được Thiên Trang.

- Thôi, ta về ! - Thiên Trang đứng lên - Em còn bận công chuyện.

Khánh Hoài xuống trước, dắt xe ra cổng. Trời đã vào đêm, sương lạnh khắp các con đường.

- Anh đưa em về nhà ? - Hoài hỏi Trang.

- Vâng. Cảm ơn anh.

- Em đừng nói vậy. Anh luôn mong được đưa em về nhà.

- Hy vọng là thế. - Thiên Trang mở cửa quán bước ra con đường đông đúc người và xe.

- Mai, anh có đi làm không ? - Thiên Trang hỏi trong khi Khánh Hoài điều khiển xe.

- Có chứ.

- Làm gì anh ?

- Chuẩn bị ra mẫu hàng mới.

- Vậy à !

- Tên gì vậy anh.

- Hoài đề đặt :

- Bí mật. Anh không thể nói.

- Thì thôi. - Thiên Trang xuống giọng có vẻ giận dỗi.

- Em giận anh à ?

- Không có. Em không quan tâm đến việc của anh đâu. Em chỉ hỏi thế thôi.

- Thế mà bảo không giận hờn ? - Hoài hỏi bằng giọng bông đùa.

- Em không giận thật mà. - Thiên Trang nũng nịu - Ai nỡ giận anh chứ. Vả lại ...anh vì công việc mà. Vì công ty mình là tốt rồi.

- Em thông cảm. Việc công ty , anh không thể tiết lộ. Còn lại thì... - Hoài cười - Chuyện gì anh cũng tiết lộ với em.

- Thiệt hả ! Trang dụi đầu vào lưng Hoài.

- Thật.

- Anh có yêu bao giờ chưa ?

- Chưa ! - Hoài thật lòng - Em là người đầu tiên anh yêu.

- Anh nói dối.

- Anh nói thật đấy. Vừa gặp em, anh đã yêu ngay. Cảm giác ấy anh chưa có với những người con gái khác cả.

Thiên Trang không nói gì. Cô biết sự im lặng của mình sẽ tạo cho Khánh Hoài niềm hạnh phúc. Cô muốn tình cảm của Khánh Hoài dành ình thật sâu, thật đậm để Khánh Hoài có thể nghe lời cô tuyệt đối.

oOo

Bà Thùy Dương đã đi đến cô nhi viện thứ bao nhiêu, bà cũng không còn nhớ. Cứ đến mỗi nơi, niềm hy vọng của bà cứ rơi đi. Ở đâu, người ta cũng nói không hề biết tông tích của con gái yêu của bà.

Hôm nay cũng vậy, sau một ngày kiếm tìm mệt mỏi, bà thả người xuống trước mặt bà Hương Thảo và ông Quang.

- Dì lại thất vọng à ! - Ông Quang lên tiếng phá tan bầu không khí nặng nề.

- Vâng. - Bà Dương nói không ra hơi.

- Xin lỗi em, Thùy Dương. - Bà Thảo lên tiếng - Chi....Thành thật xin lỗi em...

- Chuyện qua rồi. Em không trách chị, bởi chị có quyền làm vậy. Vả lại, tại lần đó hoàn cảnh bắt buộc, chứ chị đâu muốn.

Bà Thảo không nói gì. Nhớ về cái ngày...ngày bà nhớ suốt đời của hai mươi năm về trước. Ngày bà ôm đứa con của em gái mình gửi vào cô nhi viện. Đến tận bây giờ, bà vẫn nhớ tiếng khóc của đứa trẻ khát sữa mà bà không sao có thể làm cho nó nín. Căn bệnh đã cướp đi của bà mọi sức lực. Hai đứa bé cùng tuổi, con bà thì lại ốm yếu...Bà đành rút ruột ôm đứa bé gửi vào cô nhi viện Lạc Hồng. Nhưng ông trời đâu trêu người. Cô nhi viện cháy mười năm sau đó. Đứa bé năm xưa cũng được đưa đi nơi khác, người biết về nó cũng chẳng ai còn.

- Thiều Hoa sao rồi ? - Bà Thùy Dương đột ngột lên tiếng.

- Nó vẫn ở trên phòng, chốt chặt cửa. - Ông Quang thở dài - Nó không chịu ăn uống gì cả.

- Để em lên với nó.

- Vô ích thôi, dì ạ. Con bé rất đa cảm. Cứ sốc lần này, tôi sợ nó khó vượt qua.

- Rồi cũng qua thôi, anh ạ. - Bà Dương lên tiếng - Cứ sốc của em ngày xưa còn nặng nề hơn thế, em còn chịu được nữa là.

- Nhưng dì ngày xưa bản lĩnh hơn nó nhiều. - Bà Hương Thảo nói giọng gượng buồn - Chị chỉ sợ nó khổ lắm thôi.

Bà Thùy Dương nhìn đồng hồ đứng lên :

- Thôi, để em lên với nó.

- Mong rằng dì khuyên được nó. Chứ vợ chồng tôi - Ông Quang hắng giọng rồi quay sang nhìn vợ - Không có cách nào làm cho nó hết buồn.

- Sao không nhờ Hạ Mây ? - Bà Dương hỏi.

- Nó đi ký hợp đồng xa rồi. Đi với công tình yêu, độ hơn tuần nữa mới về, phải có con bé ở đây cũng đỡ.

Ông Quang nhìn ra cửa sổ. Bầu trời phía ngoài vô cùng rực rỡ, nhưng trong lòng ông lại tối đen. Ông không biết làm sao để ra khỏi vùng tăm tối ấy. Thiều Hoa là báu vật của ông. Thiều Hoa đau lòng, lòng ông cũng như ai vô ai xé.

Hai người phụ nữ đã lên lầu từ lâu, nhưng ông Quang vẫn còn ngồi thẩn thờ trên ghế salon. Ông mãi nghĩ đến độ không nghe tiếng điện thoại reo.

- Thưa ông...Tiếng chị cầm giúp việc làm ông sợ hãi - Cô Hai có điện thoại ạ !

- Của ai ?

- Một người đàn ông xưng là Bửu Toàn. - Chị Cầm trả lời.

Ông Quang nóng nảy giật ống nghe hét lớn :

- Cậu gọi điện đến đây để làm gì ?

- Thưa bác cháu có chuyện cần gặp Thiều Hoa. - Toàn nhỏ nhẹ.

Bất chấp phép lịch sự, ông Quang hét lớn :

- Cậu còn mặt mũi gọi điện đến đây sao ? Nếu tôi là cậu, tôi đã chết đi, hay trốn mất, không dám gặp mặt người khác đâu.

- Xin bác hãy nghe cháu giải thích.

- Bao nhiêu đó là đủ rồi. Lời giải thích của cậu làm bẩn tai tôi lắm, tôi không muốn nghe.

Toàn vẫn bình tĩnh, nhẹ nhàng :

- Thiều Hoa còn buồn không bác, cháu muốn gặp Hoa ?

- Nó không rãnh - Ông Quang cắt giọng - Nó không tiếp cậu. Báo cho cậu biết đừng phiền nữa, nó sắp có chồng rồi.

- Lấy chồng à ? Mà lấy ai ?

- Ai tôi cũng già. Miễn không phải là cậu.

- Cháu yêu Hoa thật lòng mà bác.

- Xin lỗi. Con gái tôi không có diễm phúc đó, lời nói đó cậu hãy dành cho người khác.

- Cháu yêu Hoa thật lòng mà bác.

- Xin lỗi, con gái tôi không có diễm phúc đó, lời nói đó cậu hãy dành cho người khác.

Ông Quang gác máy, không đợi câu trả lời của Toàn. Với bản tính nóng nếu Toàn ở đây chắc ông chẳng khi nào để yên. Chịu nói với Toàn đối với ông cũng là quá lắm rồi. Thời rảnh của ông cũng không nhiều. Nếu không thì Bửu Toàn cũng không yên ổn với ông.

- Chị Cẩm ơi !

- Thưa ông...- Chị Cẩm đang ở dưới bếp chạy vội lên.

- Chị ra đóng cửa, tôi đi công chuyện. À ! Mà bà và dì Dương đi đâu rồi ?

- Thưa, bà đang ở trên phòng. Còn dì Dương thì ở phòng cô Hai.

- Cô Hai chịu mở cửa à ?

- Dạ. Con nghe bà Dương nói gì đó cô mở cửa, nhưng chỉ để mình dì Dương vào.

- Không sao đâu ! Ông Quang xem đồng hồ - Tôi đi một lúc về. Chị ra chợ coi xem có cái gì về nấu cháo cho cô Hai, nhờ dì Dương bưng vào phòng dùm. À, còn nữa ! Nói với bà ngày mai chuẩn bị đoán ông bà Quốc Vinh nhé.

- Dạ. Chị Cẩm nói và khép cửa lại.

oOo

Ông Thái Hưng đi ra đi vào.

Đây không biết là lần thứ mấy ông điện về nhà với hy vọng là Thiên Trang bắt máy, nhưng lần nào cũng vậy, mỗi lần gọi là mỗi lần thất vọng.

Thiên Trang sang Việt Nam đã gần năm tháng chẳng tin tức gì về cho ông. Ông ở nhà Hàn Phong cũng chỉ hy vọng là Thiên Trang sẽ đến tìm Hàn Phong hoặc Thơ Thơ nhưng cũng không được. Mặt đất như nuốt chửng Thiên Trang.

Đã mấy lần ông đòi về nhưng bà Trang không chịu. Ông luôn áy náy về việc mình gạt Hàn Phong dù Hàn Phong chẳng bao giờ nhắc về chuyện đó. Đối với ông và bà, Hàn Phong vẫn kính trọng. Bà Trang cũng thế, bà cũng rất áy náy. Ông biết vì sao bà muốn ở lại, vì chờ Thiên Trang và cái chính là được gần Thơ Thơ :

Đã hơn ba lần ông đòi rước Thơ Thơ về Paris nhưng Hàn Phong không đồng ý Hàn Phong thương Thơ Thơ, điều này ông rất rõ. Và ông cũng thấy Thơ Thơ rất quý Hàn Phong. Hàn Phong có cho đi chưa chắc con bé đã chịu. Ông khuyên bà Trang mấy lần nhưng bà vẫn không lay chuyển.

- Bà nghĩ Thiên Trang về lần này để làm gì ?
- Trả thù ! - Bà Trang không nhìn chồng.
- Thù gì ?
- Hàn Phong !
- Lý do ?
- Chẳng bao giờ ông quan tâm đến con. - Bà Trang quay lại nhìn chồng - Mà cũng phải, ông là đàn ông, làm sao bằng đàn bà. Thù gì ư ! Thù tình đó.
- Thù tình ? Ông Hưng không hiểu.
- Rất đơn giản. Ngày Thiên Trang lên xe hoa chỉ vì thay thế Thiên Nhi. Nhưng nó lại yêu Hàn Phong sau gần tròn năm chung sống. Thợ Thợ ra đời, niềm mơ ước một mái ấm dâng lên trong nó. Nó không bao giờ nói với tôi, nhưng tôi biết. Nó rất yêu Hàn Phong , chính vì thế nó thù Hàn Phong , thù và yêu Hàn Phong !
- Vậy thì nó sẽ trả thù ư ?
- Bản lĩnh nó là vậy mà.

Bà Trang trả lời rồi nhìn ra ngoài trời. Bà cũng không ngờ Thiên Trang lại yêu Hàn Phong đến thế. Thiên Trang là một cô gái phóng túng, lại ham chơi, tình yêu đối với Thiên Trang chỉ là trò đùa. Chính bà cũng răn đe Thiên Trang nhiều lần vì điều đó. Tuy nhiên, bà lại hiểu rất rõ rằng Thiên Trang không yêu ai, các cuộc chơi thâu đêm cùng bạn bè, luôn có mặt Thiên Trang , Trang cũng cặp bồ, cũng có bạn cũng đi chơi...nhưng yêu một người thì chưa. Nhật ký của Trang đã ghi lại rất rõ điều đó. Thiên Trang bướng bỉnh, mạnh mẽ nhưng cũng rất đa cảm. Nó vui chơi, quậy phá nhưng cũng có một trái tim. Trái ấy lại rung động khi gặp Hàn Phong. Nhưng Hàn Phong lại dành tâm bóp chết nó. Bà còn nhớ dạo Hàn Phong ly dị. Thiên Trang đã khóc rất nhiều, khóc một mình. Và dù Thiên Trang nói là căm thù Hàn Phong, bà vẫn tin rằng đó là lời đầu môi, còn trái tim thì...Nhưng bà cũng tin là Thiên Trang sẽ trả thù, còn hành động thì bà chưa thấy.

- Bà có gặp Hạ Mây lần nào chưa ? - Ông Hưng đột ngột hỏi sang chuyện khác.
- Chưa ! - Bà Hoài Trang quay lại và tỏ vẻ quan tâm.
- Sao ông lại đột nhiên nhắc đến Hạ Mây ?
- Tôi mong gặp cô ta một lần, vì không biết có xứng với Hàn Phong không ?
- Ông nói gì ? Thăng Phong...
- Tôi muốn trả lại cho Hàn Phong một mái gia đình yên ấm.

Bà Hoài Trang thở dài đau khổ. Bà cũng như ông Hưng, rất áy náy về việc làm của mình. Ngày trao đổi Thiên Trang lên xe hoa, bà cứ nghĩ việc làm của mình đúng, không ngờ...

- Nhưng chắc gì nó chịu. - Bà Trang đột ngột lạ giọng.
- Tôi chỉ hy vọng thế thôi ! - Ông Hưng chép miệng, tôi cũng biết là mong manh lắm. Nhưng biết đâu. Hàn Phong là người tốt, ông trời sẽ giúp nó.

Thấy không khí quá căng thẳng, bà Trang mỉm cười :

- Thôi, đừng nói chuyện đó nữa. Chuyện Hàn Phong để nó tự lo. Bây giờ lo chuyện tôi với ông nè.
- Chuyện gì ?
- Chúng ta đừng về Paris nữa.
- Tại sao ?
- Tôi rất mong ở lại đây với Thơ Thơ..biết đâu tôi sẽ gặp Thiên Trang.

- Đừng nhắc đến Thiên Trang nữa ! - Ông Hưng buồn buồn - Giá như Thiên Trang tốt như Thiên Nhi thì tốt rồi. Chúng nó là chị em nhưng quả thật, chỉ giống nhau mỗi gương mặt.

- Vì Thiên Trang giống ông, rất mạnh mẽ, cương quyết, nhưng cũng dễ mềm lòng.

Ông Hưng nhắm mắt, ngã người ra salon. Căn phòng mát lạnh nhưng ông vẫn thấy nóng :

- Chị Cầm ơi !

Chị Cầm đang đỡ tay dưới bếp vội chạy lên :

- Dạ, ông gọi anh ạ.

- Chị làm ở đây lâu chưa ?

- Dạ, gần nửa năm rồi ạ.

- Chị có gặp Hạ Mây lần nào chưa ?

- Chưa ạ. Cô ấy có đến đây mấy lần nhưng chưa bao giờ ở lại trong nhà quá 15 phút. Có ấy chỉ thường đưa Thơ Thơ về là đi ngay ạ.

Ông Hưng tỏ vẻ tiếc :

- Chắc ! Tiếc quá ! Phải chi chị tiếp xúc với Hạ Mây rồi. Tôi muốn biết cô ấy là người như thế nào.

- Chắc là người tốt ạ. Tôi nghe Thơ Thơ khen hoài.

- Tôi cũng nghe, nên tôi mới hỏi chị. Bởi vì trẻ con dễ sai lầm trong nhận thức về tốt xấu của người khác.

- Cô ấy có vẻ thương Thơ Thơ lắm.

- Lòng người khó đoán. Biết đâu cô ta cần ở Thơ Thơ thì sao. Thôi, cảm ơn chị, chị có thể đi làm việc.

Chị Cầm xuống bếp vẫn còn thắc mắc thái độ lạ lùng của ông Hưng. Sao lại quan tâm đến Hạ Mây chứ. Chị chưa gặp mặt lần nào nhưng nghe giọng nói tiếng cười đặt biệt là cách nói chuyện với Thơ Thơ, chị thấy Hạ Mây là người tốt. Chị không đồng ý với lời nhận xét của ông Hưng, nhưng lúc này chị không dám nói và cũng không muốn xen vào chuyện nhà chủ. Chị không có lý do gì để bênh vực Hạ Mây. Tuy nhiên đối với chị. Hạ Mây là một người rất tốt.

oOo

Đây không phải là lần đầu tiên đi về miền Tây, nhưng chuyến đi này thật mới lạ với Hạ Mây. Lần đầu tiên, cô đi với Hàn Phong mà không có Thơ Thơ. Trước đây, cô thường đi với vai trò là thư ký và là bảo mẫu. Hàn Phong đưa cô đi để lo công văn giấy tờ và giữ Thơ Thơ là chính, nhưng lần này thì khác, lần này, cô sẽ đứng ra quảng cáo sản phẩm cho công ty, đồng thời sẽ trực tiếp nhận hợp đồng. Hàn Phong để Hạ Mây làm việc này cho cô cũng hơi bất ngờ...vì xưa nay Hàn Phong chưa bao giờ trân trọng nhân viên nữ, cũng như chưa hề giao nhân viên nữ làm bất cứ việc gì quan trọng.

- Tại sao ông lại để tôi làm việc này ? - Hạ Mây thắc mắc không biết đến lần thứ mấy.

- Cô lúc nào cũng hỏi ! Điều đó có gì quan trọng đâu chứ ?

- Sao lại không ! Đối với tôi, mọi việc đều quan trọng, bởi vì tôi không biết ông là người tốt thật hay giả, nếu ông lừa tôi thì sao ?

Hàn Phong quay lại nhìn Hạ Mây và thấy có gái này thật lạ. Đời thừa nhà ai, đi làm được công ty trọng dụng lại không đồng ý , thắc mắc không biết bao nhiêu lần. Tuy nhiên, anh không nói ra suy nghĩ của mình, mà hỏi ngược lại :

- Cô không đoán ra sao ? Tôi thấy có thông minh lắm mà. Chuyện vậy mà cũng hỏi.

- Tôi biết mình có năng lực, có tài năng. - Hạ Mây gục gật đầu - Nhưng cũng phải đề phòng, thời buổi này không tin ai được đâu.

- Kể cả tôi ?

- Đương nhiên ! Hạ Mây gạt đầu thật mạnh - Ông biết thế thì tốt.

- Tôi thực sự không hiểu nổi cô ! Hàn Phong buột miệng.

Hạ Mây xác nhận :

- Đến tôi còn không hiểu nổi nữa là ông, mà tôi thấy ông không nên hiểu tôi.

- Vì sao ?

- Vợ Ông sẽ không để tôi yên.

Nghe nhắc đến vợ, Hàn Phong bực dọc :

- Cô đừng nhắc đến vợ tôi.

- Tại sao chứ ? Tôi đâu xúc phạm gì bà ấy.

- Nhưng cô không được nhắc. Hàn Phong bực bội nhìn Hạ Mây. Tại sao cô thích xen vào chuyện người khác quá vậy ?

Hạ Mây cũng không vừa :

- Tôi xen vào chuyện ông hồi nào ? Tôi chỉ mới nhắc đến vợ Ông, ông đã nóng nảy thế. Tôi không ngờ giám đốc yêu vợ đến thế.

- Cô đừng nói nữa có được không ? Rõ là...

Nói không hết câu. Hàn Phong đã bỏ lên phòng. Hạ Mây cũng rời khách sạn miền Tây đi dạo. Cô đi qua các dãy phố và dừng lại ở gang hàng đồ chơi trẻ con.

- Con búp bê giá bao nhiêu ?

Hạ Mây nói và chỉ tay lên con búp bê mặc bộ đầm màu xanh đang nằm trên giá.

- 150.000đ ! Cô bán hàng ngọt ngào - Món hàng này rất đắt khách, cô xem cả gang hàng chỉ còn một món. Bảo đảm đứa trẻ nào cũng thích cả.

Hạ Mây đồng ý mua, không phải vì lời chào ngọt ngào, cô quá hiểu mảnh lời chào hàng. Cô mua vì lý do khác, cô biết Thơ Thơ sẽ thích món đồ này.

Hạ Mây về khách sạn khi đã quá mười giờ. Hàn Phong ngồi đợi cô ở phòng khách.

- Cô đi đâu bây giờ mới về ?

- Đi dạo ! - Hạ Mây trả lời cụt ngắn.

- Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không ?

Hạ Mây bình thản xem đồng hồ.

- Hơn mười giờ. Bộ giám đốc đợi tôi về chỉ hỏi thôi sao ? Trong khách sạn có đồng hồ mà.

- Cô hiểu tôi muốn nói gì mà. - Hàn Phong nói giọng vẫn chưa có vẻ gì nguôi.

- Tôi hiểu ! Nhưng bây giờ không phải là giờ làm việc, ông không có quyền giữ chân tôi.

- Nhưng cô phải biết, tôi phải có trách nhiệm với sự an toàn của cô. Cô đi dạo không báo. lại về khuya. Cô thật là...vô kỷ luật.

- Ông không được mắng tôi. - Hạ Mây nhìn Hàn Phong - Tôi đi không báo trước thì sao. Miền Tây một thời là quê tôi, ông nghĩ tôi sẽ đi lạc sao ?

Hàn Phong tức giận. Hạ Mây luôn chống đối anh. Anh cảm thấy tiếc vì lúc này đã lo cho Hạ Mây.

- Lo cho cô thật uống công, tôi ngủ còn sướng hơn.

- Ông chỉ lo ấy bản hợp đồng thôi. Nếu mất tôi, người ta sẽ không ký hợp đồng, không tiêu thụ hàng hóa, ông sẽ lỗ vốn. Có phải không ?

- Cộ..

Hàn Phong tức giận đến nghẹn lời :

- Cô thật là... - Anh thở ra - Thôi được, cứ xem là như thế. Từ nay, tôi sẽ không uống công lo cho cô nữa.

Hạ Mây nhìn theo Hàn Phong cho đến khi anh khuất sau mấy bậc thang, lòng vui vui một niềm vui lạ. Cô sung sướng khi biết Hàn Phong lo lắng cho mình, dù trong thâm tâm. Hạ Mây vẫn còn không chịu nổi bản tính nóng nảy và sự thù ghét phụ nữ của Hàn Phong.

4. Chương 4

Hàn Phong phải công nhận là Hạ Mây có duyên ăn nói. Trong vòng buổi sáng, cô đã thuyết phục bốn cơ sở nhận tiêu thụ hàng và ký hợp đồng dài hạn. Điều Hạ Mây làm không phải ai trong công ty anh cũng làm được.

Anh mời Hạ Mây sang một quán cà phê sang trọng khi vừa rời cơ sở thứ năm.

- Sao rồi ? - Hàn Phong hỏi.

- Tôi vẫn khỏe.

- Tôi hỏi hợp đồng kia ! - Hàn Phong buột miệng - Tôi đâu có hỏi cô.

- Ông quả là người vô tình, lúc nào cũng hợp đồng. Ông quan tâm tới tôi chỉ vì hợp đồng thôi sao ?

- Tôi chỉ lo ấy bản hợp đồng thôi.

Hạ Mây chưa kịp trả lời thì Hàn Phong tiếp :

- Cô nói vậy mà ! Không phải thế sao ?

- Đương nhiên là tôi biết. Tôi cũng đâu cần ông quan tâm. - Hạ Mây chống chế - Tôi nói là nói vậy thôi, chứ giám đốc nào mà chẳng như vậy, nhân viên làm sao quan trọng bằng hợp đồng. Rõ là...không có chút tình người.

Ý Hạ Mây là trêu tức Hàn Phong, nhưng không ngờ Hàn Phong vẫn tỉnh bơ :

- Cô biết thế thì tốt. Vậy hợp đồng sao rồi ?

- Không sao cả ! Người ta không đồng ý ký.

- Sao ? Không đồng ý ? Cô nói thật hay đùa ?

- Tôi nói thật.

- Cô làm việc gì kỳ cục vậy ? Có một bản hợp đồng lo cũng không xong.

Hàn Phong trong lúc bực tức đã quên rằng bốn hợp đồng trước là do Hạ Mây mới có được.

Anh nói tiếp :

- Vậy làm sao tôi có thể giao cho cô những chuyện lớn hơn.

- Chuyển đi này tôi ký cho ông bao nhiêu hợp đồng, ông biết không. Lời cảm ơn chưa có, chỉ nghe lời trách.

- Hạ Mây tức tối vặn lại - Thật ra, ông có tròn trọng nhân viên không ? Ông có coi tôi ra gì không, hay chỉ là công cụ cho ông sai khiến ? Vui thì ông giữ gìn, buồn thì ông đập phá. Được việc thì thôi. Còn không được thì ông mắng chửi. Tôi hỏi thế có công bằng không ? Ông trả lời đi, có công bằng không ?

Sở dĩ Hạ Mây phản ứng mạnh mẽ là vì ngay lúc này đây, cô rất quý Hàn Phong. Sự lo lắng hôm qua của anh đến nay vẫn còn làm cô vui sướng. Hôm nay, cô nghĩ rằng sau khi được việc, Hàn Phong sẽ vui vẻ khen ngợi cô. Không ngờ...

Hàn Phong cũng hơi bất ngờ trước thái độ của Hạ Mây. Anh cũng thấy mình sai, nhưng với bản tính cố chấp, Hàn Phong không hạ mình :

- Cô nói đủ chưa ? Tôi mới chỉ nói có một câu cô làm gì dữ vậy ?

- Một câu ! Một câu của ông, tôi...- Hạ Mây nhìn Hàn Phong - Tôi không nói với ông nữa. Chào ông, tôi về trước.

Hạ Mây nóng nảy bỏ tập hồ sơ lên bàn và bước ra khỏi quán. Hàn Phong nhìn theo, anh đưa tay lật tập hồ sơ Hạ Mây bỏ lại, bản hợp đồng tiêu thụ dài hạn sản phẩm của công ty Mỹ Á làm anh chợt hồi hận về thái độ lúc nãy. " Tại sao mình không nghĩ ra là cô ấy đùa nhỉ...". Hàn Phong buông tập hồ sơ lòng day dứt...

oOo

Quốc Tường mặt đỏ ửng veste mới, thắt cà vạt mới, giày mới đi lại trước gương.

- Anh Hai làm gì diện dữ vậy ta ? - Quốc Vinh lên tiếng.

- Thằng nhóc ! Tường vờ trềng mắt - Đi học bài đi, chút nữa anh về chưa thuộc bài anh đánh đòn đó.

- Anh Hai đi coi mắt chị Hai mà dữ thế thì chị Hai nào dám chịu chứ.

- Thằng nhóc ! Nói nữa, anh đánh em cho xem.

Tường vờ gờ tay. Quốc Vinh né qua một bên và lè lưỡi trêu Tường :

- Anh Hai mắc cỡ kìa, lêu lêu...

Quốc Tường rút cây chổi lông gà trên tường, rượt Vinh :

- Anh đánh em nè, trêu anh hả !

- Lêu lêu...- Vinh vừa chạy vòng vòng vừa nói - Cà vạt sứt kìa, áo nhăn kìa. Lêu lêu...anh Hai xấu ghê !

- Làm gì mà rầm rầm vậy hả ? Anh em bây thật là trẻ con. Thằng Tường nữa, hôm nay đi coi mắt vợ mà như trẻ con vậy.

- Má à ! - Tường buông cây chổi - Má xử đi. Nó cứ vào đây trêu con miết. Thật bực mình, làm con chẳng chuẩn bị được gì hết.

- Má thấy con đẹp lắm rồi. - Bà Nga lên tiếng - Đủ để...con dâu tương lai của má yêu con suốt đời rồi.

- Má này ! Con sẽ không đi nữa nếu má cứ trêu con.

- Con dám sao ? Dám trái lời ba con sao ?

- Thì không dám. Nếu dám, con đã không đi cưới vợ. Con chưa muốn lấy vợ mà.

- Con lớn rồi...- Bà Nga nhìn con dịu dàng - Đừng để má lo cho con. Ba má già rồi, con cũng cần có gia đình, để nếu ba mẹ chết, còn có người lo cho con. Có như vậy, ba mẹ mới yên lòng nhắm mắt.

- Đừng nói vậy mà má. Má hứa với con đi má...- Tường nhõng nhẽo.

- Được, má hứa...Thôi, mình đi kéo trễ giờ, con...

Tường ngoan ngoãn theo bà Nga ra xe. Ông Cảnh đang đợi sẵn ở đó, ông cau mày :

- Làm gì mà lâu dữ vậy ? Mẹ con bà sấm tuồng hát cải lương chắc. Lên xe đi !

Lúc nào ông Cảnh cũng có cách nói chuyện thế với vợ con. Chưa bao giờ ông nói với họ một lời ngọt ngào, dù trong thâm tâm ông không ai bằng được họ. Cũng chính vì sự khó khăn của ông khiến Quốc Tường và Quốc Vinh sống rất nề nếp. Lần này cũng vậy, chính ông đã xếp đặt cuộc hôn nhân này và Quốc Tường phải nghe theo.

- Đến nhà số 33..Trần Quốc Toàn.

Taxi lao vun vút trên đường, hơn mười lăm phút sau đã có mặt tại địa chỉ yêu cầu.

Ông Cảnh đĩnh đạc bước xuống xe theo sau là mẹ con Quốc Tường.

oOo

Không biết bà Dương nói gì với Thiều Hoa mà chiều hôm đó. Thiều Hoa xuống ăn cơm với cả nhà. Cô vẫn buồn dầu dầu dù cả nhà luôn tìm cách trêu chọc. Việc Thiều Hoa ra khỏi phòng là nỗi vui mừng khôn xiết của ông Quang và bà Thảo.

Ông Quang nhận lời và hứa với bạn mình sẽ gả con gái, vì ông muốn Thiều Hoa quên đi Bửu Toàn. Điều ông không ngờ tới là Thiều Hoa đã nhận lời đề nghị của ông.

- Con nói thật ? - Ông hỏi như không tin vào tai mình.
- Thật ạ ! Con muốn lấy chồng, càng sớm càng tốt.
- Con tỉnh táo chứ. - Ông Quang hỏi mà giọng vẫn chưa hết kinh ngạc.
- Hoàn toàn tỉnh táo ạ.

Thiều Hoa vuốt lại mái tóc, đứng lên :

- Con không muốn phụ Ông cha mẹ. Cha mẹ muốn gả con cho ai thì gả. Con hoàn toàn chiều ý của cha mẹ.
- Được ! Vậy ba mẹ hẹn hai bác sang xem mắt nhé. Nếu được, ta làm đám cưới luôn trong năm.
- Tùy cha mẹ quyết định. Con lên phòng đây.

Thiều Hoa nói và bước đi. Cô lên phòng, nhìn mấy ngôi sao dạ quang bé xíu được gắn trên nóc phòng, cô ngã người ra giường, thoải mái...Nhớ tới Bửu Toàn, hai giòng lệ trong mắt cô bắt giắc ứa ra.

- Tại sao chứ ?

Thiều Hoa oán Bửu Toàn, hận Bửu Toàn, chính vì thế cô mới đồng ý làm đám cưới, và ngay lúc này đây, cô muốn làm điều đó. Rất muốn. Cô muốn lên xe hoa, cho Toàn thấy cho thỏa mãn cơn giận.

oOo

Thiều Hoa xinh xắn trong bộ áo dài tím, tóc xõa ngang vai. Cô cố tạo nên một nét mặt vui tươi khi đứng chờ trong phòng. Cô nép phía sau rèm, quan sát phía ngoài.

- Hoa ơi ! Ra đây con ! - Ông Quang gọi làm Thiều Hoa bừng tỉnh.
- Chào hai bác đi.
- Con chào bác. - Hoa khép nép.
- Còn đây là Quốc Tường, là...chồng sắp cưới của con.

Hoa cố tạo ra một nụ cười, trước mặt cô lại là Bửu Toàn :

- Chào anh ạ.

Giọng Hoa nhẹ như gió thoảng, Tường nhìn Thiều Hoa thật lâu làm cô ngượng ngùng. Không làm sao tránh được ánh mắt Tường. Hoa đành chôn chân tại chỗ.

- Tường ! Ông Cảnh lên tiếng - Con đừng làm Thiều Hoa xấu hổ chứ ! Hai đứa ngồi xuống đi !
- Hôm nay chúng ta có thể bàn chuyện hôn nhân luôn không ?
- Có lẽ để thử thách. - Bà Thảo mẹ của Hoa dè dặt - Cho chúng tìm hiểu nhau thì hay hơn.
- Tôi cũng nghĩ thế - Bà Nga lên tiếng - Vợ chồng tâm đầu ý hợp thì tốt hơn.

Ông Cảnh lừ mắt nhìn vợ, rồi hắng giọng :

- Anh Quang thấy sao ? Tôi thấy chúng nó cứ làm lễ hỏi trước, còn cưới thì từ từ cũng được. Nhưng tôi thấy tốt nhất là trong năm nay.

- Tôi thì sao cũng được, tùy chúng thôi. Chúng ta là cha mẹ, ép chúng làm gì - Ông Quang lên tiếng rồi nhìn sang Thiều Hoa. - Con tính sao ?

- Tùy ba ạ.

- Còn con, Quốc Tường ? Ông Cảnh tiếp lời.

- Con cũng vậy. Ba cứ quyết định sao con cũng đồng ý.

Ông Cảnh hỏi xong quay lại sang ông Quang :

- Vậy là xong. Chúng ta quyết định ngày hỏi luôn chứ ?

Ông Quang nhìn vợ rồi nhìn Thiều Hoa. Vì chỗ thâm giao nên ông mới chiều ý ông Cảnh. Vả lại, gia đình ông Cảnh là người có ơn với ông, nên ông không muốn làm phật ý. Chứ thật ra, ông chưa muốn gả Thiều Hoa vội. Ông biết Thiều Hoa vẫn còn buồn, nhưng vì Thiều Hoa nói thế, nên ông không còn cách nào khác.

- Vậy anh tính khi nào ?

- Một tháng nữa. Ngày 15- 8. Tôi đã xem ngày rồi. Đó là ngày tốt để làm lễ hỏi. Chúng ta bàn chi tiết luôn đi !

Trong khi hai gia đình bàn kế hoạch, Thiều Hoa rời khỏi phòng đi dạo trong vườn. Quốc Tường thấy thế, liền đi theo.

- Thiều Hoa ! Tôi có thể nói chuyện với Hoa được chứ ?

- Vâng - Hoa nói mà vẫn không quay đầu lại.

- Hoa đang buồn à ?

- Đâu có.

Tường vẫn lèo đéo theo Hoa :

- Thế thì tại sao Hoa không nói gì ?

- Có gì đâu mà nói.

- Thì kể cho tôi nghe về Hoa, về gia đình, về học hành chẳng hạn.

- Tôi nghỉ học lâu rồi. - Hoa thả người xuống băng ghế đá trong vườn - Tôi chẳng làm gì cả, chỉ quanh quẩn ở nhà thôi.

- Tại sao Hoa nghỉ học ?

- Tôi thi rớt đại học, không học nữa nên nghỉ. Lúc đầu buồn lắm, tôi muốn đi học lại, nhưng...học hoài không vô, đành thế thôi. Còn anh ?

- Tôi hả ? Tôi đang đi làm.

- Làm gì ?

- Phó giám đốc.

- Chắc anh có tài lắm.

Tường nhìn Thiều Hoa, lòng vui vui khi cô chịu bắt chuyện.

- Không hề. Tôi chỉ có tài ăn và ngủ thôi.

Hoa nhăn mặt :

- Anh nói chuyện vui ghê. Tài ăn và mà công ty vẫn cần sao ? Tôi nói anh có tài thì cứ nhận là có tài đi, sao lại phải khiêm tốn ?

- Phải chứ ! Rủi tôi nói gì Hoa chê tôi “nổ” thì sao.

Hoa cảm thấy vui khi bắt chuyện cùng Tường. Cô khơi chuyện :

- Tôi đâu dám ! Chắc anh Tường có nhiều bạn gái lắm nhỉ ?

Tường ngạc nhiên :

- Sao Hoa nói vậy ?

- Tại anh vui tính.

- Chưa chắc ! Hoa lắm to. Tôi là người cực kỳ khó tính và khô khan. Vì thế đến bây giờ vẫn là lính...

- Lính gì ? - Thiều Hoa không hiểu.

- Lính “phòng không”.

Tường nói thật. Anh chưa có người nào dễ thương để nhớ. Thật ra thì anh cũng đã từng yêu, nhưng cô gái anh thầm yêu lại cách xa anh quá. Gia đình anh chỉ mới phát lên từ chục năm nay, chứ ngày xưa anh nghèo lắm. Năm mười tám tuổi, anh yêu cô gái ấy, nhưng vì mặc cảm anh không nói ra. Cô gái ấy cũng không quan tâm hay “nhìn” tới anh... Ôm mỗi tương tư cho đến khi cô gái lên xe hoa về nhà chồng. Thỉnh thoảng anh vẫn nhớ về, nhưng chỉ một lúc thôi rồi anh lại lao vào bộn bề công việc. Từ bấy lâu nay, anh không hề yêu cô gái nào khác, cho đến bây giờ.

- Anh nghĩ gì vậy ? - Thiều Hoa hỏi.

- Không có gì. Còn Hoa ?

- Tôi thì sao ?

- Hoa chắc có nhiều người yêu lắm.

Thiều Hoa buồn buồn :

- Anh đừng hỏi có được không ?

- Được chứ. Muốn nói hay không là tùy Hoa mà.

- Anh có muốn nghe không ? - Hoa cười buồn.

- Tùy Hoa. Nếu Hoa tin tôi, thì tôi chia sẻ cùng Hoa.

Thiều Hoa nhìn Tường vẻ cảm động :

- Cảm ơn anh. Anh tốt quá.

- Hoa đừng lâm ! - Tường nhìn Hoa, hấp háy mắt.

Thiều Hoa đưa tay bực nhánh liễu rũ bên vai. Tay mân mê cành hoa. Hoa kể cho Tường nghe về mình, về Bửu Toàn ... Khi Hoa kể xong. Tường nhìn thấy mắt Hoa long lanh ướt. Tường vẫn im lặng không nói gì.

- Anh nghĩ thế nào ?

- Nghĩ gì ? - Tường ngạc nhiên.

- Hoa vẫn còn yêu Toàn lắm. - Thiều Hoa thành thật.

- Có sao đâu ! Tường nhún vai - Chỉ cần sau khi cưới. Hoa yêu anh là được.

- Anh không chấp sao ?

- Không hề. Nhưng Hoa phải hứa với anh.

- Hứa gì ?

- Đừng buồn nữa.

Hoa chớp mắt, cảm động, Tường nói thật hay không. Hoa không biết. Nhưng Thiều Hoa thật sự cảm động. Không cần biết là Tường đang nghĩ gì, nhưng cho dù giả dối đi chăng nữa, thì Tường vẫn nói được những gì Hoa muốn nghe.

Thiều Hoa nhớ lại về Bửu Toàn, lại so sánh Tường với Toàn, Quốc Tường quả có nhiều ưu điểm hơn nhưng không hiểu sao trái tim Thiều Hoa lại nghĩ khác, cô vẫn không sao quên được Bửu Toàn.

Thiều Hoa đứng lên :

- Thôi, ta vào đi anh !

Tường nhẹ nhàng :

- Hoa lau nước mắt đi. Không khéo...Hai bác lại tưởng tôi ăn hiếp Hoa mất.

Thiều Hoa mỉm cười vì câu đùa của Quốc Tường. Cô nhẹ bước lên lối sỏi vào nhà.

Cả nhà đã bàn xong chuyện, đang vi vè uống trà.

- Hai cô cậu đã tâm sự. Sao, có tâm đầu ý hợp không ? Ông Quang vui vẻ.

- Da....Thiều Hoa e thẹn.

- Quốc Tường ! Còn con thì sao ?

- Con...- Tường cũng ngập ngừng.

- Cuối tháng làm lễ hỏi được chứ ? Thiều Hoa ! Bác hỏi con.

- Thưa...- Hoa nói, tùy bác và ba con ạ.

Ông Cảnh cười to :

- Được rồi...vậy là không có gì trở ngại, chúng ta sẽ làm lễ hỏi vào cuối tháng. Bây giờ, chúng tôi về. - Ông quay sang chào ông Quang - Phải lo việc tụi nhỏ. Sắp tới rồi, còn hơn nữa tháng thôi.

- Được. - Ông Quang đứng lên tiễn khách.

oOo

Chiếc xe vừa chở ba vị khách rời nhà, ông Quang đã vội quay vào. Nói phòng khách, bà Thảo đang nhìn Thiều Hoa :

- Con vui chứ ? Quốc Tường thế nào ?

- Anh ấy tốt lắm ạ.

- Hoa à ! Con quyết định kỷ chưa ? - Ông Quang vừa bước vào đã hỏi.

- Kỹ lắm ạ ! Ba yên Tâm đi.

- Đây là hạnh phúc cả đời con. Ba không hề ép buộc con phải làm một chuyện gì. Gia đình bác Cảnh tuy là người ơn của nhà ta, nhưng ba cũng có thể từ chối bác ấy, Hoa à.

Thiều Hoa chớp mắt :

- Không có gì đâu ba ạ. Con thấy gia đình bác Cảnh rất tốt. Anh Tường cũng tốt. Con nghĩ là mình sẽ có hạnh phúc.

- Nhưng.... Ông Quang ngập ngừng - Hôn nhân không tình yêu...

- Yêu ? - Hoa cười lớn, mắt long lanh nước - Yêu là gì chứ. Con đã yêu, từng yêu, nhưng kết quả thì sao, tình yêu cho con điều gì chứ ? Con được gì chứ ?

Biết chạm tới nỗi đau lòng của Hoa, ông Quang im lặng, bà Thảo nhẹ nhàng :

- Thôi, con lên phòng đi, ba mẹ bàn một chút việc.

Thiều Hoa không nói gì, cô lẳng lặng lên phòng. Bà Dương đợi sẵn ở đó.

- Con thấy sao ?

- Sao gì ạ ?

- Quốc Tường đó. Con thấy thế nào ?

- Dì biết Quốc Tường ?

- Phó giám đốc công ty thương mại Nam Á, đối tác của dì.

- Anh ấy tốt lắm.

Bà Dương ngạc nhiên cười.

- Khen người ta tốt khi mới tiếp xúc một lần, con tin người ta quá. Nhưng mà...có lẽ con đúng.

- Dì cũng thấy anh ấy tốt ?

- Dì không rõ, nhưng có thể là vậy. Sao con không hỏi Hạ Mây xem ? Nó cùng công ty với Quốc Tường mà.

- Ủi nhỉ ! - Hoa tiếp lời - Con có chuyện muốn hỏi.

- Chuyện gì ?

- Chuyện em con, dì đã có tung tích gì của nó chưa ?

Bà Dương buồn buồn :

- Chưa, con ạ. Có lẽ sẽ không có nữa. Nó...chắc cũng không còn.

- Nhưng...làm sao dì có thể nhận ra nó. Gần hai mươi năm trôi qua, chắc nó cũng đã khôn lớn, đã khác trước.

- Dì cũng biết vậy. Bởi vậy dì mới ráo riết tìm. Dì sợ...

- Con thấy...- Thiều Hoa định nói là “không còn hy vọng”, nhưng có lẽ sợ bà Dương buồn nên thôi. Cô bắt sang chuyện khác :

- Em con có dấu tích gì để nhận diện không dì ?

- Có, nhưng mang manh lắm... - Bà Thùy Dương lơ đãng nhìn trời - Trên vai đứa bé có cái bớt hình mặt trăng nhỏ, đó là dấu tích duy nhất.

- Vai trái hay vai phải ạ.

- Vai phải.

Thiều Hoa nhú mày như chợt nhớ ra điều gì nhưng cô cũng không rõ lắm. Cô nhìn bà Dương.

- Đường nhựt..cháu có thấy ở một người.

- Ai ? - Bà Dương chồm lên ôm lấy Hoa.

- Con không rõ. Con cảm thấy là đã thấy ở đâu đó rồi. Dì để thửng thẳng con nhớ lại xem.

- Con gắng nhớ giùm dì. Hoa ơi !

- Vâng ạ. Dì đừng lo lắng quá.

- Ủi. - Bà Dương gạt đầu, lòng nhen lên một niềm hy vọng. Bà ôm Thiều Hoa vào lòng - Con ơi...

oOo

Chánh Trung vuốt lại mái tóc, sửa lại bó hoa rồi mới bấm chuông nhà Thiên Trang :

- Chào em. - Trung nói khi Trang vừa mở cửa - Cho anh vào với !

- Anh đến đây làm gì ? - Trang cộc lốc.

- Tìm em. - Tring vừa nói vừa lách người vào - Anh tìm em, được không ?

- Anh muốn gì mời anh ra khỏi nhà cho tôi.

- Em tiếp khách như vậy sao ? - Chánh Trung nói, giọng nửa đùa nửa mỉa mai - Em đã tiếp bao nhiêu người như thế này rồi ?

Thiên Trang nhìn Chánh Trung bằng cặp mắt nảy lửa :

- Anh quá đáng lắm ! Thật quá đáng ! !

Chánh Trung cười tỉnh :

- Em không quá đáng sao. Em đã bỏ tôi, lên xe hoa với Hàn Phong , nhưng em nên nhớ rằng, đứa bé đó là con tôi.

- Con anh...nó chết rồi !

- Chưa đâu. Nó vẫn còn sống, và rất vui vẻ. Hàn Phong vẫn nuôi nó. Nhưng tôi nói cho em biết, Thiên Trang...- Chánh Trung đột nhiên gần giọng - Nếu em không quay về với tôi, em sẽ không yên đâu.

- Anh đừng hòng !

- Rồi em xem. Tôi...

Chánh Trung chưa nói dứt câu thì chuông cửa reo vang. Thiên Trang nhận ra tiếng chuông quen thuộc của Khánh Hoài. Cô nhìn Chánh Trung :

- Anh không được nhắc lại chuyện lúc này. Nếu như anh làm lộ chuyện, Trình Đăng sẽ không tha cho anh.

- Trình Đăng ? - Chánh Trung cười lớn - Hửn à ? Hửn thì tài cán gì. Mọi việc điều do Chánh Trung này. Thú thật nhé, nếu so ra, vị trí cô trong lòng hửn không lớn hơn tôi. Trừ phi..

- Thế nào ? - Thiên Trang nóng nảy hỏi.

- Cô dùng nhanh sắc mình khuynh đảo như người ta đã từng làm với nhiều người khác.

Thiên Trang ỨC LẮM, nhưng vẫn cô nén lòng, ra mở cửa.

Khánh Hoài nhìn Thiên Trang âu yếm. Tuy chỉ mới một thời gian ngắn, nhưng Hoài mến Trang thật sự và Thiên Trang có vẻ cũng vậy.

- Anh mới tới ?

- Ủ. - Hoài trả lời - Sao em có vẻ mệt mỏi vậy ?

- Không có. Anh vào đi !

Thiên Trang mở rộng cửa, cùng Khánh Hoài đi trên sỏi đá quen thuộc. Nụ cười anh tắt ngang khi gặp Chánh Trung :

- Chào phó giám đốc. - Trung lên tiếng - Anh đến đây chắc có chuyện cần bàn. Thôi, tạm biệt nha, tôi về. Cô Trang, nhớ những điều tôi nói ! Chào.

Trung bước nhanh ra cửa Hoài nhìn Trung :

- Anh ta đến đây làm gì ? - Hoài hỏi.

- Công việc thôi ! - Trang cười, nhìn Khánh Hoài triu mến - Anh ta đến đưa một sổ công văn giấy tờ.

- Em đừng làm ở Nam Á nữa.

- Không được đâu anh, em phải làm để có tiền trả nợ.

- Vậy em qua Mỹ Á đi.

- Thôi ! - Trang nũng nịu - giám đốc anh khắc khe thấy rõ, làm sao em chịu nổi. Mà anh biết lý do gì sao không ?

Hoài thật lòng. Anh kể cho Trang biết về Hàn Phong. Thiên Trang hỏi :

- Anh có biết mặt bà giám đốc không ?

- Không - Hoài đáp gọn.
- Anh với Hàn Phong là bạn thân mà ?
- Nhưng anh không gặp Hàn Phong lâu lắm rồi. Mãi đến khi Hàn Phong về nước, anh mới gặp lại nó. Rồi nó thành lập công ty, bọn anh mới về giúp thôi.
- Nghĩa là anh chưa biết mặt bà giám đốc ?
- Chưa.
- Hàn Phong không cho anh xem ảnh sao ? - Thiên Trang vờ hỏi.
- Để tên, anh ta còn không nhắc thì em nghĩ anh ta có giữ ảnh không ? Nhưng cũng đúng thôi, đàn bà gì thật quá đáng.

Thiên Trang giữ vẻ bình thản, hỏi lại :

- Sao lại quá đáng ?
- Chứ gì nữa. Gạt người chung chăn gối, không quá đáng là gì.
- Anh nói vậy, tại sao anh không hiểu. Có khi vì hoàn cảnh thì sao. Em hỏi anh...- Thiên Trang tiếp, giọng chùn xuống - Sao anh không nghĩ rằng cô gái ấy có nỗi khổ, bị người ta lừa đến mang thai, bị tuyển làm vật thể thân. Cô ta cũng là người, cũng biết yêu, cũng có một trái tim. Tại sao không ai chịu hiểu cho cô ta chứ ? Cô ta biết yêu, biết ghét, biết hờn, biết giận. Cô ta đã hồi tâm, tại sao không ai chịu hiểu, người ta chỉ chăm vào quá khứ cô ta thôi. Tại sao, tại sao vậy chứ ?

Khánh Hoài ngạc nhiên :

- Em làm sao vậy Thiên Trang ? Anh chỉ nói về vợ Hàn Phong, tại sao em có phản ứng mạnh vậy ?
- Không...- Thiên Trang lấp liếm - Em chỉ phản ứng theo tự nhiên thôi - Rồi cô lái sang chuyện khác - Anh lên án phụ nữ ghê quá, em bênh phụ nữ thôi.
- Anh đâu có lên án phụ nữ. Anh chỉ lên án cô vợ Hàn Phong thôi. Nhưng em đừng lo, phụ nữ trên đời này không phải xấu hết. Anh cũng không coi phụ nữ là xấu hết.
- Anh dám sao ! - Thiên Trang có vẻ không muốn nói về đề tài này nữa. Cô chuyển hướng - Công ty anh hình như mới nhận một hợp đồng phải không ?
- Sao em biết ? Khánh Hoài có vẻ ngạc nhiên.
- Em nghe nói.
- Mà ai nói ?
- Anh đừng hỏi em nữa mà ! - Thiên Trang cười, cô lấy giọng nhỏ nhẹ - Mà có phải thế không anh ?
- Phải. - Khánh Hoài xác nhận - Nhưng em đừng nói cho Nam Á biết, nhất là anh chàng hồi nãy.
- Chánh Trung ?
- Đúng. Anh ta không tốt đâu. Em ít giao du với anh ta thì hơn.
- Em đâu có. Anh đừng nghĩ vậy.
- Anh không nghĩ vậy, anh chỉ dặn em cẩn thận. - Khánh Hoài nhìn Thiên Trang - Nạn nhân của anh ta không ít đâu.

Thiên Trang giãn vờ không hiểu :

- Nạn nhân ?
- Phải. - Khánh Hoài thở ra - Toàn là những cô gái đẹp, trẻ và giàu có.
- Sao anh biết ?

- Ai cũng biết nhưng anh không nói, vì hấn có tiền. Hấn rất giàu.
- Giàu ư ? Hấn làm sao mà giàu ?
- Nhờ cái đầu. Hấn có cái đầu cực kỳ tinh quái.

Thiên Trang không nói. Không ai hiểu Chánh Trung bằng cô. Chánh Trung quả là tay cực kỳ thông minh và tinh quái. Nhưng gì Chánh Trung làm điều thành công chứ không thất bại. Ngay cả việc lừa cô. Chánh Trung cũng làm một cú rất ngọt ngào, mà khi nhận ra, cô vẫn rất đỗi bàng hoàng.

- Trang ! Khánh Hoài gọi làm cô giật mình.
- Em nghĩ gì ?
- Không, chúng ta đi chơi đi anh !
- Đi đâu ?
- Ăn kem ở hồ con rùa. Đi anh !
- Em còn đến hồ con rùa sao ?
- Có sao đâu. Đi nhé anh !
- Ủ. - Hoài dễ dãi - Sao cũng được.

oOo

Hạ Mây nhìn Hải Yến đang nằm thêm thiếp trên giường bệnh. Lòng cô dấy lên một nỗi xót xa. Có nắm lấy bàn tay trắng xanh, nhỏ bé của Hải Yến :

- Yến ơi ! Gắng khỏe lên ! Mình luôn chờ điều đó. Mình sắp có đủ tiền giải phẫu cho bạn rồi. Cố lên nhé !
- Cô ơi ! - Tiếng cô y tá làm cô giật mình - Tôi có chuyện muốn nói. Mời cô sang phòng bác sĩ.
- Cô Mây hả ? - Vị bác sĩ lên tiếng - Mời cô ngồi.

Hạ Mây nhẹ nhàng ngồi xuống ghế trước mặt bác sĩ.

- Bác sĩ gọi tôi.
- Cô là gì của bệnh nhân Lý Hải Yến ?
- Là bạn ạ.
- Bạn thế nào ?
- Thân hơn chị em. - Hạ Mây khẽ đáp, linh cảm cho tôi biết có chuyện chẳng lành.
- Tôi muốn nói với cô về sức khỏe của Lý Hải Yến, mong cô chuẩn bị tinh thần.
- Sao ạ ? - Hạ Mây hỏi, giọng lạc hẳn đi.
- Không còn kịp nữa. Tế bào ung thư phát triển nhanh ngoài sức tưởng tượng của tôi. Có lẽ do cô Yến quá đau buồn vì cái chết của đứa bé.
- Không còn cách nào sao bác sĩ ? - Hạ Mây hỏi mà nghe giọng mình khác hẳn.
- Tiếc là không ! Muộn quá rồi. Lý Hải Yến còn sống lâu nhất là một tháng nữa. Còn mau thì...- Vị bác sĩ chép miệng - Có thể ngay bây giờ hoặc hai, hoặc ba ngày nữa.

Hạ Mây không cầm được nước mắt :

- Không biết chính xác được sao bác sĩ ?
- Tôi rất tiếc, Hạ Mây ạ. - Ông nói bằng giọng thân tình, an ủi.

Từ lâu, ở bệnh viện này, ai cũng biết tình cảm giữa Hạ Mây và Hải Yến. Không ai biết giữa họ qua hẽ là gì, nhưng ai cũng quý tấm chân tình Hạ Mây dành cho Hải Yến.

Vị bác sĩ tiếp lời :

- Bây giờ có tiền cũng vô dụng. Nhưng cô đừng nói cho Hải Yến biết, tránh cô ấy bị xúc động. Điều đó rất quan trọng.

Hạ Mây trở về phòng Hải Yến. Cô nhìn gương mặt tái xanh của bạn và khóc thật nhiều. Hạ Mây chỉ kịp lau nước mắt khi rèm mi của Hải Yến vừa động đậy.

- Yến tỉnh rồi hả ?

- Ừ...- Hải Yến trả lời yếu ớt - Mà tới lâu chưa ?

- Mới thôi. - Hạ Mây chớp mắt - Yến đói chưa, mình có mang cháo vào, nhưng...- Hạ Mây chỉ cà mèn cháo - Nguội hết rồi, để Mây hâm nóng lại cho.

- Thôi đi ! Hải Yến tỏ vẻ mệt mỏi Yến không ăn đâu. Mây à. Yến muốn nói...

- Gì ?

- Nếu Yến có bề gì. Mây đừng buồn nhen. - Hải Yến nhìn Hạ Mây - Hứa nhen Mây !

- Yến đừng nói ! Mây cố kìm nước mắt - Có đủ tiền rồi, Yến sẽ khỏe lại thôi.

Hải Yến mệt mỏi nhìn ra cửa sổ :

- Mình biết sức mình. Mây ạ. Mình rất mệt mỏi, mệt mỏi thật sự. Bây giờ mình muốn ngủ một giấc thật dài, thật sâu để không còn mệt nữa.

- Đừng nói vậy Yến ơi !

- Mây ! Mình muốn nói...Mình cảm ơn bạn, cảm ơn thật nhiều. Bạn đã chăm sóc ỉnh quá lâu rồi. Mình nghĩ phải đến lúc để bạn nghỉ ngơi.

- Không. Yến ơi ! Hạ Mây kêu lên - Mình vẫn muốn chăm sóc bạn. Mình luôn mong mọi điều đó. Yến ơi. Mình không muốn xa bạn. - Hạ Mây thổn thức.

- Mây ! Đời mình buồn nhiều rồi, đây là dịp để mình được giải thoát.- Yến cố gượng dậy, ngồi tựa lưng vào tường - Mình và Mây đi ra từ viện mồ côi, hai đứa cùng làm, cùng sống, nhưng Mây hơn mình ở chỗ Mây thông minh, học giỏi lại may mắn. Còn mình...- Yến thở dài - Người yêu bỏ, bạn bè không...Mình còn gì để vui sống chứ. Vả lại, nhờ bạn hoài, mình rất ngại rất khổ sở. Bây giờ thì...- Yến cười buồn - Mình sắp hết khổ rồi, phải không Mây.

- Yến...- Mây nhìn yến - Có muốn gặp Bửu Toàn không ?

- Gặp Toàn ư, để làm gì ?

- Yến vẫn còn yêu Toàn.

- Mây ! Đừng nhắc đến Toàn nữa ! Hơn nữa. Mây không thích Bửu Toàn mà.

Hạ Mây lau nước mắt.

- Vì Yến mà.

Hải Yến không nói. Cô mệt mỏi nhìn trời, ánh mắt xa xăm buồn. Cô biết nếu cô mất đi. Hạ Mây sẽ buồn lắm. Cô và Hạ Mây cùng lớn lên, cùng vào đời, cùng nương nhau mà sống. Hải Yến thì không may mắn như Hạ Mây. Cô nghĩ : Hạ Mây luôn gặp may. Còn cô thì... Bửu Toàn là mối tình đầu của cô. Mãi mãi cô vẫn không quên. Nhưng Bửu Toàn lại...

Còn Hạ Mây. Cô không phán đoán được Chánh Trung là tốt hay xấu, nhưng thấy Chánh Trung đối xử tốt với Hạ Mây , cô cũng mừng thầm.

Hải Yến vuốt sơ lại mái tóc :

- Mây ơi ! Mình muốn ăn một món.

- Món gì ?

- Gì cũng được. Mây biết mình thích gì mà.

- Ủ. - Hạ Mây nói - Chờ mình nghen.

Cô đi ra ngoài, cố kìm nước mắt. Cô biết đây là những ngày cuối cùng cô gặp Hải Yến. Và cô biết mình sẽ cô đơn lắm khi không có Yến trong đời.

oOo

Hàn Phong bực dọc thấy tập hồ sơ trước mặt Hạ Mây.

- Cô làm kiểu gì vậy ? Có một bản hợp đồng mà sai lung tung. Thật ra, cô có biết làm việc không. Còn nữa, tại sao cô lại thích gây rắc rối cho tôi thế hả ? Cô nhìn đây. Tại sao cô lại từ chối công ty Thái Dương mà không thông qua ý kiến tôi ?

- Tại lúc đó gấp quá.

- Gấp. Gấp ! Thế nào là gấp, cô nói đi. Tôi đã khó khăn lắm mới thuyết phục Thái Dương sang nói chuyện, tại sao trong buổi nói chuyện không có mặt tôi, cô lại tự tiện từ chối, nói rằng không hợp tác nữa.

- Tôi làm là do lo cho công ty thôi. - Hạ Mây vặn lại - Ông không cảm thấy Thái Dương có vấn đề ư ?

- Có vấn đề ? Cô biết gì mà nói. Bây giờ nguyên liệu không có, tôi phải làm sao đây ? Hơn một tuần nữa phải ra mẫu hàng mới, bây giờ nguyên liệu thì chưa tìm ra. Cô muốn giết tôi chắc ?

Hạ Mây nhìn Hàn Phong bực bội :

- Ông...Lúc nào cũng vậy. Tôi giết ông thì tôi có lợi gì cho tôi.Vả lại, xưa nay, tôi chưa giết ai bao giờ. Tôi chỉ vì công ty. Còn ông thì liên quan gì đến tôi chứ ?

- Cô nói thế mà nghe được sao ? Con gái mà...- Đang nói Hàn Phong ngừng bật.

Hạ Mây biết Hàn Phong định nói gì, cô vẫn bình thản.

- Ý ông là gì ? “Con gái gì mà sao”...mà sao ?

- Tôi nói là... - Hàn Phong bỗng trở nên ngập ngừng - mà thôi, cô nói cho tôi biết, cô sẽ làm gì khi thiếu nguyên liệu ?

- Nghĩ, không sản xuất nữa ! Hạ Mây bình thản.

- Nghĩ ? Cô nói chơi chắc ? - Hàn Phong thở hắt ra, bực bội. Anh thật nể Hạ Mây về tài ăn nói, nhưng anh không thể chấp nhận để Hạ Mây ăn nói kiểu này - Cả công ty ngưng sản xuất...tôi phải làm sao đây. Trong khi tháng tới, Nam Á sẽ tung ra một loạt hàng mới. Còn Mỹ Á, cô làm kiểu này Mỹ Á sớm phá sản thôi.

- Đâu nhất thiết kỳ này ông phải ra hàng mới. Cứ để Nam Á ra trước đi, chúng ta sẽ làm sau.

- Ra sau ? Rồi Nam Á sẽ chiếm lĩnh được thị trường. Lúc đó...không chỉ tôi chết, mà cả cô cũng không còn đất sống nữa đâu...

- Sao lại không !- Hạ Mây nhún vai - Tôi chỉ là người làm thuê khi công ty hết việc, tôi sẽ đi tìm công ty khác.

- Tại sao cô biết Thái Dương có vấn đề ? - Hàn Phong đột ngột hỏi.

- Tôi đoán thôi.

- Đoán ? Đoán mà cô cả gan làm việc đó sao ?

- Đàng nào thì tôi cũng từ chối rồi. Bây giờ có nói cũng vậy thôi. Ông thích thi tốt. Còn không hả, ông cứ đuổi, tôi nghĩ sẽ nghĩ việc. Đành ông gì mà...- Hạ Mây cố tình ngưng lại bắt Phong chờ đợi.

- Mà sao ? - Hàn Phong gắt.

- Tôi không thích nữa. Cháu ông, tôi đi nghen.

Hàn Phong nhìn cô gái trước mặt. Tính bướng bỉnh của cô làm anh bực bội, song cũng chính vì nó làm anh mềm lòng.

- Ai cho cô đi ? - Anh hỏi.

- Không ai cho cả. Tôi thích đi thì đi. Đẳng nào cũng bị Ông sắp đũa việc tôi rồi.

- Ai nói với cô rằng tôi sắp đũa việc cô ?

- Ông chứ ai.

- Tôi ?

- Chứ gì nữa ! Hạ Mây nói giọng chắc chắn - Tôi không tin tôi nói chuyện như thế mà một người như ông lại tha thứ.

Hàn Phong có vẻ ngạc nhiên. Anh nhìn Hạ Mây cười thỏa mái :

- Tôi là người thế nào ?

- Ông hứa không giận chứ ?

- Ừ. - Hàn Phong dễ dãi.

- Mà ông có giận cũng chẳng sao. Đẳng nào tôi cũng sắp nghỉ việc rồi. Tôi nói ông là người khó khăn, trịch thượng và...bất lịch sự, bất bình thường.

- Sao ?

- Ông không được giận ! Tôi hỏi ông nè. Ông có khó khăn không ? - Hạ Mây tiếp.

- Có.- Hàn Phong gật đầu - Không khó để các cô làm loạn chắc. Còn trịch thượng chỗ nào ?

- Chỗ ông không coi ai ra gì cả, lúc nào cũng bắt nạt, hét, la nhân viên. Còn bất bình thường...- Hạ Mây tỉnh nghịch - Là...ghét phụ nữ. Vì phụ nữ là những người dễ thương nhất mà ông ghét, ông không bất bình thường mới là lạ.

- Ai nói với cô rằng phụ nữ rất dễ thương ?

- Tôi ! - Hạ Mây đáp tỉnh.

Hàn Phong nhìn Hạ Mây lắc đầu. Nói chuyện với cô gái này quả là thú vị :

- Cô còn đi làm thêm không ? - Hàn Phong đột ngột tỏ vẻ quan tâm.

Hạ Mây ngạc nhiên :

- Sao ông biết tôi đi làm thêm ? Mà ông hỏi để làm gì ?

- Cô mau quên và không chịu nhớ ? Tôi gặp cô ở quán ăn, tôi còn rầy cô về chuyện đi làm thêm.

- Tôi quên rồi ! Hạ Mây nói - Nhưng chả lẽ bây giờ ông cũng cấm tôi đi làm thêm nữa.

- Tôi chỉ hỏi thôi mà.

- Tôi vẫn đi làm, cảm ơn ông.

- Cô nhớ chú ý sức khỏe.

- Ông không xin lỗi tôi sao ?

- Xin lỗi. Tại sao chứ ?

Hạ Mây mỉm cười, nụ cười làm chao đảo lòng người.

- Thì tại ông đã mắng tôi mà không cần biết lý do. Đó là một điều hết sức vô lý. Vì thế, ông phải có trách nhiệm xin lỗi tôi.

Hàn Phong phì cười, thoải mái :

- Thôi, cô ra ngoài đi ! Nhưng nhớ, trình bày rõ lý do vì sao lại từ chối Thái Dương. Tôi tin cô.

- Còn nguyên liệu, ông tính sao ?

- Đợt này ta ngưng, dồn toàn lực vào đợt hàng sau.

Hạ Mây không nghĩ là Hàn Phong dễ dãi thế. Cô nhìn anh, khẽ mỉm cười :

- Cô cười gì thế ? - Hàn Phong hỏi.

- Ồ...Không ! Thôi, chào ông.

Hàn Phong gật đầu.

oOo

Còn ba ngày nữa là lễ hỏi, Thiều Hoa đứng tựa cửa sổ, mặt buồn rười rượi. Lâu lắm rồi, cô chưa có nụ cười. Kể từ khi nói lời chia tay với Bửu Toàn tới giờ, cô chỉ cười khi bị Hạ Mây trêu, rồi sau đó, lòng cô lại vô cùng đau khổ.

Bây giờ lại sắp đến ngày đám hỏi, trong khi Thiều Hoa thì không có chút tình yêu dành cho Quốc Tường.

Tường thì khác, anh luôn quan tâm đến Thiều Hoa, cô luôn cảm nhận được điều đó.

Bà Thùy Dương nhẹ nhàng đến bên Hoa :

- Con sao rồi ?

Hoa giật mình :

- Con không sao ! Dì đã tìm ra chút manh mối gì chưa ?

Bà Dương thở dài :

- Chưa con ạ ! Mà thôi. Đừng nói chuyện đó nữa. Con cho dì biết, vì sao con buồn vậy ?

- Con đâu có. - Thiều Hoa chống chế.

- Đừng qua mặt dì. Hoa ! Dì biết, con rất buồn. Đám hỏi rồi đám cưới, con liệu có quên được Bửu Toàn không ?

- Dì đừng nhắc đến Toàn nữa !

- Ủ, thì không nhắc. Nhưng con với Quốc Tường thế nào rồi ?

- Chẳng sao cả. Bình thường thôi ạ.

- Có thật là bình thường không ?

- Thật ạ.

Bà Dương chưa kịp hỏi thêm thì Hạ Mây bước vào. Thiều Hoa vội kéo Mây đi, ra về hối hả.

- Mây hả ! Đi thôi kéo không kịp. Con chào dì ạ.

Hạ Mây còn ngơ ngác thì Thiều Hoa tiếp lời :

- Chúng ta có hẹn, mà quên rồi à. Đi thôi !

Hạ Mây không hiểu chuyện gì nhưng vẫn im lặng đi theo Thiều Hoa :

- Có chuyện gì thế ? Hạ Mây hỏi khi xe đang chạy.

- Có gì đâu. Tao chỉ muốn tránh né mấy câu hỏi của bà dì.

- Bộ câu hỏi khó trả lời lắm sao ?

- Thì mà biết rồi đó... - Thiều Hoa áp vào vai Mây - Chuyện Quốc Tường Bửu Toàn.

Hạ Mây ngập ngừng, cô không dám nói. Thiều Hoa biết ý bạn, cô gợi chuyện :

- Mi thấy Quốc Tường thế nào ?

- Tốt.

- Chỉ thế thôi sao ?

- Tao biết chỉ có thế. Nhưng sao mày lại chấp nhận lấy anh ta khi chưa hiểu gì về anh ta cả ?

- Có gì đâu, cũng tốt mà.

Hạ Mây cho xe chạy vào quán nước bên đường. Khuấy ly nước cam cô chủ quán vừa mang ra. Hạ Mây hỏi :

- Thiều Hoa ! Cậu có phiêu lưu quá không ? - Hạ Mây lo lắng - Mình khuyên cậu.

- Điều gì ? - Thiều Hoa cười buồn - Mình nghe tất cả chỉ từ câu “đừng làm lễ hỏi với Quốc Tường”.

- Mình chẳng biết khuyên Hoa gì nữa. - Hạ Mây ngả người ra ghế - Mình chỉ mong Hoa được hạnh phúc.

- Tất nhiên rồi ! - Thiều Hoa xoay chiếc muỗng trong tay. -

Chả lẽ đời mình hoàn toàn bất hạnh. À, mà Hải Yến sao rồi, mình quên nữa ?

Hạ Mây chớp mắt buồn bã, cô quay lưng lại, mắt hướng ra hồ nước nhân tạo giữa quán :

- Không ổn lắm.

- Hải Yến sao rồi ?

- Yến... - Hạ Mây thổn thức - Không còn sống được bao lâu nữa. - Rồi Hạ Mây không cầm được nước - Mình không cho Hoa biết vì sợ Hoa buồn. Hoa buồn nhiều chuyện rồi, thêm chuyện này nữa chắc là đau khổ lắm, nên...mình không nói cho Hoa biết thôi.

Thiều Hoa cũng khóc. Tuy không thân với Hải Yến, nhưng cô cảm tình rất đặc biệt, bởi Yến dễ thương, lại hiền lành. Sao ông trời lại nữa...

Hạ Mây thấy Thiều Hoa khóc, cô trấn tĩnh lại :

- Thôi ! Hôm nay ta đi thăm Hải Yến đi, nhớ không nên khóc trước mặt Hải Yến nha. Lau nước mắt đi, hãy để ngày cuối trong đời Hải Yến được vui vẻ.

- Ừ, thì đi.

Thiều Hoa đứng lên. Cô cảm thấy nỗi buồn của mình trong lúc này thật vô nghĩa, vì nhận ra nỗi đau của Hải Yến, Hạ Mây còn hơn cô nhiều, Hải Yến quen Hoa không lâu, kể từ khi Bửu Toàn lộ bộ mặt thật. Khi nghe Hạ Mây kể về Hải Yến, cô đã đến thăm và quý mến Yến. Và bây giờ, trước nỗi đau của Hải Yến, cô như quên đi nỗi đau của mình.

oOo

Hạ Mây đến nhà Hàn Phong. Ông Thái Dương ra mở cửa. Thoáng thấy Hạ Mây, ông hơi ngạc nhiên. Cô gái có nét quen quen làm ông sững người.

- Mời cô vào. - Ông mỉm cười - Cô là...

- Là thư ký của giám đốc ạ. Tôi xin hỏi giám đốc có nhà không ?

- Không, Hàn Phong đi vắng, nhưng nó sẽ về ngay. Thôi, cô vào nhà đi.

Hạ Mây theo ông Hưng vào nhà, bà Hoài Trang đang chờ ở cửa.

- Cô là...

- Hạ Mây ạ.

Bà Trang neho mắt nhìn cô gái trước mặt. Hạ Mây đây sao. Nhìn Hạ Mây, bà cũng ngỡ ngợ là đã gặp ở đâu rồi. Cô giống ai đó mà bà không muốn tưởng ra, nhất là mái tóc. Mái tóc dài và óng, mềm mại, vóc dáng của...Thiên Nhi. Đúng rồi, Thiên Nhi.

Bà ngồi xuống ghế :

- Xin lỗi, cô..

- Cứ gọi cháu là Hạ Mây ạ.

Sau một thoáng ngập ngừng, bà Trang vui vẻ :

- Ủ, từ nay tôi gọi cô là Hạ Mây. Xin phép cô nhé.

- Có gì đâu ạ. - Hạ Mây lễ phép - Hai bác là...

- Ba mẹ của Thiên Trang. - Rồi như sợ Hạ Mây không hiểu, bà thêm - Là ông bà ngoại của Thơ Thơ.

- Cô đến đây có việc gì ? - Ông Hưng xen vào hỏi.

- Cũng không có việc gì ? Chỉ một số việc nội bộ, cần gấp thôi a....

Hạ Mây chưa dứt thì Thơ Thơ bước từ trên lầu xuống, sà vào lòng Mây :

- Cô Hạ Mây.

- Thơ Thơ ! - Ông Thái Hưng nghiêm mặt - Đừng làm phiền khách chứ con !

- Không có gì đâu ạ. - Hạ Mây vuốt tóc Thơ Thơ - Hai bác đừng ngại, cháu quý Thơ Thơ lắm.

- Tôi có nghe Thơ Thơ nói. Cảm ơn cô đã chăm sóc nó. À, mà gia đình cô sao rồi ?

- Cháu không có gia đình ạ. - Hạ Mây đáp - Cháu chưa biết mặt cha mẹ cháu như thế nào, họ là ai. Cháu bước ra đời bằng viện mồ côi ạ.

- Tội nghiệp không ! - Bà Trang chép miệng - Cháu có anh chị em hay bạn thân không ?

- Có ạ. - Mây tỏ vẻ không muốn nói về đề tài này nữa, cô lái sang chuyện khác - Hai bác sang đây lâu chưa ạ.

- Cũng khá lâu rồi, nhưng lại không được gặp cô. Sao cô Mây ít ghé đây vậy ?

Hạ Mây cười, cô đùa :

- Vì chẳng ai hoang ghênh cháu đến đây cả, phải không Thơ Thơ ? Chỉ có Thơ Thơ thôi.

- Hàn Phong thì sao ? - Ông Hưng hỏi.

- Sao ạ ?

- Thì nó có thích cô đến đây không ?

- Hình như là không ạ. - Hạ Mây lắc đầu - Vì thế cháu rất ít đến đây. Chỉ khi cần, thật cần cháu mới tới thôi.

Có tiếng chuông cửa. Hàn Phong về. Vừa nhìn thấy Hạ Mây , Hàn Phong hỏi ngay :

- Thế nào rồi ?

- Tôi có chuyện muốn nói ạ. Chuyện riêng.

- Mời cô lên phòng làm việc của tôi.

Ông bà Thái Hưng nhìn theo Hạ Mây đến khi bóng cô khuất hẳn, họ mới ngồi xuống.

Bà Trang rót tách trà, nhấp môi :

- Ông thấy Hạ Mây thế nào ? Nó giống Thiên Nhi, ông có nhận ra không ? Tuy không phải một khuôn, nhưng tôi vẫn thấy nó giống.

- Tôi cũng thấy thế. - Ông Hưng thở dài - Nhưng sao rồi ?

- Thiên Nhi chết, Thiên Trang bỏ đi, hay là ta nhận Hạ Mây làm con nuôi đi.

- Chắc gì nó chịu. - Ông Hưng không mấy mặn mà vấn đề này cho lắm - Ai lại nhận người chưa quen làm con bao giờ. Chúng ta đã từng làm cha, làm mẹ chứ có phải chưa đâu. Còn nếu bà muốn, thì cứ tiếp xúc với cô ấy một thời gian rồi hẵng tính.

- Tôi quả là khùng thật. - Bà Trang cười - Ông nói đúng, có lẽ ta đợi một lúc nào đó. À ! Mà phải hỏi ý kiến Hàn Phong nữa chứ.

- Thôi, ta vào nhà trong đi ! - Ông Hưng ngắt ngang câu chuyện - Tôi có nhờ chị Cầm chứng cho bà mộ con gà, lúc này trông bà xanh lắm.

Ông bà Hưng ra nhà sau. Nói chị Cầm đang chờ sẵn.

oOo

Hạ Mây nhìn Hàn Phong, cô hỏi :

- Ông có biết mẫu hàng của chúng ta hoàn toàn bị bị động, những mẫu mà chúng ta đưa ra đều được Nam Á rải ra thị trường trước.

- Thật thế sao ?

- Tôi mới thấy ngoài chợ sáng nay. Loạt hàng mẫu mã ấy do tôi thiết kế, tôi nhận ra ngay. Ông thấy đấy, tôi bảo đảm đây không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên, mà do công ty ta có kẻ tiếp tay cho Nam Á.

- Ai ?

- Làm sao tôi biết. - Hạ Mây chớp mắt - Ông phải rõ hơn tôi chứ.

- Tôi không rõ đâu, nhưng tôi sẽ tìm ra. Cô yên tâm đi !

- Khi ông tìm ra công ty phá sản mất rồi. Mà thôi, đó là việc của ông...- Hạ Mây cố tình chọc tức Hàn Phong

- Tại sao tôi lại phải quan tâm. à ! Còn nữa, số hợp đồng mới tôi đã lo xong rồi. Ông xem đi !

- Trời đất ! - Hàn Phong lo to - Lại rắc rối nữa rồi. Cô ký hợp đồng với toàn là...nữ giám đốc vậy sao ? Cô biết tôi cực kỳ ghét phụ nữ mà.

- Nhưng...nhưng họ đâu có đụng chạm gì đến quyền lợi của ông mà ông ghét ?

- Nhưng...tôi không thích hai tiếng đó ! - Hàn Phong hét lên - Cô cố tình trêu tức tôi.

- Tôi chỉ cố tình trị bệnh ghét phụ nữ của ông thôi. Ông không cảm ơn thì chớ, lại còn la hét om sòm. Còn nữa, tôi không cố tình trêu ông, nhưng hợp đồng tôi ký trước khi phát hiện ra mẫu hàng đã bị lộ. Vì thế...rắc rối sẽ đến với ông thật rồi.

- Cô thật là... - Hàn Phong cố nén giận - Bao giờ gia hàng ?

- Một tháng nữa họ sẽ nhận chuyển đầu tiên.

- Một tháng nữa, sản xuất thì kịp, nhưng mẫu mã thì...

- Tôi sẽ giúp ông ! - Hạ Mây lên tiếng - Coi như tôi làm phước.

Mặc dầu đã cách nói chuyện của Hạ Mây nhưng Hàn Phong vẫn không tránh khỏi bực mình.

- Làm phước ? Cô nói chuyện sao mà...

- Mà sao ? - Hạ Mây lại cố tình trêu già.

- Khó thương quá.

- Đương nhiên rồi ! - Hạ Mây giọng từng tưng - Chứ dễ thương sao được dưới mắt ông. Ông có thương ai bao giờ đâu.

Hàn Phong ôm đầu :

- Thôi được rồi, tôi thua. Bây giờ cô về đi. Tôi cho cô nghỉ một tuần để vẽ mẫu. Tôi sẽ gấp rút sản xuất, hy vọng là sẽ kịp trong những ngày tới.

- Tôi tưởng ông sẽ hủy hợp đồng với các công ty có nữ giám đốc chứ.
- Cô hại tôi thế chưa đủ sao ! Làm sao tôi hủy hợp đồng đây. Hủy một lúc mười hợp đồng, tôi có bán cả cái ghế giám đốc chẳng đủ tiền để thưởng.
- Xem ra, ông cũng biết sợ đó chứ. - Hạ Mây lại trêu.
- Đương nhiên ! - Hàn Phong nhún vai - Tôi đâu có ngốc mà rơi vào bẫy của cô.
- Bẫy gì
- Cô muốn tôi hủy bỏ các hợp đồng, công ty phá sản chứ gì ?
- Ông xem tôi là hạng người như vậy sao ?
- Không. - Hàn Phong trả đũa - Cô đâu phải là người như vậy ? Nhưng...
- Tôi cũng rất ghét chữ “nhưng”. Ông nói đi !
- Vậy là chúng ta giống nhau. Tôi nói, cô đừng giận. Nhưng...tôi chỉ tin cô ở lúc bình thường thôi. Còn lúc không bất bình thường thì tôi không bảo đảm.
- Tôi bất bình thường ?
- Chữ gì nữa ! Người bình thường thì sao thích gây rắc rối cho người khác quá vậy ? Hơn nữa, cô nói tôi không bình thường, mà cô thao phá tôi hoài, cô bình thường tôi mới cảm thấy lạ....
- “À ! Hôm nay ông có nhả húng dừa nữa đây”. Hạ Mây gục gắt đầu, giọng dừa giọng :
- Lạ nhưng chưa sao, phải không ?
- Dĩ nhiên rồi, cô về sớm !

Hạ Mây liếc ánh nhìn đen lầy về phía Hàn Phong :

- Lúc nào cũng hời, thấy ghét !

Hạ Mây nói xong, bỏ đi, Hàn Phong nhìn ra cánh cửa đã khép hờ, lòng xúc động mơ hồ.

oOo

Khánh Hoài nhìn Thiên Trang, lời nói anh có vẻ lạnh lùng :

- Trang, em nói đi ! Ai lấy mẫu trong cặp anh ? Có phải em không ?
- Anh không tin em sao ? - Thiên Trang làm ra vẻ đau khổ.
- Không phải không tin. Nhưng em giải thích đi. Tại sao Nam Á lại có mẫu thiết kế đó. Anh chỉ đưa có mình em xem.
- Chỉ vì thế mà anh nghi cho em ? - Thiên Trang rơi nước mắt - Anh nghĩ em xấu thế sao. Cũng đúng thôi, hạng người em, quá khư như em, anh nghĩ thế là phải rồi. Đúng là con người không bao giờ bỏ được quá khư.

Thiên Trang nắm được yếu điểm của Khánh Hoài. Nghe nói thế, Khánh Hoài dịu giọng :

- Anh nghĩ thế hồi nào ? Anh chỉ hỏi em thử thôi mà. Vì chỉ có mình em, anh chỉ có cho coi mẫu mới. Ai ngờ...thử hỏ làm sao anh không nghi em. Thôi, anh xin lỗi ghen.
- Đâu có gì. - Thiên Trang giận dỗi - Anh có quyền mà.
- Thôi, anh xin lỗi mà. Trang à ! Nghe anh hứa nè, từ nay sắp tới, anh không còn nghi bậy bạ nữa. Được chưa ?

Thiên Trang cười thầm trong bụng, nhưng cô vẫn trấn tĩnh :

- Là anh hứa đấy nhé, đừng quên !
- Ừ, không quên.

Thiên Trang thấy Hoài đã đi vào bẫy của mình không chút nghi ngờ, cô phấn khởi :

- Anh hãy chú ý người trong công ty. Ngay cả nhà thiết kế cũng có thể làm điều đó mà...À, còn nữa ! - Thiên Trang vỗ trán, biết đâu thư ký giám đốc thì sao ?

- Em nói Hạ Mây hả ? - Khánh Hoài cười - Không đâu, cô ấy hiền và trung thực lắm.

- Sao anh biết ? Nhiều khi con gái đội lốt cừu non thì sao ?

Khánh Hoài bỗng trở nên ngập ngừng :

- Anh cũng không rõ. Có thể...Để anh về điều tra lại.

Nụ cười thoáng lướt trên gương mặt Thiên Trang nhưng Khánh Hoài không để ý, anh tiếp tục câu chuyện :

- Nhưng mà tại sao Hạ Mây lại làm thế ?

- Ai biết được ! - Thiên Trang nói - Có nhiều lý do mà, cũng có thể vì tình, cũng có thể vì tiền.

- Ủa nhỉ ! - Khánh Hoài nói - Nghe nói cô ta đang rất khó khăn, phải đi làm thêm hai ba nơi gì đó.

- Vậy thì đúng rồi, anh thử thăm dò cô ta xem.

Khánh Hoài nghe xong vội đứng lên tạm biệt Thiên Trang :

- Thôi, chào em, anh về đây.

- Việc gì thế anh ? Chưa nói chuyện mà.

- Lúc khác đi. Anh phải về gấp, anh sẽ hỏi cho ra chuyện.

Thiên Trang vờ ngăn lại :

- Đứng, anh không nên đâu ! Anh hỏi thì người ta có nhiều cách chối quanh. Cứ theo dõi, bắt quả tang có hay hơn không ?

- Được. Anh nghe em. Nhưng anh phải về. Xin lỗi em.

Thiên Trang tiễn Khánh Hoài về mà lòng khấp khểnh. Một mũi tên, hai con nạch, vừa hạ được danh tiếng Mỹ Á, vừa hạ được Hạ Mây, cô gái lúc nào cũng cận kề Hàn Phong.

Thiên Trang nghĩ mà thỏa lòng. Trong lúc Thiên Trang còn đang mải mê với suy nghĩ của mình, thì Khánh Hoài chạy vụt qua Cam Tuyền. Thoáng thấy Hạ Mây cùng ngồi với Chánh Trung, anh nóng nảy dừng xe, bước vào quán. Tiến thẳng đến bàn Hạ Mây, anh vỗ bàn đánh rầm.

- Thì ra là cô !

Hạ Mây ngạc nhiên :

- Tôi sao ? Anh nói gì tôi không hiểu.

Khánh Hoài mĩa mai :

- Làm sao cô hiểu được. Cô nói đi, vì tình hay vì tiền ? Rõ là...đàn bà.

Bị xúc phạm nhân cách nặng nề, Hạ Mây trở nên dữ tợn :

- Anh nói gì ? Cấm anh xúc phạm tôi. Tôi cũng có nhân cách, tôi là con người. Tự nhiên anh lại đến mắng tôi, đó là lý do gì ?

- Lý do ? Cô đừng già vờ nữa, cô thừa biết tôi nói gì mà.

Chánh Trung nãy giờ im lặng, giờ mới lên tiếng :

- Anh nói năng cho cẩn thận, cấm xúc phạm đến bạn gái tôi !

- Bạn gái ? - Khánh Hoài nhếch mép - Tôi hiểu rồi. Thì ra là vì tình.

- Thật ra anh muốn gì ? - Hạ Mây bắt đầu bực mình - Anh cứ nói ra, đừng úp mở, đừng ám chỉ.

- Được, tôi nói, chỉ sợ cô không chịu được thôi.

- Chuyện gì ?

- Có phải đã lấy mẫu thiết kế đó đưa cho Nam Á. Lúc đầu thực sự tôi không mấy tin, nhưng bây giờ thì... - Khánh Hoài cười mỉa.

- Ai nói với ông là tôi...

Không đợi Hạ Mây nói hết câu, Khánh Hoài cắt ngang :

- Cần gì ai nói, thấy là đủ. Bạn gái tôi...- Hoài nhìn Chánh Trung - Cậu thật là có phước, được người ta tận tình như thế.

Hạ Mây tối mắt :

- Thật là quá đáng !

Khánh Hoài nhìn Hạ Mây tóc lửa :

- Chưa có quá đáng đâu, tôi còn báo với Hàn Phong nữa kia.

- Cứ báo, tôi sẽ nghĩ việc.

- Cô nghĩ việc, thế là ổn thoả? ư ? Không đâu, tôi còn kiện cô ra tòa về tội bán sản phẩm phát minh của công ty kia, cô thiết kế tôi biết. Nhưng vào tay tôi, cô bán đi hay không đều có tội. Không nhẹ đâu cô ạ.

Bản tính bướng bỉnh của Hạ Mây trỗi dậy, cô không thêm thanh minh, cũng không rơi nước mắt, dù cô đang tức tối và uất ức vô cùng. Cô nhìn Khánh Hoài :

- Ông muốn nói gì, muốn nghĩ gì mặc ông. Tôi trong sạch tôi biết. Đừng suy bụng ta ra bụng người.

Hạ Mây nói xong, kéo tay Chánh Trung đi trước sự phẫn nộ của Khánh Hoài và bao cặp mắt nhìn. Về phần Khánh Hoài, anh chợt cảm thấy...hối hận. Lỡ không phải Hạ Mây ...Anh bỏ lửng suy nghĩ. Mình bậy quá. Quen biết Chánh Trung thì sao chứ. Khánh Hoài vò đầu. Thôi về gặp Hàn Phong đã. Chắc chắn nó có quyết định sáng suốt hơn mình.

Lúc đó. Hạ Mây đang sau xe Chánh Trung, cô nói trong âm ức :

- Thật là không biết điều.

Chánh Trung ậm ừ. Đây là cơ hội để lôi kéo Hạ Mây về phía mình. Anh thêm dầu vào lửa.

- Tại sao hẳn lại nói em như thế ? Không tin nhân viên thi thuê để làm gì. Mẫu thiết kế đó là của em, tại sao lại...- Trung ngập ngừng để tăng về thuyết phục.

- Tại sao em phải phục tùng những người như thế. Ta phải trả đũa chứ.

- Bằng cách nào ?

- Phá họ.

- Phá ư ?

- Ừ, nhẹ nhàng thôi. Chỉ cần nghe lời anh, anh sẽ trả đũa họ giúp em.

Thấy Hạ Mây suy nghĩ, Trung nói thêm :

- Mình chỉ trả đũa thôi. Họ đối mình sao, mình đối họ vậy.

Hạ Mây không nói. Cô không thích lời Chánh Trung vừa nói. Khánh Hoài, Hàn Phong và Quốc Tường, cô cảm thấy ai cũng tốt, chỉ tội hơi nóng nảy, cô không chấp. Lúc này, vì tức tối, cô nói thế, chứ trả đũa thì...Hạ Mây chưa bao giờ nghĩ tới. Quả thật chưa bao giờ.

Biết Hạ Mây đang suy nghĩ thiệt hơn, Chánh Trung im lặng. Anh cho xe chạy vòng vòng chờ đợi câu trả lời của Hạ Mây.

5. Chương 5

Thiều Hoa khoác chiếc áo dài màu hoàng yến, tóc bới cao, vắn mấn cùng màu, cô bước tới bước lui trong phòng.

Nhỏ Thảo Trang vừa đi vòng quanh, vừa xuýt xoa :

- Chị Hai đẹp quá, đẹp thật ! Chắc anh Hai mê chết mất.

Hoa dù buồn nhưng cũng cố gượng cười. Cô nhìn Thảo Trang âu yếm :

- Hôm nay đám hỏi, mai mới cưới rồi. Xa chị, em có buồn không ?

Thảo Trang thôi giỡn, cô bé đứng lại, trầm tư :

- Buồn chứ. Nhưng em mừng cho hạnh phúc của chị.

Thiều Hoa cười hạnh phúc. Đời cô còn có Thảo Trang, còn có ba mẹ , thế là đủ lắm rồi, cô tự nhủ : Còn mong mỗi gì nữa chứ. Bây giờ mình lại có Quốc Tường, hy vọng là anh ta tốt như lời Hạ Mây nói. Thiều Hoa nghĩ tới cười vu vơ một mình.

- Cô Hai ơi ! - Tiếng chị Cẩm người làm Thiều Hoa bừng tỉnh - Ông mời cô xuống nhà ạ.

- Tôi xuống liền, chị nói ba mẹ đợi một chút.

Thiều Hoa bước xuống cầu thang, tà áo dài phất phới. Cô e lệ chào mọi người.

Lễ hỏi diễn ra đơn giản và vui vẻ, Thiều Hoa mâm mê chiếc nhẫn Quốc Tường vừa đeo vào tay, lòng trỗi lên khúc nhạc mới. Cô không biết mình có quên được Bửu Toàn để yêu Tường không, nhưng cô biết mình sẽ hạnh phúc, vì cô cảm nhận được ở Tường một tình yêu sâu sắc.

Hạ Mây nhìn Quốc Tường, cô trên :

- Bây giờ tôi có thể gọi anh là gì, phó giám đốc hay là anh đây.

- Thì cô đã gọi anh rồi ! - Quốc Tường tỉnh nghịch. Vả lại, Thiều Hoa sẽ là vợ tôi. Cô là bạn thân của Thiều Hoa , vậy thì cô có thể gọi anh theo cô ấy rồi.

Hạ Mây chun mũi :

- Chưa gì đã bênh ! Chưa chắc Hoa đã là vợ anh...- Hạ Mây len lén nhìn ba mẹ của Thiều Hoa và ông Cảnh
- Nếu tôi không đồng ý, nó sẽ bỏ anh ngay.

- Cô dám sao ?

- Sao lại không, hử “ngài” phó giám đốc. Còn nữa, nếu “ngài” khó khăn quá tôi sẽ nói Thiều Hoa trị tội “ngài”.

Thiều Hoa mắc cổ đỏ mặt vì câu đùa của Hạ Mây. Quả thật, cô không thể nào che miệng được cô bạn thân của mình. Hạ Mây muốn nói gì thì cứ nói có trời mới can nổi, Thiều Hoa lắc đầu :

- Con nhỏ này. Đừng đùa nữa, không khéo anh Tường bỏ chạy bây giờ.

- Bênh nữa kìa ! - Hạ Mây nghênh mặt - Khủng khiếp quá ! - Cô dài giọng - Chưa gì đã bỏ bạn rồi. Dì ơi. Dì giúp con với !

Bà Dương cười thoải mái :

- Biết giúp gì đây ? Bây giờ con Hoa có nghe lời ai đâu, phải không Quốc Tường ?

Câu nói của bà Dương làm cả nhà cười ngặt nghẽo. Thiều Hoa bị dồn vào thế bí. Cô quay sang cầu cứu Quốc Tường.

Bất gặp ánh mắt của Thiều Hoa, Quốc Tường lên tiếng bên vực :

- Mọi người đừng trêu Hoa nữa mà.

Hạ Mây ném về phía Tường một cái nhìn tinh nghịch :

- Xời ơi ! - Cô già bộ Ôm đầu - Lại bệnh vực nữa rồi ! Hoa ơi ! Minh và bạn đành chia tay từ đây.

- Tại sao ? - Thiều Hoa hỏi có vẻ nghiêm trọng.

- Vì...bạn có người khác rồi. Lúc nào cũng bệnh nhau cầm chặt. Một mình mình làm sao chống lại hai người đây.

- Vậy thì...nhờ Chánh Trung đi !

- Chánh Trung ư ? Quốc Tường hỏi giọng hơi khác thường - Mây là gì của Chánh Trung ?

Hạ Mây không nói. Cô quả thật không muốn nhắc Chánh Trung nơi đây. Cuộc gặp Khánh Hoài hôm qua còn làm cô bực bội.

Quốc Tường mà biết Chánh Trung chắc sẽ gặp rắc rối tiếp tục. Nhưng Thiều Hoa lỡ nhắc tới, Hạ Mây cũng không biết làm sao. Cô đành đáp lời Tường.

- Chánh Trung là...bạn trai tôi. Có gì không ?

- Không, tôi chỉ hỏi vậy thôi.

- Vậy thôi sao ? - Hạ Mây hỏi lại cho chắc chắn.

- Chứ còn gì nữa ! Thôi, chúng ta vào trong nhập tiệc, để mọi người chờ, kỳ lắm.

Thì ra lúc này đến giờ mãi mê nói chuyện. Hạ Mây không để ý rằng mọi người đã sang phòng ăn của gia đình Thiều Hoa. Cô đành bước theo Quốc Tường.

- Thôi, lúc khác nói chuyện.

Nhìn Thiều Hoa khoát tay Quốc Tường Hạ Mây mỉm cười. Cô mừng cho Thiều Hoa có niềm vui mới. hy vọng Thiều Hoa sẽ quên Bửu Toàn.

Cô lại nghĩ đến Chánh Trung. Chánh Trung ư, cô không biết mình Chánh Trung bao nhiêu phần, cô biết về Chánh Trung quá ít. Cô không hiểu sao ai cũng phản ứng khi nghe nói đến Chánh Trung là bạn trai cô, trong đó có Khánh Hoài, Quốc Tường...Hạ Mây tự nhủ sẽ tìm Chánh Trung hỏi cho ra chuyện. Vì cô biết rằng, có một chuyện gì đó mà Chánh Trung giấu cô. Chuyện đó có ảnh hưởng đến ai thì cô chưa biết, nhưng cô biết là có.

- Lẹ lên đi,cô nương.

Tiếng Thiều Hoa hối làm cô bừng tỉnh. Hạ Mây cười :

- Ủ, thì lẹ. Gớm làm chi mà lẹ dữ vậy không biết.

oOo

Quốc Tường gọi Hạ Mây lên phòng :

- Cô ngồi xuống đi ! - Tường nói - Hôm nay tôi mời cô nói chuyện không với danh nghĩa phó giám đốc. Cô hiểu chứ ?

Hạ Mây hiểu Tường muốn nói chuyện gì. Cô kéo ghế, ngồi xuống :

- Anh nói đi !

- Cô quen Chánh Trung lâu chưa ?

Hạ Mây thở hắt ra " Lại Chánh Trung". cô đáp :

- Lâu rồi. Mà...có chi không ạ ?

Hạ Mây biết Chánh Trung là người như thế nào phải không ?

- Đương nhiên là biết.

- Cô biết gì ?

Hạ Mây không hiểu sao mình lại tin Quốc Tường đến thế. Cô kể cho Tường nghe tất cả những gì mình biết về Chánh Trung.

Tường chống cằm nghe một cách say sưa, rồi hỏi :

- Còn gì nữa không ?

- Không ! - Hạ Mây đáp nhanh.

- Còn nữa.

- Gì.

- Mây chưa hiểu hết Chánh Trung đâu. - Quốc Tường thở dài - Có nhiều chuyện Hạ Mây chưa biết, Chánh Trung là một tay ăn chơi và phá hoại có tiếng, hẳn đã gặt gẫm không biết bao nhiêu cô gái rồi.

- Trung có kể cho tôi nghe.

- Kể ?

Hạ Mây gật đầu :

- Ủ, Chánh Trung kể. Cái chính là anh ấy đã hoàn lương. Anh ấy muốn xây dựng một mái ấm gia đình. Đối với tôi, quá khứ không quan trọng, quan trọng là thực tại. Thực tại, Chánh Trung yêu tôi. Tôi tin là Chánh Trung sẽ sửa chữa.

Quốc Tường lắc đầu :

- Cô ngây thơ lắm. Chắc chắn cô sẽ không đấu lại Chánh Trung đâu. Cô là con cừu non, còn Chánh Trung là cáo già, một ngày nào đó, cáo sẽ ăn mất cừu.

- Tôi biết tôi làm gì. - Hạ Mây bướng bỉnh - Tôi tin ở Chánh Trung. Tôi tin ở tình yêu.

- Thôi, tôi không nói. Nhưng Mây cố tìm hiểu xem. Một ngày nào đó Chánh Trung sẽ lộ mặt. Lúc đó Mây thấy rằng tôi nói đúng. Còn bây giờ, tôi muốn hỏi cô một chuyện...

- Chuyện gì ?

- Khánh Hoài nói...

Hạ Mây lúc lắc đầu :

- Anh cứ nói ra đi. Khánh Hoài đã mắng tôi một chập rồi, còn gì mà e ngại.

Quốc Tường nhìn Hạ Mây :

- Tôi tin Hạ Mây. Tại Hạ Mây ngây thơ, Mây bị Chánh Trung lợi dụng.

- Tôi...

Hạ Mây chưa nói hết, Quốc Tường đã tiếp.

- Tôi biết Mây không cố ý. Bao ngày làm chung, tôi tin Mây.

- Anh để tôi nói ! - Hạ Mây ngắc lờ Tường - Tôi không có, anh biết chưa, không hề có. Tôi chẳng đưa gì cho Chánh Trung cả. Tôi yêu Trung, nhưng tình yêu và công việc khác nhau, hoàn toàn khác nhau. Hạ Mây này đâu ra đó. Những gì của công ty, tôi không bao giờ đưa ra ngoài. Tình yêu tôi cũng vậy, tôi mong công ty đừng can thiệp vào tình yêu của tôi.

- Mây nghe tôi nói nè ! - Tường lên tiếng - Tôi rất tin Mây. Nhưng biết đâu, vô tình Mây đưa Chánh Trung coi chẳng hạn, vô tình thôi.

- Tôi đã nói...

Hạ Mây chưa kịp nói thì máy điện thoại trên bàn reo vang, Quốc Tường cầm máy :

- Alô.

Bên kia đầu dây là Hàn Phong :

- Tường hả ? Có Hạ Mây ở đó không ? Gọi cô ấy sang phòng tôi gấp !

Quốc Tường chưa kịp trả lời thì Hàn Phong gác máy. Quá quen với bản tính nóng nảy của Hàn Phong. Quốc Tường buông ống nghe xuống.

- Thôi, cô sang phòng giám đốc đi. Anh ấy gọi cô.

- Lại chuyện Chánh Trung chứ gì ? - Hạ Mây bực bội - Sao chẳng ai chịu tin tôi.

- Ai cũng tin cô cả.

- Chỉ có mình anh thôi ! - Hạ Mây cười buồn - Đời là vậy. Tôi...chấp nhận.

- Tạm biệt anh. Có thể tôi sẽ nghĩ việc luôn.

- Nghĩ ư ?

- Chữ giám đốc đuổi tôi, anh dám nhận tôi ở lại sao ?

- Ai nói cô bị đuổi ! - Quốc Tường ngạc nhiên.

Hạ Mây nhún vai ra vẻ hiểu biết :

- Cần gì ai nói. Tôi đoán cũng ra thôi. Hàn Phong không phải là giám đốc rất thành kiến với phụ nữ, ông ấy mà không mắng té tát, tôi thua gì cũng thua.

- Nhưng chưa chắc Hàn Phong đuổi cô.

- Tôi sẽ tự xin nghỉ.

- Tại sao ?

- Tại bị mắng nhiều quá, ở lại đây quê chết.

Hạ Mây nói xong, mở cửa đi thẳng. Quốc Tường ngao ngán. Anh quả thật rất phục cá tính của Hạ Mây , nhưng... cô gái này không biết đâu mà lường. Tường cười một mình. Anh nhớ đến Thiều Hoa, Thiều Hoa với Hạ Mây quả là một trời, một vực. Ấy thế mà chơi chung được. Anh quả phục tài Hạ Mây , nhưng cũng khó chấp nhận được cá tính Hạ Mây. Tường đột ngột bật cười một mình khi nhớ đến Hạ Mây và Hàn Phong. Có lẽ chỉ mỗi Hàn Phong chấp nhận được cô gái bướng bỉnh này. Và biết đâu, cô gái này sẽ trị được bệnh ghét phụ nữ của Hàn Phong. Nếu quả thế. Anh rất mong có ngày đó...vì Tường biết, Hàn Phong bây giờ đang buồn lắm, dù chuyện đã hơn sáu năm qua.

oOo

- Cô đóng cửa lại !

Hàn Phong gắt khi Hạ Mây vừa bước vào. Biết trước vấn đề nên Hạ Mây vẫn bình thản. Cô từ tốn :

- Có chuyện gì muốn nói, ông nói đi.

Hàn Phong bực bội :

- Cô làm giám đốc hay tôi ?

- Điều đó ông biết rồi, hỏi tôi làm gì. - Hạ Mây đáp tỉnh như không có gì sợ sệt Hàn Phong.

- Cô cho tôi biết, ai đưa mẫu hàng cho công ty Nam Á ?

- Tôi không biết.

- Cô không biết thì ai vào đây ?

Hạ Mây nhìn Hàn Phong, cái nhìn nãy lửa dưới hàng mi cong vút.

- làm sao tôi biết được. Ông là giám đốc, ông không biết thì chớ, chứ sao lại hỏi tôi.

Hàn Phong cười châm chọc :

- Vậy cô là gì của Chánh Trung ?

- bạn gái. Ông là người thứ ba hỏi tôi chuyện này trong hai ngày nay.

- Cô biết Chánh Trung là người như thế nào không ?

- Biết...và rất rõ. Đã có người nói cho tôi nghe rồi.

Quốc Tường chứ gì ?

Hạ Mây hỏi , giọng không có gì ngạc nhiên :

- Sao ông biết ?

- Tôi còn biết nhiều điều nữa kìa. Nhưng thôi, cô cho tôi biết, có phải cô đã đưa cho Chánh Trung mẫu thiết kế của cô. Có hai trường hợp xảy ra, hoặc là cô đã đưa trước khi nộp cho công ty , hoặc là cô đưa sau khi nộp cho công ty. Cô nói đi, trường hợp nào ?

Hạ Mây tỉnh queo :

- Không có cái nào cả ?

- Sao ? - Hàn Phong ngạc nhiên.

- Ông không nghe rõ sao ? Không có cái nào cả.

- Sao lại không ?

- Bởi vì tôi chưa hề đưa cho Chánh Trung cái nào cả.

- Ai có thể tin cô nói hử ?

- Ông chứ ai. Ở đây ông là giám đốc, chỉ cần ông tin tôi là tất cả sẽ tin tôi.

Hàn Phong nhìn Hạ Mây lạ lẫm :

- Tôi lấy gì để tin cô đây. Mà tôi tin cô thì đã sao, chắc gì mọi người đã tin cô.

- Tin chứ ! Bởi vì ai cũng tin tôi, trừ ông thôi.

Quá sợ miệng lưỡi của Hạ Mây. Hàn Phong không tranh cãi tiếp. Anh hỏi :

- Vậy là cô chưa hề đưa mẫu cho Chánh Trung ?

- Không !

- Được. Cứ coi là tôi tin cô. Nhưng tôi cảnh báo với cô : Chánh Trung không phải là người tốt. Quen với hắn, cô phải cẩn thận.

- Tại sao ?

- Bởi vì Chánh Trung là con cáo già, còn cô chỉ là con cừu non.

Hạ Mây che miệng cười khúc khích :

- Ông với Quốc Tường nói y như nhau, cứ như là một kịch bản đã soạn ra. Hai người có gạo bài trước với nhau không vậy ?

- Không. Nhưng điều đó cho thấy rằng lời nhận của chúng tôi về Chánh Trung là đúng. Và cô nên tin chúng tôi.

- Ai bảo rằng tôi phải tin ông ?

- Tôi. Vừa bảo tức thì, cô không nghe sao ?

- Không. - Hạ Mây đáp - Tại sao tôi phải nghe ông ?

- Vì cô là nhân viên của tôi.

Hàn Phong nói, nhưng trong thâm tâm anh không mong Hạ Mây nghe lời chỉ vì anh là giám đốc mà Hạ Mây là nhân viên. Anh mong đến cháy lòng Hạ Mây vâng lời anh, dù chỉ một lần này thôi. Hạ Mây coi anh là gì, anh mặc kệ. Nhưng lần này...vâng, chỉ lần này thôi. Hạ Mây không được cãi lời anh. Anh không hề muốn Hạ Mây đau khổ. Cảm giác ấy anh chưa có bao giờ kể từ khi Thiên Nhi chết đi. Anh cũng không hiểu tại sao mình lại có cảm giác như thế. Dù rằng, anh luôn bực mình trước sự bướng bỉnh của Hạ Mây.

- Ông nghĩ gì vậy ? - Hạ Mây đột ngột hỏi làm Hàn Phong gật mình.

- Không có gì, nhưng cô nên nghe lời tôi.

- Tại sao tôi lại phải nghe lời ông ? Trên nguyên tắc, tôi chỉ nghe lời ông trong công việc. Còn trong thực tiễn...

Hàn Phong ngắt ngang lời Hạ Mây :

- Thì cô chẳng hề nghe lời ai cả, kể cả tôi và hình như..đặc biệt là tôi, phải không. Nhưng cô cãi lời lần nào cũng được. Còn lần này...

- Lần này thì sao ?

- Hy vọng cô sẽ nghe lời tôi.

- Nếu không nghe có bị đuổi việc không ?

Hạ Mây làm ra vẻ nghiêm trọng nhưng Hàn Phong vẫn nhận ra vẻ bồn chồn trong câu hỏi của Hạ Mây.

- Có... - Anh đáp cộc lốc.

- Vậy thì mai tôi nghỉ.

- Tại sao ?

- Vì tôi sẽ không nghe lời ông đâu.

Hàn Phong ngao ngán :

- Thôi, tùy cô. Nhưng cô nhớ đó, chuyện mẫu mã bị lộ tôi chưa để yên đâu. Mong rằng cô không liên quan đến việc đó.

- Rất tiếc.

- Tiếc gì ? - Hàn Phong chưng hửng - hy vọng của ông đã thành sự thật. Tôi không liên quan.

Không thể nào lường trước được những câu trả lời của Hạ Mây, Hàn Phong đành lảng sang chuyện khác.

- Ngày kia đóng quảng cáo, cô về chuẩn bị đi.

- Chuẩn bị gì cơ ? - Hạ Mây làm ra vẻ ngây thơ.

- Mái tóc. Sao cho đẹp vào. Đây cũng là một việc rất quan trọng, nó sẽ góp phần vào việc xuất hàng của ta trong thời gian sắp tới.

- À, còn nữa...- Hàn Phong nói khi Hạ Mây dợm đứng chuẩn bị cáo từ - Tháng sau tôi và cô sẽ sang Paris.

- Sang Paris ? Để làm gì ạ ?

- Bí mật. Đó là một bất ngờ cho cô và cho công ty chúng ta.

- Ông đừng nói “viện Elida Paris” mời tôi làm người mẫu độc quyền nhé.

Hàn Phong phì cười, anh nheo mắt nhìn Hạ Mây :

- Trời đất ! Cô tưởng mình là đại minh tinh chắc. Chỉ Mỹ Á thôi đã đủ mệt rồi, còn viện Elida Paris nữa...Hàn Phong cố tình kéo dài chữ “viện Elida” để trêu chọc Hạ Mây.

Hạ Mây không có vẻ gì là nao núng :

- Tại ông không biết đó thôi. Chữ viện này mới tôi làm người mẫu độc quyền lâu rồi, nhưng tôi chưa nhận lời đó thôi.

- Thôi được, được rồi. Cứ coi như là hôm nay tôi được mở rộng tầm nhìn. Nhưng bây giờ thì đại “minh tinh” làm ơn lui gót dùm cho, tôi còn có cuộc họp.

Thích thú trước kiểu đùa của Hàn Phong, Hạ Mây vừa đứng dậy, vừa cúi chào Hàn Phong theo phong cách...Hàn Quốc.

- Chào giám đốc ạ.

Hàn Phong chưa kịp trả lời thì Hạ Mây đã bước nhanh ra cửa. Anh nhìn theo bóng dáng xinh xinh của Hạ Mây mà nao lòng. Hàn Phong thở dài cuối mắt.

- Hạ Mây ơi...- Anh thì thầm tên cô gái bướng bỉnh mà nghe lòng mình có điều gì rất lạ.

oOo

Chánh Trung vừa bước ra khỏi phòng Trình Đăng thì Thiên Trang vừa tới.

- Chào em. - Trung lên tiếng.

Thiên Trang quắc mắt :

- Anh đứng đắn lại đi, ở đây là công ty.

- Nhưng nơi đây đâu có ai, cô bé.

Thiên Trang cau mày. Cô bé từ này cô đã nghe đến nhảm tai, nhất là phát ra từ cửa miệng Chánh Trung.

- Anh muốn gì ?

- Gặp em. Có chuyện muốn nói thôi. Nhưng ở đây không tiện, em có thể cho anh một cái hẹn được không ?

- Nếu tôi bảo không ?

- Thì Khánh Hoài sẽ biết em là ai, là gì của Hàn Phong, kế hoạch trả thù của em cũng được phơi bày.

Thiên Trang nhếch mép :

- Trình Đăng sẽ dạy lại anh. Nếu anh làm điều đó.

- Trình Đăng ...Ha hạ..- Chánh Trung cười to - Trình Đăng làm được gì anh. Cả công ty này chỉ có một người hiện giờ thật sự có quyền thôi. Là anh, em có biết không. Có cái ghế giám đốc của Trình Đăng hả. Chỉ là...ghế giấy thôi. Hẳn điều khiển cả công ty, nhưng lại chịu sự điều khiển của anh, còn cho rằng anh là một thư ký trung thành, một phó giám đốc hết lòng. Ha hạ..

- Anh thật đáng sợ. - Thiên Trang nói.

- Giống em thôi. Thiên Trang - Chánh Trung đổ giọng - Cô đừng tưởng cô giỏi, tôi có cách buộc cô phải nghe lời tôi. Cô nghe chưa. Nhớ đó, 1h30 trưa nay. Cà phê Cát Đằng cô biết rồi. Nhớ đến đúng giờ. Chào nhé !

Chánh Trung bước đi bỏ lại Thiên Trang trong âm ỨC. Thiên Trang nắm chặt hai tay, thề quyết sẽ trả thù Chánh Trung.

Mãi đến một lúc cô mới gõ cửa phòng Trình Đăng được.

- Vào đi ! - Trình Đăng lên tiếng.

- Tôi có chuyện muốn bàn với ông. Ông có cảm nghĩ gì trong trò chơi vừa rồi.

- Tuyệt. Đợt hàng vừa rồi không có Mỹ Á, tốt biết mấy.

- Mỹ Á sẽ còn thất bại dài dài, kế hoạch của tôi đã xong, con cờ Khánh Hoài đang làm nhiệm vụ của nó.

- Cô không yêu Khánh Hoài thật đó chứ ?

- Yêu ư ? - Thiên Trang cười lớn - Ông nghĩ thế nào ?

- Tôi nghĩ không có chuyện đó Khánh Hoài không có đủ bản lĩnh để cô yêu. Người cô yêu là Hàn Phong.

- Ông...

- Đừng giấu nhau, bà Trang. Bà Trang, tôi biết vì sao bà trả thù Hàn Phong, tôi biết tất cả, cả đứa con gái Thơ Thơ của bà.

- Chánh Trung đã nói gì với ông ?

- Hết những gì cần nói.

Thiên Trang không nói gì. Sự im lặng của cô càng làm Trình Đăng thích thú :

- Cô Trang ! Hàn Phong không đáng để cô yêu đâu. Khánh Hoài cũng không. Chỉ có tôi, tôi mới xứng đáng thôi. Địa vị của tôi không thua gì Hàn Phong. Giàu sang, tôi cũng hơn hẳn. Còn nữa, tôi yêu cô, còn Hàn Phong thì không.

- Ông đừng nói nữa.

- Thiên Trang ! - Trình Đăng ngồi bật dậy - Tôi yêu em.

Thiên Trang hốt hoảng gạt tay Trình Đăng ra :

- Ông làm gì vậy ?

- Cô làm gì thì đúng hơn. Thôi mà, đồng ý đi Thiên Trang ! - Trình Đăng đổi giọng - Anh có gì thua kém Hàn Phong chứ. Vả lại, một mình anh vẫn có thể thắng Hàn Phong, đâu cần tới em.

- Ông uy hiếp thôi ?

- Đâu có. Chỉ là trao đổi, đơn giản thôi.

- Trao đổi ? - Thiên Trang tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Tất nhiên ! Tôi tạo điều kiện cho em trả thù. Còn em, đền ơn tôi bằng tình yêu.

- Thật vô lý ! Thiên Trang bức bối.

- Không vô lý đâu ! Trình Đăng khinh khỉnh - Làm sao vô lý được. Đó là luật bù trừ, ta trao đổi với nhau, tôi và em rồi sẽ không ai nợ ai.

- Nhưng...- Thiên Trang có vẻ suy nghĩ - Ông lớn đáng tuổi cha tôi.

- Tuổi tác đâu thành vấn đề.

Một tia sáng ló lên trong đầu Thiên Trang. Cô cười giả lả :

- Ông...à anh để em suy nghĩ lại đã.

- Suy nghĩ gì nữa. - Trình Đăng cười - Đồng ý nhé, nữ hoàng của lòng anh.

Thiên Trang mâm mê vạt áo :

- Anh sẽ không chê em chứ ?

- Không.

- Vậy thì tốt. Nhưng em có chuyện muốn nói với anh.

- Gì ?

- Không nên quá trọng dụng Chánh Trung.

- Vì sao ?

Thiên Trang lạ giọng thì thầm :

- Hắn sẽ hạ anh bất cứ lúc nào.

- Hạ anh ư ? - Trình Đăng cười thật to - Làm gì hấn có bản lĩnh đó.

Thiên Trang nhếch môi :

- Vậy mà có. Lắm lúc người anh không đề phòng lại là người hại anh. Đạn bắn phía sau khó tránh lắm.

Thấy Trình Đăng có vẻ suy nghĩ, Thiên Trang bồi thêm :

- Em chỉ nhắc nhở anh thôi, chứ Chánh Trung là cánh tay mặt của anh, mất hấn không được đâu.

- Ai nói với em điều đó ?

- Thì Chánh Trung nói. Hấn nói... - Thiên Trang làm bộ ngập ngừng tại thêm sự tò mò của Trình Đăng.

- Hấn nói gì ?

- Hấn nói...không có hấn, công ty sẽ không còn gì nữa, anh chẳng còn cái ghế giám đốc.

Trình Đăng vỗ bàn đánh rầm :

- Hấn dám nói vậy sao ?

- Sao không ? Tại anh trọng dụng hấn quá.

- Em nghĩ anh phải làm sao đây ?

- Lợi dụng.

- Lợi dụng ư ?

- Đúng. - Thiên Trang gật đầu - Chỉ lợi dụng thôi, nhưng đề phòng, đừng để hấn có cơ hội. Bây giờ, mọi việc trong công ty do hấn nắm thì anh tìm cách lấy lại từ từ và cuối cùng thì...

Thiên Trang nhếch môi cười thâm độc. Cô biết Trình Đăng sẽ làm gì. Với bản tính của Trình Đăng, Chánh Trung không mấy yên ổn.

Trình Đăng hiểu Thiên Trang muốn nói gì. Đang nhìn Thiên Trang, cười :

- Em độc lắm, Chánh Trung chắc không ngờ.

- Không ngờ ư ? Hấn còn độc hơn em nữa kìa. Anh chưa hiểu Chánh Trung đâu.

Trình Đăng không nói. Trong đầu hấn hình thành một kế hoạch độc chiếm Thiên Trang và gạt Chánh Trung ra khỏi công ty. Và để chiếm được Thiên Trang, chỉ có cách là hại Hàn Phong.

Thiên Trang cũng vô cùng mãn nguyện. Lợi dụng được Trình Đăng, cô đã thắng một phần. Rồi Chánh Trung sẽ biết mình, cả Hàn Phong nữa.

Thiên Trang nhắm mắt lại : “Hàn Phong ơi ! Tại sao, tại sao lại buộc em làm như thế”.

- Thiên Trang !

Trang gật mình :

- Vâng. Anh gọi gì ?

- Em nghĩ gì ?

- Không có. Thôi, em mệt, em xin phép về trước.

Thiên Trang đứng lên, hôn lên trán Trình Đăng rồi mới bước đi. Nhìn về mặt sung sướng của Trình Đăng. Cô biết mình đã nắm được con bài chủ.

oOo

Bà Dương ngồi trước bàn của soaur Mai, hai ta bà mân mê tà áo rồi chiếc khăn trải bàn. Nổi vui mừng tràn ngập lòng bà. Vậy là bà đã tìm được tung tích của đứa con gái yêu. Dù hy vọng rất mong manh, nhưng vẫn còn có hy vọng, bà chỉ cần có sự hy vọng.

- Bà Dương ! - Sueur Mai gọi - Bà Dương !

Bà Dương gật mình quay lại.

- Vâng.

- Nhưng bây giờ tôi không biết cô ấy là ai, cô ấy ở đâu ?

- Tại sao chứ ?

- Vì khi cô nhi viện cháy, tôi đã ẵm đứa cháu bé chạy đi với một số cháu khác. Tôi nuôi lớn đứa bé, nhưng khi nó vừa tròn mười lăm tuổi, nó đã cùng người bạn trốn ra khỏi cô nhi viện. Từ đó đến nay, tôi không còn rõ tung tích nó nữa.

Bà Dương thất vọng :

- Vậy nó tên gì ? - Bà cố vớt vác.

- Tên ư ? Lúc ở đây tôi đặt nó là Thường Vân. Còn bây giờ...tôi cũng không rõ nữa. Có lẽ nó đã đổi tên, vì tên Thường rất dễ bị nhận ra, con bé thông minh và bướng bỉnh.

Bà Dương nhìn trời. Ông trời quả thật là...Hôm qua gặp suor Mai trên đường, bà mừng như bắt được vàng. Tấm hình duy nhất của suor Mai mà bà có được đã giúp bà dễ dàng nhận ra người phụ nữ đã nuôi nấng con bà. Nhưng bây giờ thì...Mắt bà ướt đẫm. Con ơi...

- Bà Dương ! - Suor Mai gọi - Bà bình tĩnh lại, bình tĩnh lại ! Biết đâu lúc nào đó bà sẽ gặp được nó. Lá rụng về cội mà.

Bà Dương không nói gì. Mãi một lúc sau, bà mới lên tiếng :

- Thôi, cảm ơn suor. Cháo suor tôi về.

- Cháo bà, chúc bà tìm được con bé.

- Vâng.

Bà Dương dắt xe ra cổng, mà hồn để tận đâu đâu. Bà chạy cấp đường một lúc thì băng qua lộ, trong lúc vội vàng bà đụng phải một cô gái đi xe đạp đang phóng tới.

- Đụng người rồi !

Bà Dương bừng tỉnh khi nghe tiếng hét thất thanh cùng tiếng bước chân rầm rập của mọi người. Khi người ta đỡ cô gái lên, bà thấy không ai xa lạ.

- Hạ Mây ! Bà kêu lên và gọi xe chở ngay Hạ Mây vào bệnh viện.

oOo

Bà Dương ngồi chờ mãi, bà chỉ bật dậy khi cánh cửa phòng mổ bật mở.

- Bác sĩ ! cô ấy có sao không ?

- Cần truyền máu. Nhưng bệnh viện hết máu rồi. Chúng tôi không thể liên lạc được với trung tâm tiếp máu...

- Có ấy nhóm máu gì ? - Bà Dương hỏi nhanh.

- Nhóm A.

- Tôi cũng nhóm A. Tôi sẽ cho cô ấy.

- Vậy thì tốt quá. - Vị bác sĩ vui mừng - Bà đi theo tôi !

Bà Dương đứng bật dậy theo vị bác sĩ. Vừa đi bà vừa khấn vái cho Hạ Mây được thoát nạn. Bà rất quý Hạ Mây, điều đó chính bà cũng không hiểu rõ. Vừa gặp Hạ Mây, bà có cảm giác như giữa bà và cô gái có cái gì đó rất thân thiết...

- Dì ơi !

Thieu Hoa cất tiếng gọi khi bà vừa bước ra khỏi phòng truyền máu.

- Hạ Mây có sao không dì ?

- Không sao. Con yên tâm đi. Truyền máu vào xong là sẽ khỏe ngay thôi mà.

Thieu Hoa thở phào nhẹ nhõm :

- Cũng may có dì. Nếu không thì...

Bà Dương hiểu Thieu Hoa muốn nói gì. Bà vuốt tóc cháu gái :

- Không sao đâu. Hạ Mây rất hiền. Có lẽ chẳng ai nỡ cướp đi tính mạng của nó.

- Con cũng hy vọng thế. - Thieu Hoa thì thầm.

- Quốc Tường đâu ?

- Con không biết ạ.

- Hôm nay con có hẹn với nó mà.

Thieu Hoa cười không nói. Bà Dương nghĩ Hoa mắc cỡ nên không hỏi nữa. Bà lặng lẽ ôm Thieu Hoa vào lòng.

Thieu Hoa nhớ về Quốc Tường, nhớ về những gì ban nãy mình vừa nói, tội nghiệp Quốc Tường, nên cũng chính vì thế nên Hoa mới nói thật cho Quốc Tường biết cảm nghĩ của mình. Hoa biết Tường rất buồn, nhưng nói trước còn hơn. Tình yêu của Quốc Tường dành cho Hoa rất chân thành, nhưng Hoa thì ngược lại. Hoa cảm thấy đau lòng vì điều đó. Cô cho rằng mình không xứng đáng.

- Em đừng lo lắng. Anh sẽ đợi em, dù bao lâu cũng được. Ta cứ cưới nhau đi, rồi em sẽ quên Toàn, sẽ yêu anh mà. Anh sẽ chờ đến một ngày em hoàn toàn là của anh, và đó sẽ là một ngày không xa, không xa đâu.

Hoa chớp mắt. Sự rộng lượng và tình yêu của Quốc Tường không cho phép cô lựa chọn khác. Tuy nhiên, vì gia đình, cô và Tường vẫn phải đóng giả như vợ chồng sắp cưới. Cô đã rất khó khăn khi nói chuyện này, nhưng may sao, Quốc Tường lại đồng ý.

Thieu Hoa rất cảm động, nhưng cô luôn tự trách mình, giá mà trái tim mình...

- Con đang nghĩ gì thế ?

- Không có ạ.

- Đừng giấu dì, Hoa ạ. Dì từng trải hơn con. Nhìn con, dì biết.

- Đâu có gì ạ. Con vẫn bình thường mà.

- Con không muốn nói thì thôi. Nhưng con nghe dì nè. Quyết định điều gì cũng phải suy nghĩ cho thật kỹ. Con nhớ chứ ?

- Nhớ ạ.

Cửa phòng mổ mở. Hạ Mây được đưa ra ngoài. Bà Dương nhìn đôi mắt nhắm nghiền của Hạ Mây mà bồi hồi.

- Tội con bé. Minh...vô ý quá ! - Bà Dương thì thầm và theo chân vị bác sĩ đưa Hạ Mây về phòng.

oOo

Hàn Phong xếp lại mấy tập hồ sơ trên bàn. Hai ngày nay Hạ Mây nghĩ, anh cảm thấy thiếu thiếu điều gì đó. Điều gì thì Hàn Phong không thể giải thích được. Anh quả thật không chấp nhận được sự bướng bỉnh và nghịch ngợm của Hạ Mây, nhưng vắng cô, lòng anh lại...Hàn Phong cảm thấy mâu thuẫn với mình.

- Alô. - Hàn Phong nhắc máy khi chuông điện thoại reo vang.

- Chào ông.

- Cô đó hả ? Cô khỏe chưa ?

Giọng Hạ Mây ở đâu gần bên kia lém lỉnh :

- Chưa. Tôi sắp...xuất viện rồi.
- Chưa mà xuất viện. Câu trả lời gì mà kỳ cục vậy ?
- Có gì đâu mà kỳ. Tôi chưa khỏe, nhưng nghe ông gọi điện tới, tôi biết là ông nhắc đi làm. Tôi đành phải xuất viện thôi. Nếu không...- Hạ Mây dài giọng - Ông lại mắng tôi là...lười này, công ty muốn cô về làm chứ đâu phải để nằm viện này vân vân và v..v.

Hàn Phong phì cười :

- Tôi biết cô khỏe rồi.
- Ông biết ư ?
- Cô nói nhiều như thế, không khỏe làm sao mà nói được.
- tại sao ông không đến thăm tôi ?
- Tại sao tôi lại phải đến thăm ? - Hàn Phong hỏi lại.

Hạ Mây thở dài, pha lẫn chút giận dỗi.

- Ông chẳng quan tâm đến nhân viên gì cả.
- Việc gì tôi phải quan tâm. - Hàn Phong trả đũa - Vả lại, cô đâu cần tôi quan tâm.
- Ai nói với ông là tôi không cần ông quan tâm ? Hơn nữa, cho dù tôi không cần đi nữa, thì ông cũng phải tỏ vẻ quan tâm một chút chứ.

Hàn Phong ngạc nhiên lẫn thích thú :

- Tại sao chứ ?

6. Chương 6

- Vì tôi là nhân viên giỏi nhất của ông. Nếu không có tôi, công ty sẽ tổn thất lớn, và người chịu tổn thất ấy là ông. Vì thế, quan tâm đến sức khỏe của tôi là trách nhiệm và quyền lợi của ông.

Quá quen với cách nói chuyện của Hạ Mây, Hàn Phong không còn cảm thấy khó chịu khi thấy cô nàng “nổ” quá mức. Đối với anh, lúc này mới chính là tính cách đặc biệt nhất của Hạ Mây.

Hàn Phong tỏ vẻ chịu thua :

- Thôi được, coi như tôi có lỗi. Nhưng...tôi phải đi công tác trong những ngày tới, Khánh Hoài sẽ đến thăm cô.
- Sao lại có Khánh Hoài ?
- Khánh Hoài muốn xin lỗi cô.
- Thật sao ?
- Thật, cô bỏ lỗi cho Khánh Hoài nhé ?

Hạ Mây im lặng. Quả thật cô không còn giận Khánh Hoài, nhưng cô muốn người đến thăm là Hàn Phong hơn. Vì sao thì cô không biết. Hạ Mây chỉ biết rằng, con tim cô đang muốn thế.

- Sao hả Hạ Mây ?
- Không có. Ông cứ bảo phó giám đốc tới, tôi chờ. Xin chào.

Hạ Mây nói rồi gác máy. Hàn Phong không con cách nào khác là gác máy theo. Anh bước ra cửa và về trong trạng thái lâng lâng cùng cùng với dư âm cuộc nói chuyện với Hạ Mây lúc này.

oOo

Thơ Thơ xếp lại mấy con búp bê. Vừa làm, cô bé vừa hát, ông Hưng ngồi trên ghế salon nhìn cháu chơi vui vẻ, ông thấy vui ngập lòng.

- Ngoại ơi ! - Thơ Thơ nũng nịu - Ngoại chơi với cháu đi !

- Cháu chơi đi - Ông Hưng vuốt tóc Thơ Thơ - Ông chơi gì được mà chơi.

Thơ Thơ lúc lắc hai bím tóc:

- Ngoại ơi ! Sao cô Mây không đến hả ngoại ? Con nhớ cô Mây lắm.

- Con thương cô Mây lắm sao ?

- Thương lắm - Thơ Thơ gật đầu - Vì cô Mây lo cho cho con lắm. Việc gì cô Mây cũng lo cho con hết. Cô Mây lại hay mua quà cho con.

Ông Hưng trêu Thơ Thơ :

- Xem ra con quá coi trọng cô Mây rồi. Có phải không ? Con thương cô Mây có bằng ba con không ?

Thơ Thơ lém lỉnh :

- Con không biết. Con thương mỗi người mỗi cách.

- Mỗi người một cách...

Ông Hưng cười thỏa mái, lòng ông lại dấy lên một nỗi buồn. Người ta nói con không có mẹ thường khôn trước tuổi. Hình như là đúng. Việc Thơ Thơ quá thông minh làm ông chua xót. Đó là niềm vui, nhưng ông lại không hy vọng, Hàn Phong nuôi lớn Thơ Thơ, yêu Thơ Thơ đối với ông đó là một ân huệ lớn. Và việc Hàn Phong luôn trân trọng vợ chồng ông lại càng làm ông day dứt mãi không thôi, ông quay lại hỏi Thơ Thơ :

- Vậy con thương cô Mây thế nào ?

Thơ Thơ làm ra vẻ suy nghĩ, rồi lém lỉnh :

- Con coi cô Mây như là chị con.

- Chị ? Sao con gọi cô Mây ?

- Vì ba bảo thế. Ba không cho con gọi là chị Mây.

- Còn con thương ba cách nào ?

- Thương như thương...ba vậy. Con thương ba nhất nhà.

Ông Hưng phì cười trước cách giải thích ngộ nghĩnh của cô bé. Quả là trẻ con. Ông lại nghĩ về Hạ Mây.

- Cô Mây...

- Sao hả ông ? - Con bé ngược cặp mắt đen láy chờ đợi.

- À không ?

Ông Hưng cười để giấu ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu ông. Nhưng thôi, ông không muốn làm Thơ Thơ nghĩ những điều không tốt.

- Thôi, để ông chơi với con. Đưa búp bê cho ông nào !

Thơ Thơ quên ngay câu chuyện đang dở, cô bé ôm búp bê Hạ Mây tặng dúi vào tay ông.

- Ông ẵm em đi !

- Con búp bê xinh quá ! Của ai vậy ?

- Của con, cô Hạ Mây tặng ạ.

Lại là Hạ Mây. Ông thử dài, phải chi Thiên Trang...có lẽ Thơ Thơ sẽ rất hạnh phúc.

oOo

Khánh Hoài nhìn Hạ Mây :

- Tôi xin lỗi. Lần đó tôi hơi nóng nảy, cô bỏ lỗi cho tôi.

Hạ Mây cười tinh nghịch :

- Ai bảo ông đến đây xin lỗi tôi ?

- Tôi tự đến không được sao ?

- Tôi không tin.

- Lý do ? - Khánh Hoài ngạc nhiên - Tại tôi biết tôi sai, thế thôi.

Hạ Mây lắc đầu :

- Ông nói dối ! Không thể nào có sự thay đổi nhanh như thế được.

- Cô không tin thì thôi. - Khánh Hoài nhún vai - Tại làm việc với cô lâu nên tôi biết...cô có lẽ sẽ không làm việc đó.

- Sao lại “có lẽ” Ông phải nói rằng “chắc chắn tôi không làm việc đó”. Bởi vì như ông đã nói, làm việc với tôi lâu nên ông biết. Chính vì thế ông phải tin tôi.

Khánh Hoài thử dài ngao ngán :

- Có lẽ tôi không nên đến đây.

- Vì sao ? - Đến lượt Hạ Mây ngạc nhiên.

- Vì cô đã hết bệnh rồi.

- Anh là bác sĩ à ?

- Không. - Khánh Hoài nhấm nhấm - Nhưng nếu còn bệnh, cô sẽ không nói nhiều như thế.

Hạ Mây che miệng cười khúc khích :

- Anh và giám đốc nói y như nhau làm sao ấy.

- Bởi vì chúng tôi quá rành cô.

- Rành ? Tại sao lúc đó ông lại mắng tôi.

- Bởi vì...lúc thấy Chánh Trung, tôi không thể kiềm lòng được.

- Bộ Chánh Trung xấu lắm sao. - Hạ Mây hỏi.

- Tôi không dám nhận xét đâu. Cô tự tìm hiểu sẽ biết. Thôi, chào cô, tôi về.

Khánh Hoài đặt túi nho lên bàn rồi ra về. Chưa kịp ra tới cửa thì lại chạm mặt Chánh Trung.

- Chào. - Trung cười - Anh đến thăm nhân viên hả ? Người của công ty Mỹ Á có khác. Mắng người ta không tiếc lời, quan tâm cũng không tiếc của.

Nhận ra giọng điệu của Chánh Trung, nhưng Khánh Hoài cũng cố nhẫn nhịn :

- Dĩ nhiên rồi. Đối với chúng tôi chuyện nào ra chuyện đó. Nhân viên có lỗi thì tôi mắng, còn việc quan tâm đến sức khỏe của nhân viên đó là trách nhiệm của chúng tôi.

- Vậy sao ? - Chánh Trung mai mỉa - Còn nữa, anh hãy cố nhớ kỹ lại xem ai đã tiết lộ mẫu thiết kế nhé. Biết đâu lại là...à mà thôi ! Chánh Trung chép miệng - Ai làm thì người đó biết, phải không anh bạn ?

Hạ Mây nãy giờ im lặng theo dõi cuộc nói chuyện, đột ngột cô lên tiếng :

- Phải. Đương nhiên rồi.

Khánh Hoài quay lại, cau mày :

- Ai hỏi cô ?

- Chánh Trung. - Hạ Mây đáp tỉnh - Anh không nghe à ?

Hạ Mây nói xong liền tặng Hoài một nụ cười. Biết nói chuyện với Hạ Mây một lúc thế nào cũng bị thua thiệt, Khánh Hoài đành nhin.

- Thôi, chào, tạm biệt.

Rồi anh quay sang Chánh Trung :

- Chúng ta sẽ còn gặp nhau.

- Dĩ nhiên rồi. - Chánh Trung cười lớn - Nhiều nữa là đằng khác. Chúng ta còn nhiều chuyện để nói lắm, phó giám đốc ạ.

Khi Khánh Hoài bực bội ra về thì Hạ Mây kéo tay Chánh Trung ngồi xuống :

- Tại sao anh lại khiêu khích anh ta ghê thế ?

- Trả đũa cho em thôi.

- Trả đũa ư ?

- Ủ. Anh chẳng đã mắng em giữa quán là gì ?

- Anh chấp anh ta làm gì ?

- Sao lại không chấp ! - Chánh Trung giả giọng nịnh Hạ Mây - Xúc phạm anh thì được. Chứ xúc phạm đến em là anh không tha.

Hạ Mây mở to mắt :

- thật sao ?

Chánh Trung gật đầu thật sâu.

- Thật chứ.

Rồi Chánh Trung bắt sang chuyện khác :

- Em không đi làm có sao không ?

- Không.

- Hàn Phong đâu ?

Không nhận ra câu thăm dò của Chánh Trung. Hạ Mây thật tình :

- Đi Lộc Ninh rồi.

- Làm gì ?

- Ký hợp đồng.

- Hợp đồng gì ?

Hạ Mây bỗng dè dặt :

- Em không rõ.

Nhận ra sự khác thường trong câu nói của Hạ Mây. Chánh Trung cười xí xóa :

- Anh chỉ vui miệng hỏi thôi. Mà em khỏe chưa ?

- Anh thua giám đốc ạ.- Hạ Mây phụng phịu - Không đoán ra được gì hết trơn.

- Hàn Phong ư ? Tại sao em lại nhắc đến anh ta ?

Hạ Mây cũng không rõ tại sao lại nhắc đến Hàn Phong. Thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt Chánh Trung. Hạ Mây đành lái sang chuyện khác.

- Anh đến đây được bao lâu ?

Chánh Trung không trả lời, mà hỏi lại Hạ Mây :

- Tại sao em lại nhắc đến Hàn Phong ?

- Vô tình thôi mà. - Hạ Mây phân trần.

- Vô tình ? Thật sao ? tại sao không là ai khác mà là Hàn Phong ?

Bực mình trước sự tra gạn của Chánh Trung. Hạ Mây thở ra :

- Anh đến đây thăm bệnh hay làm cho người ta bệnh thêm đây. Chỉ vô tình nhắc đến thôi, anh làm gì ghê thế ? Anh...ghen à ?

Chánh Trung quay lại, nhìn Hạ Mây âu yếm :

- Anh không ghen. Nhưng...em không nên nhắc đến Hàn Phong lúc này. Em biết là anh không thích Hàn Phong mà.

Hạ Mây tỏ vẻ quan tâm :

- Tại sao anh ghét anh ta ?

- Không tại sao cả. Không thích là không thích, điều đó đâu cần lý do.

Chánh Trung trả lời xong và bắt qua chuyện khác.

- Bao giờ em xuất viện ?

- Ngày kia.

- Sao không nghỉ thêm vài ngày nữa ?

Hạ Mây chun mũi :

- Tại em nhớ công việc.

- Hay là nhớ Hàn Phong ?

Hạ Mây vờ giận :

- Đùng thế. Nói chuyện thấy ghét.

- Em nói thật đi, em nhớ công việc hay nhớ Hàn Phong ?

- Nhớ Hàn Phong được chưa ?

Hạ Mây hét lên rồi quay đi chỗ khác. Cô biết Chánh Trung trêu cô. Nhưng mà...nhớ công việc hay nhớ Hàn Phong, Hạ Mây không thể nào giải thích được. Cô cũng không rõ là mình nhớ cái gì hơn. Chỉ có một điều cô có thể biết là cô...có nhớ Hàn Phong, nhớ và nhớ...

oOo

Hàn Phong thơ thẩn dạo phố. Đường lộc Ninh chiều vắng lạ lùng, gió xao xác trên những vòm lá xanh. Hàn Phong vừa đi vừa nhớ. Bao nhiêu năm qua anh chưa hề quên Thiên Nhi - Nhất là những buổi dạo phố như thế này. Thiên Nhi vụt biến khỏi cuộc đời anh như một ngôi sao băng. Dù đã rơi xuống rồi, Hàn Phong vẫn thấy trên trời còn vệt sáng. Anh nhớ Thiên Nhi, càng nhớ Thiên Nhi anh lại càng ghét Thiên Trang. Thiên Trang, giá như bây giờ gặp lại Thiên Trang, có lẽ anh chẳng còn gì để nhìn mặt. Nỗi uất hận trong lòng đã xóa nhòa hẳn một năm mặn nồng chồng vợ, Thiên Trang không phải là không tốt, nhưng...anh lại không thể tha thứ cho việc Thiên Trang xúc phạm đến Thiên Nhi.

Có dáng người đang đi ngược chiều với anh.

- Thiên Nhi ! - Hàn Phong hét lớn và anh đột ngột kêu to.

- Ồ, không ! Sao lại là cô ?

Cô gái dừng lại trước mặt Hàn Phong khi anh vừa thốt lên câu hỏi. Thiên Trang nhếch mép.

- Lại là Thiên Nhi. Tại sao cái bóng ma ấy cứ ám ảnh anh mãi thế ?

- Tôi cấm cô xúc phạm Thiên Nhi.

- Tại sao ? - Thiên Trang khinh khỉnh - Anh có quyền gì ?

- Tôi có quyền. Tôi là chồng Thiên Nhi, cấm cô xúc phạm đến vợ tôi.

- Vợ anh... - Thiên Trang cười to - Vợ ư ? Tôi mới là vợ anh, anh phải nhớ chứ. Thiên Nhi không là gì của anh cả. Chị ấy chết rồi, anh hiểu chưa.

Hàn Phong nóng giận thật sự :

- Thiên Nhi chưa chết. Cô ấy không bao giờ chết. Cô ấy mãi mãi sống trong lòng tôi. Còn cô, tôi mời cô..cô cút khỏi nơi đây. Nhanh lên, nhanh lên cho tôi !

- Anh lại ra lệnh nữa rồi, đường phố là của chung. Tôi ở đây, anh có quyền gì đuổi tôi chứ ?

Hàn Phong bực bội bỏ đi. Thiên Trang lao theo nắm vai anh lại :

- Anh Phong ! Anh chưa được đi.

- Cô có quyền gì không cho tôi đi ? - Hàn Phong vặn lại.

- Anh không thể nói chuyện với em một lúc sao ?

- Không ! - Hàn Phong dứt khoát.

- Không ư ? Anh hận em đến thế sao. Tại sao anh không coi em là Thiên Nhi. Cứ xem như em là Thiên Nhi đi, anh sẽ hạnh phúc mà.

- Cô là Thiên Nhi ư ? - Hàn Phong cười to như điên dại - Cô là Thiên Nhi, cô nghĩ mình có thể sao, cho dù là cô có thể, tôi vẫn không thể. Cô hiểu chứ. Thiên Nhi là một thiên thần, cô lấy gì để sánh với cô ấy ?

Thiên Trang nổi giận tát vào má Hàn Phong.

- Anh thật quá đáng.

- Tôi quá đáng thì sao ?

- Thiên Nhi là một bóng ma ! - Thiên Trang gằn giọng - Một bóng ma thôi. Thiên thần ư ? Thiên thần địa ngục thì có. Tại sao anh không nghĩ mấy năm qua rồi, Thiên Nhi của anh chỉ còn là một bộ xương, một bộ xương thôi.

Hàn Phong bực tức xô xô mạnh Thiên Trang làm cô ngã lăn ra đường. Thiên Trang chưa ngồi dậy thì một viên cảnh sát tuần tra đi tới.

- Chuyện gì ?

- Anh tạ..- Thiên Trang tráo trở - Anh ta sàm sỡ tôi, tôi không đồng ý, anh ta đánh tôi.

Vị cảnh sát nhìn Hàn Phong :

- Mời ông về đồn cho.

Hàn Phong không còn cách nào khác là theo viên cảnh sát. Nổi bực tức chưa vơi trong lòng làm anh nóng nảy. Anh bước đi trong nỗi ức hận nghẹn lòng.

- Anh ngồi xuống. - Viên cảnh sát chỉ tay vào chiếc ghế trước mặt - Anh cho xem giấy tờ.

- Giám đốc công ty Mỹ Á - Hàn Phong - Viên cảnh sát cười mỉa mai - Bộ làm giám đốc rảnh lắm sao mà đi làm những việc này ?

Hàn Phong vẫn không nói gì. Vị cảnh sát hỏi tiếp :

- Anh nói đi. Anh đòi hỏi ở cô gái này điều gì ? - Vị cảnh sát chỉ Thiên Trang.
- Cô gái ? - Hàn Phong mĩa mai - Ông làm rồi.
- Tôi chỉ hỏi anh làm gì cô ta thôi ! - Viên cảnh sát gằn giọng.
- Không làm gì cả, cô ta vu oan cho tôi.
- Vu oan ư ? Chính mắt tôi thấy rõ ràng.
- Thấy ? Ông chỉ thấy được những gì cô ta nói thôi. Đang nóng giận. - Hàn Phong quên cả phép lịch sự - Cô ta là một con cáo, ông bị cô ta dẫn đi lúc nào không biết rồi.
- Anh dám xúc phạm người thi hành công vụ, tôi có thể kiện ông. Và nếu cô đây kiện, ông có thể vịn song sắt nhà giam đấy.
- Tôi không kiện đâu. - Thiên Trang đột ngột nói. Cô nhìn Hàn Phong vẻ ban ân.
- Tại sao ? - Vị cảnh sát ngạc nhiên.
- Không sao ạ ! Tôi tội nghiệp giám đốc thôi đang buồn chuyện gì đó. - Thiên Trang nói rồi quay sang vị cảnh sát - Ông bỏ qua cho anh ta đi !

Người cảnh sát thở dài :

- Thôi được, tùy cô. Nhưng...- Anh ta quay sang Hàn Phong - Tôi cảnh cáo anh. Giám đốc thì giám đốc, nếu anh còn làm những việc tồi bại như thế này nữa thì tôi sẽ không tha đâu. Nhớ đó !

Hàn Phong không nói gì. Anh quay đi trong nụ cười chiến thắng của Thiên Trang.

oOo

Bà Dương đến đoán Hạ Mây xuất viện.

- Con chào dì. - Hạ Mây tươi tỉnh - Có mình dì đến thôi ạ ? Còn Thiều Hoa đâu ?
- Nó ở dưới làm thủ tục xuất viện cho con.
- Thiều Hoa đi một mình à ?
- Có Quốc Tường nữa.

Hạ Mây chưa kịp nói gì thì Thiều Hoa và Quốc Tường đẩy cửa bước vào.

- Ghê thật ! - Hạ Mây nheo mắt - Lúc nào cũng có đôi, vui vẻ quá rồi.

Thiều Hoa đỏ mặt :

- Con nhỏ này ! Hết bệnh rồi hử ? Dám trêu mình nữa.
- Dám chứ ! - Hạ Mây gật đầu - Sao lại không dám ! Bộ tưởng có hai người rồi mình sợ hả ?

Quốc Tường nãy giờ im lặng, bỗng chen vào :

- Hai chúng tôi hợp lại cũng đâu bằng cô. Cô không sợ là phải rồi.

Hạ Mây ôm đầu :

- Ôi ! Nhức đầu quá ! Úi cha ! Nhức đầu quá...

Thiều Hoa hốt hoảng chạy lại ôm tay Thiều Hoa lay lay :

- Mấy ơi ! Có sao không ? Mình đi gọi bác sĩ nha.

Bà Dương cũng hốt hoảng :

- Để dì đi cho, con đỡ Hạ Mây nằm xuống đi.

- Không sao đâu dì ơi ! - Hạ Mây lên tiếng.

- Sao lại không ? Không được coi thường - Tường xen vào.

Hạ Mây vờ nhăn nhó :

- Tôi nhức đầu không phải vì bệnh mà vì anh đó.

- Vì tôi ? - Quốc Tường tỏ vẻ kinh ngạc.

- Đương nhiên rồi. - Hạ Mây đột ngột tươi tỉnh - Từ trước tới nay, Thiều Hoa luôn bị tôi đàn áp và...chẳng ai bệnh nó cả. Nay có anh, tôi nhức đầu là phải rồi.

Hạ Mây nói xong cười hì hì làm Thiều Hoa đỏ mặt. Cô véo Hạ Mây:

- Con quỷ ! Làm người ta hết hồn.

Bà Dương cũng cười :

- Dì quả thật nể con ! Đóng kịch sao mà y như thật.

- Dĩ nhiên. - Hạ Mây giật đầu - Năng khiếu bẩm sinh mà.

- Không còn cách nào khác, bệnh nó hết trị rồi - Thiều Hoa ôm đầu. Anh Tường. Dì, mình về thôi !

- Về ư ? - Tường ngạc nhiên.

- Chứ gì nữa. - Thiều Hoa nhún vai - Hạ Mây “nổ” như vậy, nội hơi thuốc không cũng đủ đẩy nó về tới nhà rồi.

Hạ Mây nghiêng đầu :

- Cong nhận...

- Gì ?

- Người hạnh phúc có khác. Mới đính hôn có vài bữa đã miệng bằng tay, tay bằng miệng rồi. Kiểu này, chắc mình phải về đính hôn quá.

- Muốn thì cứ, Chánh Trung đang chờ mà.

Hạ Mây liếc xéo Thiều Hoa :

- Đừng nhắc Chánh Trung ở đây ! - Cô nhìn Quốc Tường rồi tiếp - Có người không thích đâu.

- Cô nói tôi chứ gì ? - Quốc Tường trả lời rồi nhìn Hạ Mây - Tôi chỉ khuyên cô thể thôi, còn quyết định là ở cô.

- Vậy hén ! - Hạ Mây tinh nghịch - Vậy mình làm lễ hỏi nhé.

- Chờng nào ?

- Ngày mai.

- Mai ư ? - Quốc Tường ngạc nhiên - Ở đâu có sẵn vậy ?

Tường hỏi mà không biết sập bẫy Hạ Mây. Cô tỉnh queo :

- Thì cũng như anh thôi. Tự nhiên anh cũng đâm đầu là lễ hỏi vậy, tôi là bạn thân Thiều Hoa còn không biết nữa là.

Quốc Tường nhăn nhó :

- Cô sao...mồm mép kinh quá !

Hạ Mây gật đầu :

- Vì vậy mới làm trưởng phòng tiếp thị, người ta quý tôi là ở chỗ đó.

Quốc Tường không biết nói gì đành ngồi cười trừ.

Hạ Mây định mở miệng trêu tiếp thì bà Dương bước vào :

- Thôi, thủ tục xong rồi, ta về thôi.

Hạ Mây chống tay đứng dậy, mắt vẫn không rời khỏi Quốc Tường :

- Ngày mai tôi nghĩ một bữa nữa được không ?

- Được. - Tường gật đầu.

- Có bị rầy không ?

- Không.

- Chắc đó ghen ! Anh không rầy nhưng chắc sẽ có người rầy. - Hạ Mây nói khi nghĩ đến Hàn Phong.

- Ai ?

- Giám đốc.

Tường nhún vai :

- Ở đâu mà rầy ?

- Thì ở công ty.

- Chưa về. Tuần sau mới về.

Lòng Hạ Mây chùng xuống. Cô không vì sao mình mong gặp Hàn Phong thế. Cô buông thả :

- Vậy cũng tốt.

- Tốt sao ?

- Thì...tốt.

Hạ Mây nói rồi xách túi bước đi, bỏ lại Quốc Tường và Thiều Hoa. Tường ngơ ngác.

- Gì thế Hoa ?

- Em không biết. - Hoa chớp mắt - Có lẽ là do nó không thích Hàn Phong.

- Anh không nghĩ vậy. - Tường cười - Chúng ta sắp có tin vui rồi.

- Tin gì ? - Thiều Hoa không hiểu.

- Rồi em sẽ biết. - Tường kéo tay Hoa - Thôi về. Em sẽ biết sớm thôi.

Quốc Tường nói xong rồi mở cửa bước ra, Thiều Hoa bước theo, lòng ngổn ngang thắc mắc.

oOo

Thiên Trang ông mặt khóc nức nở, Khánh Hoài ngạc nhiên :

- Sao thế Trang ? Có chuyện gì nói anh nghe với.

Thiên Trang thổn thức :

- Có nói ra cũng chẳng được gì, anh làm sao bênh vực được cho em.

- Ai nói với em thế ? - Khánh Hoài hỏi Thiên Trang bằng giọng tự tin - Cứ nói ra anh xem, anh lúc nào cũng quan tâm và sẵn sàng làm tất cả vì em.

- Anh Hoài ! - Thiên Trang rơi nước mắt - Em bị người ta sàm sỡ.

- Ai ?

- Em không dám nói.

Giọng Khánh Hoài nhuốm bực :

- Em cứ nói ra ! Quyền cao chức trọng gì mà phải sợ ?
- Nhưng người ta giàu có, thế lực, làm sao...làm sao anh đấu lại.
- Đấu không lại ư. Em nói đi ! Khánh Hoài này có đủ bản lĩnh để che chở cho em.
- Thật sao ? - Thiên Trang nhìn Hoài.
- Thật. - Khánh Hoài xác nhận - Em cứ nói đi. Khánh Hoài này nói là làm. Anh sẽ bảo vệ được em. Bằng bất cứ giá nào, anh sẽ đòi lại công bằng cho em. Em nói đi, ai đã xúc phạm em ?
- Chỉ sợ anh không dám làm gì người ta đâu, vì người đó đối với anh rất quan trọng. Người đó vừa là...ông chủ của anh, vừa là bạn bè.

Khánh Hoài bắt đầu hiểu ra :

- Em nói Hàn Phong ?
 - Phải. - Thiên Trang gật đầu xác nhận - Đúng là Hàn Phong.
- Khánh Hoài tức giận :
- Hàn Phong đã làm gì em ?
 - Hấn...nói thích em, quý em. Hấn...hấn...- Thiên Trang vừa thẩn thức vừa cười thầm trong bụng - Em không chịu, hấn đánh em. May mà có cảnh sát can thiệp, nếu không...
 - Anh sẽ hỏi tội hấn ! - Khánh Hoài thật sự tức giận - Hỏi Hàn Phong vì sao làm thế ? Chẳng lẽ sự thù ghét phụ nữ của anh ta không còn nữa.
 - Em không biết. - Thiên Trang nhỏ giọng - Nhưng em rất sợ.
 - Vậy Hàn Phong có bị bắt không ?
 - Em không kiện anh ta. Vì anh ta là...giám đốc của anh mà.
 - Anh sẽ nói với Hàn Phong.
 - Đừng anh ! Thiên Trang nín áo Khánh Hoài - Đừng ! Lỡ Hàn Phong xấu bụng trả thù. Em...không muốn anh có điều gì xảy ra.
 - Vậy em muốn anh phải làm gì ?
 - Đừng làm gì cả. Anh cứ để mọi chuyện bình thường.
 - Anh không ngờ Hàn Phong...
 - Đời mà anh. Ai mà ngờ trước điều gì ?

Khánh Hoài trầm ngâm không nói gì. Thiên Trang biết Khánh Hoài đang suy nghĩ, cô châm thêm dầu vào lửa.

- Anh cẩn thận ! Một ngày nào đó Hàn Phong sẽ hại đến anh. Vì lòng người thay đổi khó lường. Anh thấy không. Lòng căm thù phụ nữ của Hàn Phong đâu còn nữa. Nếu có, đó chỉ là giả vờ thôi.

Khánh Hoài nhẹ nhàng :

- Thôi, anh hiểu rồi, em đừng nói nữa. Thiên Trang ! Anh sẽ trả thù cho em.
- Trả thù ?
- Phải. Hàn Phong vô tình thì anh vô nghĩa. Em yên tâm đi, anh sẽ đòi công bằng cho em.

Thiên Trang vờ hỏi :

- Bằng cách nào ?
- Em không cần biết. - Khánh Hoài phẩy tay - Anh biết anh phải làm gì mà.

- Có cần em giúp gì không ?

- Lúc nào cần anh sẽ nói. Thôi, anh về.

Thiên Trang kéo tay Hoài :

- Cẩn thận nhé, anh Hoài !

Hoài gật đầu rồi bước đi, Thiên Trang mỉm cười chiến thắng. Vậy là thành công, mọi việc còn lại Trình Đăng sẽ liệu.

- Hàn Phong ! Thiên Trang thì thầm - Anh sẽ biết tay em. Anh chờ nhé.

oOo

Hạ Mây trở lại công ty đã được hai ngày, Hàn Phong vẫn chưa về, Hạ Mây lo lắng nhưng lại không tiện hỏi. Không ai rõ sự lo lắng của Hạ Mây trừ Quốc Tường :

- Cô lo cho Hàn Phong, có phải không ? - Quốc Tường đến bên Hạ Mây khi cô đang ăn trưa ở căn tin.

- Không có. Ai bảo với anh vậy ?

- Cần gì ai bảo. Tôi tự biết, không được sao ? Cứ đi ra rồi lại đi vào, cô không nhớ Hàn Phong thì nhớ ai đây, chẳng lẽ...nhớ tôi sao ?

- Anh lại đùa ! Hạ Mây giận dỗi nhưng không có vẻ gì phủ nhận lại lời của Quốc Tường.

- Ngày mai Hàn Phong sẽ về.

- Anh nói với tôi làm gì ? - Hạ Mây tỏ vẻ thờ ơ.

- Tôi chỉ thông báo thế thôi. - Quốc Tường đáp tỉnh - Với nhân viên nào cũng thông báo thế, không riêng gì cô đâu. Mà nè, tôi hỏi thật...- Quốc Tường bỗng ngập ngừng - Cô đối với Hàn Phong thế nào ?

- Thế nào là thế nào, là thế nào ?

- Tôi hỏi cô, cô lại hỏi tôi !

- Anh phải nói rõ ra chứ. - Hạ Mây cười - Chẳng hạn như là tôi ghét, căm thù, thích hay...yêu Hàn Phong ấy.

- Vậy trong bốn chữ đó, cô chọn chữ nào ?

- Không chữ nào cả.

- Vì sao ?

- Vì tôi là người vô cảm, đặc biệt là với Hàn Phong.

Quốc Tường gật đầu :

- Tôi biết.

- Anh biết gì ? - Hạ Mây ngạc nhiên.

- Thì biết rằng...cô chẳng có cảm giác gì với Hàn Phong lúc này, cô đang chuẩn bị tâm tư để phát sinh cái mới, đó là...yêu tha thiết.

Hạ Mây nhăn mặt :

- Anh nói thật hay đùa đấy ? Chuyện anh không chịu lo, đi lo chuyện người khác.

- Tôi có gì phải lo ?

- Có chứ. Anh lo an ủi Thiều Hoa. Nó còn buồn lắm. Anh biết chuyện Bửu Toàn rồi. Thiều Hoa là người đa cảm, muốn nó quên Bửu Toàn. Khó lắm. Anh phải ở kề bên an ủi nó mới có hy vọng nó phục hồi trạng thái cũ...

Chăm chú lắng nghe lời Hạ Mây nói, Quốc Tường không giấu được sự ngạc nhiên.

- Cô nói gì...phục hồi trạng thái cũ nghĩa là sao ?

- Có vậy mà anh cũng không biết. Nghĩa là trở lại trạng thái ban đầu. Trong tim chưa có hình bóng nào. Lúc đó, anh sẽ từ từ bước vào ngự trị suốt đời trong trái tim nó.

Quốc Tường phì cười :

- Cô quả thật có máu hài hước, Thiều Hoa giá có một phần của cô thì cô ấy sẽ vui vẻ hơn nhiều.

- Vui vẻ hơn nhiều...- Hạ Mây cười - Thì anh cố gắng sẽ được mà, nhưng chuyện đó để từ từ tính, bây giờ anh tính chuyện này đã.

- Chuyện gì ?

Hạ Mây chỉ vào bàn ăn :

- Tính tiền mấy món này rồi lên công ty làm việc. Trể giờ rồi !

- Sao hôm nay cô siêng dữ vậy ? Đâu có Hàn Phong đâu mà cô sợ mắng ?

Quốc Tường có tình nhắc đến Hàn Phong để thăm dò phản ứng của Hạ Mây, nào ngờ Hạ Mây tỉnh bơ :

- Vậy thì sao ? Tôi làm việc ăn lương mà. Có giám đốc hay không có, tôi đều phải đi làm đúng giờ.

- Tôi không nói với cô nữa đâu. - Quốc Tường vẫy tay gọi người hầu bàn - Để Hàn Phong nói chuyện với cô.

Hạ Mây nheo mắt :

- Hình như người nhớ giám đốc không phải là tôi mà là anh. Làm gì anh cứ phải nhắc giám đốc mãi thế. Lúc nào anh cũng “Hàn Phong, Hàn Phong ” mãi không biết chán.

Quốc Tường đứng lên :

- Thôi, ta vào đi !

Hạ Mây đứng lên theo Quốc Tường, trong lòng vui vui. Tuy nhiên, Hạ Mây lại không biểu lộ ra mặt vì sợ Quốc Tường sẽ trêu cô và Chánh Trung biết thì...Hạ Mây cũng chịu, không biết khi Chánh Trung biết thì sao? Hạ Mây lại nghĩ Chánh Trung , không biết tại sao cô luôn đối với Chánh Trung nhạt nhẽo, cảm giác như cô chưa hề yêu Chánh Trung , tình cảm có trước đây hình như tình cảm gì đó, không phải tình bạn, lại càng không phải tình yêu. Còn Hàn Phong thì khác, cảm giác cô đối Hàn Phong , cô cũng không sao giải thích được. Có thích chọc phá Hàn Phong, làm cho Hàn Phong nổi giận, không biết đó có phải là tình yêu không...

- Cô Mây có điện thoại !

- Ai gọi.

- Bệnh viện ạ.

Nghe cô Lan nói. Hạ Mây vội chạy vào phòng.

Nghĩ đến Hải Yến, Hạ Mây cuống quýt.

- Alô.

- Cô là Hạ Mây ? - Tiếng cô y tá quen thuộc cất lên - Hải Yến có vẻ không ổn, cô tới ngay, kẻo không còn kịp.

- Vâng. - Hạ Mây nói mà nghe giọng mình khác hẳn - Tôi đến ngay.

Có nói rồi gọi Quốc Tường :

- Anh Tường ! Tôi đi nhé.

- Mây có cần tôi đưa đi không ?

- Vâng. Cảm ơn anh. - Hạ Mây nói.

- Tôi xuống lấy xe, cô đợi tôi nhé !

- Vâng.- Hạ Mây nói và lao nhanh ra cửa.

Quốc Tường phóng xe thật nhanh, anh và Hạ Mây đến bệnh ngay sau đó.

- Hải Yến sao rồi ? - Có chụp vị bác sĩ già quen thuộc.

- Cô vào gặp cô ấy đi ! - Vị bác sĩ hạ giọng - Lần cuối.

Hạ Mây nhanh chóng bước vào phòng. Hình như vị bác sĩ còn nói gì nữa mà cô không nghe thấy.

- Hải Yến ! - Cô đến bên giường Hải Yến - Hạ Mây, Yến có nhận ra Mây không ?

- Có. - Hải Yến thì thào - Mây đừng buồn.

- Không. Mây không buồn - Hạ Mây chớp mi, nước mắt rưng rưng - Mây vẫn bình thường, Yến sẽ khỏe mà.

- Không, mình biết. Vô ích thôi Mây ạ. Mình đi trước. Mình biết Mây sẽ cô đơn. Nhưng Mây ơi, bạn yên tâm đi. Bạn sẽ quên. Bạn còn có Chánh Trung, Thiều Hoa , bạn sẽ không cô đơn đâu. Mình chỉ tiếc...

- Tiếc gì ?- Hạ Mây hỏi.

- Mình không bạn làm lễ cưới. Mình chưa thấy hạnh phúc.

- Mình đang rất hạnh phúc, Yến ơi.

- Thật sao ? - Hải Yến nở một nụ cười khô héo - Vậy thì mình an tâm rồi.

Hải Yến thở ra nhẹ nhẹ :

- Mây ơi !

- Gì ? Yến nói đi !

- Mây nắm tay mình đi. Thật lâu vào !

Hạ Mây nắm đôi tay xanh tái của Hải Yến. Đôi tay lạnh dần trong tay Hạ Mây. Hạ Mây không nói nước mắt chứa chan. Lần đầu tiên trong đời. Hạ Mây tiễn một người ra đi - Một người rất thân với mình.

Hạ Mây gục mặt vào tay Hải Yến. Cô không biết mình khóc bao lâu, có lẽ rất lâu và chỉ ngồi dậy khi Quốc Tường lay bờ vai cô.

- Mây ơi !

Hạ Mây ngược nhìn Tường. Nước mắt cô lại tuôn là chảy.

- Anh Tường ! Hải Yến đã...

- Anh biết. - Tường sụt sùi - Anh biết chứ. Nhưng Mây phải can đảm lên, đừng là Hải Yến buồn.

Hạ Mây đứng lên __

- Thôi, mình đưa Hải Yến về đi anh !

Quốc Tường nhìn Hạ Mây. Anh không ngờ cô gái này cứng rắn thế, Hạ Mây cố nén để vượt qua nỗi buồn. Nhất là trong lúc này. Quốc Tường cảm thấy cô gái này thật bản lĩnh. Anh hạ giọng.

- Tôi sẽ giúp Mây.

- Cám ơn anh. - Hạ Mây uể oải, cô lau nước mắt - Thôi, ta về !

oOo

Một tuần lễ sau, Hạ Mây mới đến công ty.

- Cô sao rồi ? - Hàn Phong hỏi khi vừa gặp Hạ Mây.

- Sao là sao ? - Mây ngạc nhiên.

- Cô hết buồn chưa ?
- Chưa. - Hạ Mây đáp.
- Vậy sao không nghĩ thêm vài ngày nữa.
- Tại tôi thích đi làm. Chứ ở nhà có một mình tôi, buồn lắm. Đến đây thì...

Hạ Mây bỏ lững câu nói :

- Đến đây thì sao ? - Hàn Phong hỏi.
- Đâu có sao ? Đến đây có đồng nghiệp, có lẽ sẽ vui hơn.
- Còn tôi ? Gặp tôi cô có vui không ? - Hàn Phong nhìn Hạ Mây chờ đợi.
- Không. - Hạ Mây đáp mà không nhìn Hàn Phong.
- Không ư ?

Hạ Mây nói tiếp :

- Lúc này họa chăng có gặp thượng đế, tôi mới vui. Vì chỉ có thượng đế mới hiểu đủ khả năng làm cho Hải Yến sống lại.
- Cô thương Hải Yến đến thế sao ?
- Đương nhiên. - Hạ Mây ngã người ra ghế - Trong đời tôi chẳng có ai thân hơn Hải Yến.
- Bố mẹ cô đâu ?
- Tôi không biết.
- Còn anh chị em ?
- Cũng không biết. - Hạ Mây lắc đầu.
- Vậy cô còn ai thân thuộc ?
- Không ai cả.

Hàn Phong ngẩng gương mặt xinh xinh buồn bã của Hạ Mây, lòng anh chợt nao nao. Anh nhận ra rằng Hạ Mây cũng đa cảm chứ không bướng bỉnh như anh đã lầm tưởng. Bướng bỉnh chỉ là cái vỏ bề ngoài của cô để che giấu bên trong là một Hạ Mây đa sầu đa cảm như bao cô gái khác.

- Cô đừng buồn nữa ! - Hàn Phong an ủi - Ai cũng cũng có một lần chết. Đó là quy thôi.
- Tôi biết. Nhưng tôi không biết làm gì để hết buồn.
- Thì làm việc.
- Việc gì ? - Hạ Mây hỏi.

- Quảng cáo ? Khi quảng cáo, cô tiếp xúc với nhiều khách hàng, họ sẽ làm cho cô vui.

Hạ Mây ngược nhìn Hàn Phong.

- Làm sao anh biết khách hàng sẽ làm cho tôi vui.
- Vì cô yêu công việc, cô sẽ gặp nhiều tình huống rất đặc biệt. Tìm ra hướng giải quyết của tình huống đó cũng là một cách để làm mình vui.
- Tôi không vui nổi. - Hạ Mây buồn buồn.
- Vậy không lẽ cô buồn suốt đời sao ?
- Không hẳn thế, nhưng chắc là sẽ hơi lâu.
- Vậy cũng tốt. - Hàn Phong tỏ vẻ bàng quan - Mọi người trong công ty sẽ rất mừng, nhất là tôi.

- Anh nói thế có nghĩa là sao ? Tôi buồn mà công ty mừng. Mọi người ghét tôi đến thế sao ?

Hàn Phong cười :

- Không phải. Cho cô đoán lại.

- Vậy thì vì sao ?

- Tôi bảo cô đoán mà.

Hàn Phong trở lại giọng an ủi :

- Hạ Mây ! Tôi chỉ muốn trêu cô vui thôi. Tôi không ngờ...

Hạ Mây cười buồn. Co buân khuâng nhìn ra cửa sổ, nơi có một chiếc lá vừa lìa cành. Cô không biết những cội cây và những chiếc lá xung quanh có buồn không, nhưng lòng cô thì buồn vô hạn. Hải Yến đã ra đi hơn một tuần, nhưng Hạ Mây cứ ngỡ là hôm qua.

- Hạ Mây này !

- Gì cơ ?

Lần đầu tiên Hàn Phong gọi Hạ Mây bằng một giọng thân tình như thế, Hạ Mây rất ngạc nhiên. Tuy nhiên lúc này cô chẳng còn tâm trí đâu ,à đùa.

- Mất đi một người mà mình yêu quý...- Hàn Phong chậm rãi - Sẽ rất đau khổ. Nhưng dù có thế nào đi nữa cô vẫn phải sống. vậy sao ta không phải sống vui mà cứ phải buồn bã. Buồn thì ích gì, sao không lấy niềm vui để xoa dịu nỗi buồn. Cô buồn chỉ khổ người ra đi thôi.

Hạ Mây nhìn Hàn Phong lạ lẫm :

- Ông cũng sâu sắc và tâm lý quá đi chứ.

Hàn Phong thở ra :

- Thì đã sao, chỉ tổ khổ mình. Lắm lúc tôi nghĩ, giá như mà...tôi nông cạn, tôi bàng quan, tôi vô tình thì sẽ bớt đau khổ.

- Ông nghĩ thế thật sao ?

Hàn Phong không đáp. Hạ Mây không nói gì nữa nhưng cô cảm thấy nỗi buồn trong lòng mình lắng xuống. Vậy là Hàn Phong. Cô chợt nghĩ đến Chánh Trung. Chánh Trung hơi hợt hơn Hàn Phong nhiều. Chánh Trung chưa bao giờ mở lời an ủi cô như Hàn Phong , và nếu có, Hạ Mây cũng có cảm giác là Chánh Trung an ủi cho có lệ, Hạ Mây chợt cảm thấy hạnh phúc, một thoáng thôi, môi cô điểm một nụ cười nhẹ.

- Khi cô cười trông đẹp hơn nhiều. - Tiếng Hàn Phong làm cô giật mình - Cứ cười nhu đạo trước ! Nhớ Hải Yến, tôi không cấm nhưng buồn là không được.

- Ông lấy quyền gì cấm tôi ?

- Giám đốc.

- Bộ giám đốc có quyền nhân viên buồn sao ?

- Có chứ. Đó là luật...mới. Tôi mới vừa nghĩ ra.

Hạ Mây nhăn nhó :

- Luật gì mà kỳ ? Ai nghĩ ra thế ?

- Tôi.

- Bởi mới nói...- Hạ Mây dài giọng - Mấy người làm cái gì cũng kỳ cục.

- Cô nói “mấy người”, mấy người làm sao ?

Hạ Mây mở to mắt :

- Nói ra ông không được giận.

- Ừ.

- Nghéo tay đi !

Hàn Phong đưa tay ra, Hạ Mây nhìn Hàn Phong :

- Ông biết ông là người như thế nào không ?

- Thế nào ?

- Dễ dụ. - Hạ Mây đáp cục ngẩn - Tôi đã dụ Ông đưa tay ra rồi.

Hàn Phong cười nhẹ :

- Cô hết buồn rồi à ?

- Chưa. Nhưng tôi không để ông mừng đâu.

Hàn Phong không hiểu.

- Tôi mừng ? Mà mừng gì ?

- Thì lúc này ông bảo cả công ty mừng vì tôi buồn, nhất là ông.

- Vậy thì cô cứ làm cho tôi buồn đi !

- Ông có dặn dò gì không ? Không có, tôi đi à ghen.

- Đi đâu ?

- Thì làm việc. Chẳng lẽ ngồi không ăn lương à ?

- Không phải ngồi không, có về nhà đi. Chuẩn bị chiều đi với tôi.

- Đi đâu ?

- Tới một chỗ.

- Công hay tư ?

- Có muốn nói là chuyện gì cũng được.

- Cần mặc đồ đẹp không ?

- Đẹp càng tốt ! - Hàn Phong cười.

Hạ Mây đứng lên cáo từ, cô buồn khuâng không biết Hàn Phong sẽ đưa mình đi đâu. Việc công hay tư nhỉ ? Cô vừa đi vừa hạnh phúc. Hàn Phong quan tâm đến cô, đó là một niềm vui, Hạ Mây cũng không biết vì sao mình vui và cũng không sao giải thích được cảm giác của mình lúc này.

- Hạ Mây !

- Có tiếng gọi phía sau làm cô giật mình quay lại :

- Bửu Toàn ! Mây của mày khi thấy Bửu Toàn tiến đến.

- Có chuyện gì ? - Cô hỏi cộc lốc.

- Tôi. - Toàn thỏ thẻ - Có chuyện muốn nói với Mây.

- Xin lỗi, tôi không rảnh. - Hạ Mây dứt khoát.

- Mây cho tôi xin chút thời gian.

- Bửu Toàn ! - Hạ Mây gằn giọng - Anh còn đủ nhã húng đến đây gặp tôi nữa sao ? Hết Hải Yến rồi Thiều Hoa, tại sao bạn bè tôi cứ mãi bị anh làm khổ thế không biết ?

- Hạ Mây à ! Tôi...

- Anh không cần gọi tôi một cách thân tình như thế. Hải Yến chết rồi, còn Thiều Hoa đã lấy chồng. Chúng ta cũng không còn là bạn bè.

- Hoa lấy chồng ư ? Hạ Mây nói thật ?

- Thật ! - Hạ Mây gật đầu - Thiều Hoa đã đính hôn, và....sắp làm đám cưới.

- Hạ Mây ! Tôi muốn gặp Thiều Hoa.

- Chỉ thế thôi sao ?

- Phải. Toàn xác nhận.

- Còn Hải Yến, anh có muốn thăm Hải Yến không ?

- Tôi...

- Anh sao ? Nếu tôi không nhắc có lẽ anh cũng chẳng còn nhớ mình đã từng nói tiếng yêu thương Hải Yến. Bửu Toàn, anh nghe đây. Cả Hải Yến và Thiều Hoa , anh không cần đến gặp một ai cả. Anh rõ chứ, tôi sẽ cấm anh tới cùng, hãy để Thiều Hoa sống bình yên, đừng làm nó đau khổ nữa.

- Cô tuyệt tình đến thế sao ?

- Không phải tôi tuyệt tình. Chỉ vì tôi không muốn anh có cơ hội làm khổ bạn tôi, thế thôi.

- Hạ Mây ! Cô không nên can thiệp sâu vào chuyện người khác, sẽ không tốt đâu - Bửu Toàn đổi giọng.

- Tốt, hay không, tôi tự biết rõ, anh không cần nhắc - Hạ Mây cương quyết - Còn gặp Thiều Hoa thì không.

- Cô hãy nhớ ngày hôm nay nhé. Tôi sẽ không để cô yên đâu.

- Tùy anh thôi. Chào nhé.

Hạ Mây nói rồi đạp xe đi, Bửu Toàn nắm tay.

- Hạ Mây ! Rồi cô sẽ biết tay tôi !

oOo

Hạ Mây không ngờ nơi Hàn Phong đưa đến là mộ của Thiên Nhi.

Cô nhìn Hàn Phong :

- Người con gái lúc đầu anh nhằm lẫn lúc đầu ta gặp gỡ ?

- Đúng vậy.

- Tôi đâu giống cô ta ?

- Có chứ ? Có tựa tựa cô ấy, nhất là mái tóc.

- Chỉ thế thôi sao ?

- Ủ, Hàn Phong gật đầu.

- Vậy anh đưa tôi đến đây với mục đích gì ?

Hàn Phong không nói, anh mơ hồ nhìn ra phía xa, nửa muốn kể cho Hạ Mây nghe về chuyện Thiên Nhi, nửa lại không.

- Anh trả lời đi chứ ?

- Hạ Mây ! xin lỗi, tôi muốn gọi cô là Hạ Mây, có được không ?

Hạ Mây gật đầu dễ dãi :

- Được, nhưng...

- Chỉ ở bên ngoài thôi chứ gì, còn công ty thì vẫn như cũ.

- Ông có vẻ hiểu tôi nhỉ ?
- Tôi chỉ hiểu đến mức độ nào đó thôi.
- Ông cứ gọi, và nếu thích, ông có thể gọi bất cứ nơi đâu ?
- Máy có muốn nghe chuyện của Thiên Nhi không ?
- Nếu ông muốn kể.

Hàn Phong kể chuyện Thiên Nhi, Hạ Mây chăm chú nghe lại quãng đời đau khổ của cô gái mình chưa biết mặt.

- Rồi...- Hàn Phong vẫn đều giọng - tôi cưới Thiên Trang, tôi không rõ nỗi đau của Thiên Nhi lúc ấy, và tôi cũng không rõ lúc ấy Thiên Nhi nghĩ gì. Nhưng tôi biết, Thiên Nhi rất đau khổ. Cô ấy phải sống trong sự đau khổ ấy đến những phút cuối đời.
- Anh không nhận ra sự khác biệt của hai người sao ?
- Tôi đi làm suốt...- Hàn Phong trả lời - Khi về nhà thì trời đã tối. Có thể do tôi mỗi mệt, cũng có thể do tôi quá hời hợt - Hàn Phong nhìn băng quơ - Không hiểu sao tôi không nhận ra sự khác biệt ấy, dù họ không hề giống nhau. Vì thế, tôi luôn tự trách mình.
- Biết đâu do Thiên Trang ngụy trang quá khéo.
- Cũng có thể...- Hàn Phong gật đầu - Và tôi bị người ta xỏ mũi dắt đi trong vòng một năm.
- Anh hận Thiên Trang nhiều không ?
- Cô nghĩ sao ?

Hạ Mây không trả lời. Cô lái sang chuyện khác :

- Tôi có cách trị bệnh ông rồi.
- Bệnh gì ? - Hàn Phong ngạc nhiên.
- Thù ghét phụ nữ.

Hàn Phong mỉm cười :

- Bằng cách nào ?
- Chứng minh cho ông thấy là phụ nữ cực kỳ dễ thương và đáng yêu.
- Cô thử xem ! - Hàn Phong tinh nghịch - Nếu cô làm được tôi sẽ thưởng.
- Thưởng gì ?
- Lúc đó cô mới biết.

Hàn Phong gật đầu, tự tin :

- Vâng, để rồi ông xem. À ! Mà cho tôi tò mò chuyện này.
- Chuyện gì ?
- Hai bác ở nhà có lẽ là ba mẹ Thiên Nhi ?
- Phải.
- Ông có hận họ không ?
- Có.
- Vậy sao ông rất tốt với họ ?

Vì họ là bố của Thiên Nhi và là ông bà ngoại của Thơ Thơ. Tôi không muốn Thơ Thơ biết chuyện gì cả. Bây giờ mà mãi mãi, nó vẫn phải có một gia đình tốt.

- Thiên Trang là con ông với Thiên Trang

Hàn Phong nhìn Hạ Mây, giọng anh chùng xuống :

- Không !

Hạ Mây ngạc nhiên nhưng không hỏi. Hàn Phong tiếp tục.

- Nó là con của Thiên Trang và của người khác.

- Thật sao ?

- Tại sao ông vẫn thương nó ?

- Ví nó không có lỗi. Tôi thù hằn nó để làm gì. Lỗi là ở mẹ nó. Vả lại, đằng nào nó cũng là cháu của Thiên Nhi.

- Ông quá cao thượng ! - Hạ Mây chớp mắt.

- Cô đừng khen tôi, tôi không thích.

- Có ai lại không thích khen bao giờ ?

- Riêng tôi thì có.

- Bởi vậy tôi mới nói ông khác người. Cái này người ta còn gọi là bất bình thường.

Hàn Phong nhìn Hạ Mây , có vẻ không có gì là đùa.

- Hình như cô đã...trở lại trạng thái bình thường.

- Câu này là của tôi.- Hạ Mây nhún vai- Tôi nhận ra nó. Tôi không ngờ ông và Quốc Tường thân nhau thế.

- Sao cô nói vậy ?

- Chẳng phải Quốc Tường đã kể cho ông nghe chuyện tôi rồi sao. Chứ nếu không, anh làm sao biết được câu nói lúc này chứ.

Hàn Phong và Hạ Mây mãi trò chuyện mà quên trời đã chạng vạng, Hạ Mây đứng lên :

- Anh về chưa ?

Hàn Phong cũng đứng lên :

- Thôi, ta về. Chiều rồi. Chắc cô đói bụng lắm. Tôi mời cô đi ăn cái gì đó.

- Tại sao lại phải đi ăn. Ta nấu ăn đi.

- Nấu ăn ?

- Vâng, thì nấu ăn. - Hạ Mây háo hức- Mua đồ về nhà nấu ăn.

- Vậy thì về nhà tôi, Thơ Thơ nó nhắc cô hoài.

Hạ Mây gật đầu :

- Đồng ý...Tôi cũng nhớ Thơ Thơ lắm.

- Mà này ! - Hàn Phong đột ngột hỏi - Bây giờ cô gọi tôi bằng gì ?

- À...- Hạ Mây cười - Thì bằng...anh.

- Vậy thì từ nay cứ gọi như thế. Tôi còn rất trẻ, tôi không thích già đi đâu.

Hạ Mây cười tinh nghịch, vẻ u buồn trên gương mặt biến mất, Hàn Phong thấy thích thú khi tạo cho Hạ Mây niềm vui.

- Tôi sẽ cô đi mua thức ăn. Cô nấu nhé, tôi chỉ biết ăn thôi.

- Yes, sir !

Hạ Mây chập chân lại chào theo kiểu quân đội rồi bỏ đi, Hàn Phong nhìn theo dáng người nho nhỏ của Hạ Mây trong bóng chiều nhập nhoạng, trong lòng anh dâng lên một nỗi xúc động mơ hồ.

oOo

Bà Trang nắm lấy tay Hạ Mây.

- Cô thật là dễ thương. Giá như.. - Bà Trang bỏ lửng câu nói.

- Như gì ạ ?

- Giá như.. Cô là con gái tôi thì tốt biết mấy.

Hạ Mây cười buồn :

- Bác ước có con gái. Còn cháu mơ hoài một người mẹ mà không có.

- Hay là...tôi nhận cô làm con nuôi, cô có đồng ý không ? - Bà Trang nói nhanh như sợ Hạ Mây không đồng ý.

- Nhưng... Hạ Mây đưa mắt nhìn Hàn Phong đang trò chuyện với Thơ Thơ và ông Hưng - Có tiện không ạ ?

- Sao lại không ? - Bà Trang vuốt tay Hạ Mây - Cô sẽ có một người mẹ, và tôi sẽ có một đứa con.

- Còn Thiên Trang ... ? - Hạ Mây hỏi nhẹ.

- Nó đã bỏ đi và chúng tôi chưa hề gặp nó. Bây giờ nó ở đâu, tôi cũng không biết nữa.

- Sao bác không đi tìm ? - Hạ Mây hỏi.

- Tìm ư ? Mà tìm ở đâu ? Nó như con chim trời đủ lông đủ cánh. Chúng tôi...- Bà nhìn ông Hưng - Làm gì đủ sức quản thúc nó.

- Cô nghĩ thế nào. - Bà Trang đột ngột hỏi.

- Dạ...- Hạ Mây ngập ngừng - Nếu bác đồng ý, con xin phép gọi bác bằng mẹ ạ.

Bà Trang ôm Hạ Mây vào lòng.

- Con tôi. Thật hạnh phúc biết mấy.

Hạ Mây nhìn bà Trang :

- Mẹ cho con hỏi ?

- Gì ?

- Con giống Thiên Nhi ở điểm nào ? - Hạ Mây mím môi chờ đợi.

- Con giống cả hai đứa, Thiên Nhi và Thiên Trang, con giống Thiên Nhi ở chỗ dịu dàng và nhân hậu. Còn giống Thiên Trang ...ở điểm là con rất kiên cường, bướng bỉnh.

- Con bướng bỉnh lắm hả ?

- Hàn Phong nhận xét thế. À ! Mà ẹ hỏi thật.

- Gì ạ ?

- Con rất quý Hàn Phong, có phải không ?

- Không ạ. - Hạ Mây lắc đầu, không giấu được nét mắc cỡ.

- Nhìn thái độ của con, mẹ biết - Bà Trang thăm dò - Chuyện gì có thể giấu, chứ chuyện này thì..

Bà không nói hết câu nhưng Hạ Mây vẫn hiểu.

- Con không có gì thật mà !

Thì thật ! -

Bà Trang cười - Mẹ đâu có nói, là không tin con.

Nhận ra vẻ mắc cỡ của Hạ Mây, bà Trang lái sang chuyện khác :

- Thôi, mình lại kia đi, nói với ba con một tiếng, cả Hàn Phong và Thơ Thơ nữa.

- Vâng. - Hạ Mây dạ ngoan.

Bà Trang bước tới phía Hàn Phong ngồi, cười thỏa mái.

- Giới thiệu với mọi người : Đây là con gái nuôi của tôi.

- Chỉ của bà thôi sao ? - Ông Hưng cười - Quá ích kỷ rồi.

Thơ Thơ lém lỉnh :

- Vậy từ nay cô Mây...

- Dì Mây chứ ! - Bà Trang vuốt tóc cháu - Cháu phải gọi là dì Mây.

Thơ Thơ nín tay Hạ Mây :

- Vậy dì Mây ở đây luôn hử dì Mây ?

- Dì Mây phải về chứ. - Hàn Phong kéo Thơ Thơ vào lòng - Nhưng từ nay dì Mây sẽ đến thăm con thường hơn. Phải không ? - Hàn Phong không nhìn Hạ Mây, hỏi.

- Tất nhiên rồi. - Hạ Mây ngồi xuống ghế - Thơ Thơ lại đây với dì nào !

Bà Trang nhìn cảnh gia đình đang quây quần bên nhau. Bà cười mà nước mắt rưng rưng :

- Thật hạnh phúc quá ! Giá mà...

- Không có “giá mà”... - Ông Hưng nóng nảy - Sao lúc nào bà cũng nhắc đến chữ ấy ! Hiện tại là hiện tại, hiện tại hạnh phúc thế này chưa đủ sao ?

Bà Trang không cãi lại. Bà biết ông Hưng đang nghĩ gì. Nỗi đau trong lòng ông không hề ít hơn bà, bà biết, chỉ tại ông ít biểu lộ ra thôi.

- Tôi đưa cô về ! - Hàn Phong đột ngột nói - Khuya rồi, Thơ Thơ lên phòng ngủ đi con, chút ba về.

Hàn Phong quay sang bà Trang :

- Mẹ đỡ Thơ Thơ ngủ dùm con.

Bà Trang chưa kịp trả lời thì Hàn Phong đã bước nhanh ra cửa :

- Tại sao cô làm thế ? - Hàn Phong hỏi khi ở trong xe.

- Sao là sao ? - Hạ Mây già bộ ngây thơ.

- Cộ..nhận mẹ nuôi mà không thông qua tôi.

- Tại sao tôi phải thông qua anh...- Hạ Mây vẫn bướng bỉnh.

- Tại...- Hàn Phong bỗng ngập ngừng. Rõ ràng, anh không tìm được một lý do nào chính đáng.

- Sao anh không trả lời ? - Hạ Mây vẫn không buông tha Hàn Phong.

- Tôi không thích. - Hàn Phong trả lời cụt ngắn.

- Nhưng tôi thích. - Hạ Mây đáp tỉnh - Tôi thích thì tôi làm, tại sao lại phải hỏi ý kiến anh. Anh chỉ có thể quản lý tôi trong công việc thôi. Còn những chuyện đời tư của tôi, tôi không thích ai xen vào. Anh thấy có đúng không ?

Hàn Phong không trả lời. Anh phóng xe đi vào vèo vèo.

- Dừng lại đi ! - Hạ Mây nói.

Hàn Phong cũng không giảm tốc độ Hạ Mây lại nói.

- Anh dừng lại đi !

Hàn Phong đạp mạnh thắng xe, “kết...” một tiếng dài.

Hạ Mây dợm mở cửa xe bước xuống.

- Hạ Mây ! - Hàn Phong gọi gật.

- Gì cơ ?

- Sao cô thích trêu tức tôi thế ?

- Tôi trêu tức anh hồi nào ?

Hàn Phong gục đầu vào vô lăng :

- Tôi không muốn cô là chị em của Thiên Trang, dù là em nuôi đi chăng nữa.

- Vì sao ?

- Vì tôi sợ, cô hiểu chưa ? Tôi sợ....

Hạ Mây vẫn giả ngây :

- Anh sợ điều gì ?

- Tôi...

Hạ Mây biết điều Hàn Phong muốn nói. Nhưng cô vẫn cố tình “dụ” Hàn Phong nói ra.

- Anh nói đi chứ !

- Không nói nữa ! - Hàn Phong chán nản - Tôi đưa cô về.

- Từ từ thôi nhé ! - Hạ Mây đùa - Tôi có bệnh...yếu tim đấy.

Hàn Phong bực bội phóng ga. Việc Hạ Mây có cha mẹ nuôi rõ ràng không liên quan tới anh. Anh cũng mừng cho Hạ Mây rồi sẽ như Thiên Nhi, sẽ vụt bay ra không trở lại, hay như Thiên Trang...Hàn Phong không dám nghĩ tiếp.

- Tôi chưa muốn chết đâu. - Hạ Mây chột lên tiếng - Tôi còn trẻ, còn yêu đời lắm.

Hàn Phong không trả lời Hạ Mây mà bắt sang chuyện khác :

- Cô với Chánh Trung sao rồi ?

- Sao là sao ạ. - Hạ Mây hỏi Hàn Phong.

- Hai người chừng nào làm đám cưới.

Hạ Mây quay sang Phong :

- Sắp rồi.

- Bao giờ ?

- Trong năm nay. Ông chuẩn bị tiền đi đám cưới đi là vừa.

- Bao giờ có thiệp thì hẵng tính. - Hàn Phong lái xe càng nhanh.

- Dừng lại, tới nhà tôi rồi. - Hạ Mây la lên.

Hàn Phong vẫn lái xe đi, anh lái xe vòng vèo hết các phố.

Hạ Mây nhìn Hàn Phong thở dài :

- Anh không biết tiết kiệm gì cả.

Hàn Phong tỏ vẻ không hiểu, anh giảm tốc độ.

- Cô nói gì ?

- Anh phải gọi bằng “đi” chứ. Tôi là em vợ....anh mà.
 - Cô đừng nhắc đến chuyện đó nữa ! - Hàn Phong nổi cáu - Tôi sẽ đưa cô về nhà. Nhưng mà...không bao giờ tôi coi cô là em của Thiên Trang và Thiên Nhi.
 - Tại sao chứ ?
 - Tôi có thể không giải thích.
 - Đúng ! - Hạ Mây chọc tức Hàn Phong - Anh không cần giải thích. Vì dù sao anh cũng không liên quan gì đến tôi. Phải không anh...rể ?
- Hàn Phong im lặng. Anh hiểu rõ bản tính của Hạ Mây. Hạ Mây luôn chọc tức anh. Những gì Hạ Mây nói đều nhằm vào một mục đích duy nhất là làm Hàn Phong nổi giận. Anh lắc đầu :
- Cô muốn gọi tôi là gì cũng được. Còn anh rể thì...miễn đi. Tôi đã ly dị với Thiên Trang rồi.
 - Còn Thiên Nhi ?
 - Thiên Nhi đã ra đi. Tôi không muốn ai nhắc đến Thiên Nhi.
- Hạ Mây chớp mắt :
- Tại sao chứ ? Nhắc đến là tưởng nhớ, và yêu quý thì mới tưởng nhớ chứ.
 - Nhưng đôi khi để nỗi nhớ trong tim thì tốt hơn. - Giọng Phong buồn buồn.
 - Không thể nói như vậy, nỗi nhớ được chia sẻ tốt hơn.
 - Tốt hơn ư ?
- Hạ Mây gật đầu :
- Đúng vậy. Nỗi nhớ anh để trong lòng chỉ có mình anh biết. Còn nếu anh san sẻ có nhiều người cùng nhớ.
 - Nhưng để làm gì chứ ? - Hàn Phong hỏi.
- Hạ Mây nghiêng đầu :
- Theo anh thì để làm gì ?
 - Tôi không biết.
 - Không phải anh không biết. Mà là anh không muốn. Anh là một người ích kỷ. Thiên Nhi là một thiên thần trong lòng anh, và anh không muốn ai xúc phạm đến cô ấy, dù xúc phạm bằng cách nào đi chăng nữa. Nhưng nhắc tới thôi thì không thể gọi là xúc phạm.
 - Thôi đi ! - Hàn Phong cắt ngang - Không nói chuyện đó nữa ! Nói chuyện khác ! Bây giờ cô về. Nhớ ngày mai đưa mẫu thiết kế cho tôi. Chỉ tôi và cô. Cô hiểu không ?
 - Hiểu. - Hạ Mây cụt ngắn.
 - Còn nữa, số nguyên liệu nhập đợt trước cần thêm phụ gia. Cô có biết bây giờ người ta chọn mùi hương gì không ?
 - Không ? - Hạ Mây đáp ngắn.
- Hàn Phong nhìn Hạ Mây lạ lẫm.
- Cô sao vậy ?
 - Không sao cả. Ông nói tiếp đi !
 - Thật ra. Cô gọi tôi bằng gì ? Anh hay ông ?
 - Tôi chưa biết. Tùy thôi. Lúc nào cần thiết tôi sẽ gọi bằng anh. Còn lúc nào đặc biệt thì tôi gọi bằng...ông.

Hàn Phong nhún vai chịu thua. Anh không thể nào hiểu nổi Hạ Mây. Tính cách cô đổi nhanh như chong chóng. Nhưng đó cũng chính là điều anh quý Hạ Mây. Nhìn Hạ Mây, nhìn Hạ Mây lúc nào anh cũng cảm thấy mới mẻ.

- Tùy cô. Nhưng...nhiệm vụ củ cô là...- Hàn Phong trở lại công việc - Là phải tìm ra mùi hương thật độc đáo cho sản phẩm. Tôi nghĩ việc này rất hợp với cô.

- À ! Còn nữa...

- Gì ?

- Có nhớ chăm sóc mái tóc cho thật kỹ. Cuối tháng này sẽ quay quảng cáo. Từ đây tới đó chỉ còn một tuần lễ thôi.

- Còn gì nữa không ạ ?

- Không. Cô có thể về.

Hạ Mây mở cửa bước xuống. Cô không quay lại chào Hàn Phong. Phong nhìn theo bước chân Hạ Mây, đến khi cô vào nhà rồi mới cho xe đi. Phong đi vòng quanh thành phố, lòng nhớ Hạ Mây. Nhớ mái tóc dài tung bay trong gió, mái tóc không giống mộ mái tóc nào, nó là của riêng Hạ Mây.

7. Chương 7

Khánh Hoài bước ra sau quán cà phê, nơi có kê những cái bàn kín đáo. Hoài ngó quanh quất rồi ngồi xuống một chiếc bàn nơi có Trình Đăng đang chờ sẵn.

- Ông gọi tôi ra đây ?

- Không dám ! Hẹn thôi, ngài giám đốc kỹ thuật ạ.

- Có chuyện gì, ông nói đi ! - Khánh Hoài lớn giọng.

- Nói nhỏ thôi ! Chuyện này nhiều người nghe không tốt đâu. Nhất là anh đó.

- Đừng dài giọng, nói đi !

Trình Đăng nhìn Hoài :

- Anh có trả đũa Hàn Phong không ?

- Tại sao ông hỏi vậy ?

- À ! Tôi tình cờ biết chuyện của cô Trang.

- Đừng nhắc đến chuyện đó nữa !

- Tại sao ? Rõ ràng là anh còn giận. Tại sao lại không biết cách để trả đũa chứ. Đàn ông mà. Để cho người phụ nữ mình yêu thương bị xúc phạm mà không dám làm gì thì...hèn quá.

- Ông bảo ai hèn ? Khánh Hoài lớn giọng.

- Tôi đã bảo là nói nhỏ ! - Về mặt Trình Đăng vẫn khinh khỉnh - Tôi chỉ nói vậy thôi, đừng chạm tới ai đâu.

Khánh Hoài hạ giọng :

- Tôi không cần ông quan tâm. Tự tôi sẽ có cách trả đũa.

- Cách nào ? - Trình Đăng cười - Anh phá được Hàn Phong sao ? Hay muốn người thanh toán hẳn ?

- Tôi sẽ có cách.

- Tốt nhất là anh nên kết hợp với tôi.

- Kết hợp ư ? Nhưng bằng cách nào ?
- Rất dễ. Tôi bảo gì anh làm nấy.
- Ông nói nghe dễ quá. Tôi đâu phải là con cờ của ông.

Trình Đăng vỗ bàn :

- Đúng. Nhưng...tôi đâu bảo anh là con cờ. Anh làm những việc tôi bảo vì nó nằm trong kế hoạch của tôi. Còn anh làm cách nào thì do anh, chỉ cần đừng phá kế hoạch của tôi thì được.

Giọng Khánh Hoài có vẻ xuôi xuôi :

- Vậy, ông có thể cho tôi biết kế hoạch.
- Tôi không tin anh. - Trình Đăng cười - Làm sao tôi có thể tin anh là thật lòng.
- Ông phải tin. Vì tôi biết...kế hoạch anh cần có tôi.
- Thông minh ! - Trình Đăng thích thú - Tôi sẽ nói cho anh biết, anh đừng mong phản nhé. Những gì cần thiết để hạ gục anh tôi đã để sẵn, chỉ cần anh chơi tôi, tôi sẽ trả đũa. Tôi nói trước, anh khó yên thân đó !
- Đồng ý. - Khánh Hoài gật đầu - Bước đầu ông cần tôi làm gì ?
- Không làm gì cả. Bình thường đi.
- Bình thường ư ?
- Đúng. Hàn Phong không hề đề phòng, ta sẽ đánh. Mỗi trận phải mỗi thắng.
- Tại sao ông không trình bày kế hoạch cho tôi nghe ?
- Tôi không phải không tin anh. Nhưng...tôi không ngốc. Mọi chuyện rồi anh sẽ biết. Không cần biết trước làm gì. Mất vui hết.
- Thôi được. Đồng ý.
- Tốt. Anh uống nước gì ?
- Tôi không uống.
- Rượu nhé ! - Bất chấp Khánh Hoài có đồng ý không, Trình Đăng phẩy tay kêu người bồi.
- Cho một Champagne, loại ngoạn nhất.
- Rượu ngoạn để đãi bạn hiền. Nào ta nâng ly !

Trình Đăng nâng ly. Khánh Hoài nâng ly lên, trong lòng anh trỗi lên niềm óan hận. Đã mấy ngày nay, Thiên Trang nói với anh việc làm Hàn Phong cứ gọi đến làm phiền, nhưng một mực ngăn không cho anh nói chuyện với Phong. Có lẽ Hàn Phong đã làm gì cho Trang lo sợ.

Lần này, Khánh Hoài trả đũa Hàn Phong cho nguôi cơn tức. Đến khi Hàn Phong mất tất cả, chắc chắn anh sẽ vào mặt Hàn Phong, mắng cho hấn một trận. Nghĩ đến viễn cảnh đó, Khánh Hoài vô cùng thỏa mãn.

Trình Đăng hiểu Khánh Hoài đang nghĩ gì. Hấn cười thâm : “Rõ ngốc !”

Thiên Trang. - Trình Đăng nghĩ - Thiên Trang là của Trình Đăng này. Khánh Hoài làm sao có đủ bản lĩnh để dành giết Thiên Trang , nhưng Trình Đăng không nói gì, cứ để Khánh Hoài say mê Thiên Trang, Thiên Trang cứ đóng kịch, chỉ cần vở kịch hạ màn, Khánh Hoài sẽ không còn gì cả.

Khánh Hoài cũng không nói gì, anh ngồi uống rượu, chát men nóng tới đâu, lòng anh nóng lên tới đó. Hàn Phong ơi ! - Khánh Hoài nghĩ - Đừng trách Hoài, có trách hãy tự trách mình.

- Này !

Trình Đăng chưa kịp nói gì thì điện thoại reo :

- Alô. - Trình Đăng lên tiếng. Hấn nhìn Hoài - Cô Trang hả ? Chuyện gì không cô ?

Không biết Thiên Trang nói những gì, chỉ thấy Trình Đăng liên tiếp gật đầu. Khánh Hoài tò mò nhưng không tiện hỏi.

- Thôi nhé. - Trình Đăng kết thúc - Cô nói chuyện với Khánh Hoài một chút đi, anh ta đang ở cạnh tôi.
- Anh đang làm gì thế ? - Thiên Trang hỏi Khánh Hoài khi vừa áp tai nghe điện thoại.
- À ! Không có.
- Bộ có chuyện quan trọng sao mà anh giấu em ?
- Không có thật mà ?
- Vậy anh gặp ông Trình để làm gì ? - Thiên Trang vờ hỏi.
- Có chút chuyện thôi. Chuyện riêng, anh xin phép không tiết lộ. Em đừng buồn.
- Không có gì ? Công việc mà, em hiểu, em tắt máy đây.
- Em đang ở đâu ?
- Phan Hiến Đạo, nhà bạn em.
- Anh sẽ tới đón, em chờ nhé - Khánh Hoài dịu giọng.
- Không cần đâu, em đi được mà. Anh cứ lo công việc đi, em chưa về được. Em gọi điện chỉ báo cho ông Trình Đăng biết vài tin quan trọng. Thôi, chào anh nha.
- Chào em. - Hoài tắt máy trao cho Trình Đăng.
- Thế nào ? ? Trình Đăng hất hàm - Nàng gọi đi à ?
- Không. Nhưng tôi phải về.
- Tạm biệt - Trình Đăng chào Hoài.

Khánh Hoài vừa lên xe rời quán khi Thiên Trang bước vào:

- Màn kịch đạt lắm. - Trình Đăng vỗ tay - Em đóng kịch rất tuyệt.
- Vậy sao. Anh có thua gì đâu.
- Hấn sập bấy rồi. - Trình Đăng cười - Chắc em đã nghe hết ?
- Dĩ nhiên rồi. - Thiên Trang cười nhẹ, cô bước đến bên Trình Đăng - Anh là nhất mà.
- Em vừa lòng chưa ?

Thiên Trang gật đầu không nói.

- Sao em không nói ?
- Nói gì ạ ? Thiên Trang vờ e lệ - Em biết nói gì đây. Cảm ơn anh ư ? Khách sáo quá.

Trình Đăng choàng vai Thiên Trang :

- Vậy thì em...đồng ý làm vợ anh đi.
- Không được.
- Sao ?
- Ý em nói là...- Thiên Trang nói khác đi - Lúc nào thuận tiện hẳn tính. Bây giờ kế hoạch mới bắt đầu, em không muốn có sơ suất.
- Dĩ nhiên rồi. Anh đừng nghĩ thế. Anh chỉ nói nước đôi, để em không đồng ý ai nữa vậy mà.
- Đồng ý ai là sao ?
- Là đồng ý làm vợ ai khác. Khánh Hoài chẳng hạn.

Thiên Trang cười lớn :

- Anh đùa hay thật. Khánh Hoài ư ? Hấn lấy tư cách gì chứ.
- Thật vậy thì tốt, anh chỉ sợ em cảm động trước tấm lòng chân thành của người khác.
- Anh phải tin em. Chúng ta phải trả thù rồi mới tính được.
- Còn Thơ Thơ thì sao ?

Thiên Trang ngạc nhiên :

- Sao lại có Thơ Thơ ở đây ?
- Nếu làm vợ anh, Thơ Thơ, em tính lẽ nào.
- Anh có đồng ý làm bố nó không ?
- Không. Vì nó là con Hàn Phong. Anh thì lại không thích lắm.
- Vậy. Nếu Thơ Thơ không phải là con của Hàn Phong thì anh sẽ nuôi nó chắc ?
- Đúng. - Trình Đăng nói và cười - Nhưng chắc không phải là vậy chứ ?
- Làm sao có thể. Anh nghĩ Hàn Phong sẽ nuôi nó nếu nó không phải là con của hấn ta chắc.
- Biết sao được.
- Hấn cao thượng thế đâu.

Thiên Trang nói rồi nhìn ra phố, Hàn Phong quả cao thượng. Anh đã nuôi Thơ Thơ, và chăm sóc nó chẳng khác gì con ruột. Thiên Trang rất cảm ơn Hàn Phong về điều đó. Và cô cũng hận Hàn Phong về điều đó. Hàn Phong chấp nhận Thơ Thơ nhưng không chấp nhận cô. Điều đó khiến Trang bị xúc phạm.

- Em đang nghĩ gì ?
- Không.
- Em có muốn bắt lại Thơ Thơ không ? Trả lời thật lòng nhé.

Thiên Trang đành lòng nói dối lòng mình :

- Nếu anh không thích thì cứ để Hàn Phong nuôi.
- Cũng tốt. - Trình Đăng gật gù - Cứ để Hàn Phong nuôi, rồi anh và sẽ có đứa con khác. em sẽ quên Thơ Thơ thôi.

Thiên Trang cười. Sự ích kỷ của Trình Đăng bộc lộ rất rõ rệt. Tuy nhiên, Thiên Trang không đại gì cho Trình Đăng thấy sự bất mãn của mình.

- Anh đưa em về.

Thiên Trang bước ra xe. Chiếc xe bóng láng lẩn ra khỏi chỗ trong sự hân hoan của những người làm.

- Về nhà nhé ! - Trình Đăng hỏi.
- Vâng.

Chưa bao giờ Thiên Trang muốn về. Nhưng hôm nay, có lẽ do mệt mỏi và buồn. Thiên Trang gật đầu ngay. Cô rất mong về nhà, vui đầu dưới vôi sen nhớ Thơ Thơ, về Hàn Phong, về quãng đời đã qua. Một quãng ngắn thôi nhưng đầy hạnh phúc.

Trình Đăng để Thiên Trang phía cổng rồi về. Thiên Trang nhìn theo chiếc xe vừa đi, lòng trở lên một khúc nhạc oán hờn.

oOo

Chánh Trung dắt xe ra cổng vừa gọi điện cho Trang.

- Anh muốn gặp em.
- Để làm gì ? - Thiên Trang cộc lốc.
- Để anh nói với em rằng...anh muốn tìm lại con anh. Con bé Thơ Thơ đó.
- Việc anh làm không liên quan đến tôi. - Thiên Trang bực bội - Đừng làm phiền tôi nữa !
- Vậy anh sẽ đến gặp Hàn Phong, nói cho hắn biết em chuẩn bị lên kế hoạch trả thù và...
- Anh thật đều giả ! - Thiên Trang mắng - Sao anh cứ mãi theo phá phách tôi ?
- Đều thật chứ ! - Chánh Trung cười - Có thể mới có thể đối phó em. Anh muốn gặp em bây giờ.
- Tôi không rảnh. Để lúc khác đi !
- Phải rảnh ! Em phải rảnh ! Vì anh đang cần gặp em phải tới. Nếu không, Hàn Phong sẽ...
- Thôi được...- Thiên Trang thở ra - Ở đâu ?
- Vậy phải ngoan không. Ở Lãng Du. Anh đợi. Phải đến liền nhé !

Thiên Trang không trả lời, cúp máy. Chánh Trung cười đắc thắng :

- Phải có cách trị chứ, phải không ?

Chánh Trung cho chạy xe khoảng mười phút nữa thì đến Lãng Du, Thiên Trang đã chờ sẵn.

- Nhanh quá ! Anh lúc nào cũng lo cho em, thấy không ? Quán anh chọn luôn gần nhà em, sợ em tốn sức mà.
- Anh muốn nói gì thì vào trong mà nói !
- Vậy ta đi vào ! - Chánh Trung dắt xe trên sỏi nghe lạo xạo - Chọn chỗ kín đáo nói chuyện nhé ? Chỗ có nhiều người quá không tốt đâu.
- Sao lại không tốt ! Mọi người biết anh là người thế nào chứ. - Thiên Trang cáu kỉnh.
- Là người thế nào thì mọi người biết rồi. Chỉ có em thôi, mọi người biết em thì không mấy tốt đâu. Ta vào đi !

Chánh Trung mãi nói chuyện với Thiên Trang nên không để ý mấy cô phục vụ viên vừa lướt qua, trong đó có một người đối với anh không xa lạ.

oOo

- Hôm nay, Hạ Mây đến chỗ làm hơi trễ.

Hạ Mây không làm thêm ở Cam Tuyền, vì cô sợ sẽ nhớ tới Hải Yến. Cam Tuyền là nơi gắn bó cô và Hải Yến, cô luôn sợ hình dáng Hải Yến sẽ lãng vãng ở đó làm cô không cầm được nước mắt.

Hạ Mây nhanh chóng thay đồng phục và theo bạn bè lên gặp trưởng nhóm. Cô đi lướt qua chỗ Chánh Trung nhưng không tiện gọi.

Hạ Mây nhanh chóng nhận bàn phục vụ và bưng nước đến từng bàn. Chánh Trung không ở trong khu cô phục vụ, nhưng Hạ Mây lại muốn dành cho anh một bất ngờ. Cô năn nỉ thay đổi khu vực với Mỹ Tuyền.

- Tại sao bồ lại muốn ở khu vực đó ? - Mỹ Tuyền hỏi.
- Bí mật mà. Giúp dùm đi nha ! Hạ Mây cười thật dễ mến.
- Thôi được...- Mỹ Tuyền thở dài - Không thể nào hiểu được Mây.

Hạ Mây cười, bước đi. Cô nhanh chóng phục vụ các bàn. Khi vừa bước đến bàn Chánh Trung. Hạ Mây định bước vào thì tiếng trò chuyện rầm rì làm cô khựng lại.

lúc đầu. Hạ Mây cứ tưởng là Chánh Trung bàn chuyện làm ăn, nhưng về sau, tiếng tranh cãi càng lớn làm cô chú ý.

- Sao anh cứ mãi như thế ? - Tiếng người phụ nữ gắt - Tư cách của anh còn không ?

- Không. - Chánh Trung cười hèn hếch, Hạ Mây chưa bao giờ nghe kiểu cười như thế này - Tại sao tôi lại phải giữ tư cách, khi nói chuyện với một người như cô chứ. Phải không Thiên Trang ?

Hạ Mây gật mình : “Thiên Trang ư?”

- Em hãy nói đi ! Anh sẽ đến Hàn Phong xin lại đứa con của hai chúng ta. Chắc chắn, Hàn Phong không thể ngờ anh là cha đứa bé. Bất ngờ này phải nói là rất tuyệt.

- Anh quá đáng lắm !

- Có gì quá đáng đâu. Chỉ cần em đồng ý trở lại với anh, mọi chuyện sẽ êm xuôi thôi mà.

- Trở lại ư ? Anh đừng hòng !

- Ngoài Hàn Phong ra..- Chánh Trung nói tiếp - Anh còn có thể nói với Khánh Hoài. Khánh Hoài sẽ đánh giá em thế nào, liệu hắn sẽ còn yêu em không ? Còn nữa, kế hoạch của em có thành công không, nếu không có sự trợ giúp của anh, Chánh Trung và Khánh Hoài.

- Thật không thể nào tin được, con người anh biến chất đến nước này sao Chánh Trung.

- Tại em thôi. Nếu em không bỏ anh, không lấy Hàn Phong thì đâu đến nỗi.

- Tại tôi ư ? - Thiên Trang lớn giọng - Sao anh không nói là tại anh. Anh quen bao nhiêu cô gái. Thúy Hạnh vì ai mà phải tự tử. Diễm Phương thì bỏ nhà ra đi. Còn Thanh Mai, Đông Mai thì sao... hả ?

Chánh Trung hừ mũi :

- Thì ra em theo dõi anh.

- Thì sao chứ, có chuyện gì đâu ? Tôi phải theo dõi anh chứ. Tại sao tôi phải trao thân gởi phận cho anh, trong khi tôi có biết bao nhiêu người theo đuổi.

- Tại duyên phận thôi ! - Chánh Trung đáp lời - Em chịu thua anh chắc ? Em ăn chơi, quậy phá, em bỏ nhà bỏ cửa, bỏ cha, bỏ mẹ. Quậy phá gặp quậy phá, nỗi nào úp vung đấy thôi.

- Phải, tại tôi, tại quả báo. Nhưng...tôi vẫn không sao chấp nhận.

- Em chấp làm gì anh, lỗi chỉ là nhỏ. Chỉ cần em tha thứ thôi.

- Anh nói sao nghe dễ quá. Cả cuộc đời tôi...

- Thì Hàn Phong đã cứu vớt em rồi. Em không cảm ơn hắn mà còn trả thù, em có đáng mặt làm người không ?

- Em vẫn yêu hắn ?

- Không ! Thì sao ? Còn anh, anh có yêu Hạ Mây không ?

- Tôi có thể không trả lời.

- Anh mãi mãi chỉ là một thằng sở khanh.

- Sao em lại nói nặng anh ? - Giọng Chánh Trung không có gì là bực dọc - Anh sở khanh thì sao, anh chưa gạt Hạ Mây mà. Nhưng em thì đã gạt Khánh Hoài rồi, đúng không ?

- Anh chịu buông tha cho Hạ Mây sao ? Tôi không tin.

- Em là người luôn hiểu anh, vậy sao em không trở về với anh chứ ?

- Tôi không thể.

- Có thể, chỉ cần em đồng ý. Em vẫn là em, anh vẫn là anh và chúng ta sẽ là chúng ta, được chứ ?

Thiên Trang im lặng :

Hạ Mây không còn tin ở tại mình. Cô đứng sững một lúc rồi quay đi.

Hạ Mây đến chỗ trưởng nhóm, cố nén nước mắt, cô cáo bệnh ra về.

- Mi có sao không ? - Mỹ Tuyền nói - Mình đưa bạn về.
- Không sao ! Không sao đâu ! Để mình ta về được rồi. Hạ Mây khoát tay.
- Nhưng cậu xanh quá, chắc là trúng gió rồi.
- Không có. Thôi mình về.

Hạ Mây quay mắt đi, cô không muốn ai thấy mình đang khóc.

Hạ Mây khóc vì không phải cô quá yêu Chánh Trung , vì Chánh Trung không thật lòng với cô, mà cô khóc vì cảm thấy mình quá thất vọng. Từ trước đến nay, cô luôn tin tưởng Chánh Trung. Chưa bao giờ Hạ Mây nghĩ Chánh Trung là con người như thế.

- Về đến nhà. Hạ Mây khóc thật nhiều, cô khóc như để gội rửa hết tình yêu mình dành cho Chánh Trung. Hạ Mây khóc thỏa thuê rồi vào phòng tắm. Khi những giọt nước mắt gội lên đầu. Hạ Mây mới tỉnh táo trở lại. Cô lại thấy mình nhẹ nhõm. Hạ Mây bỗng nhận ra rằng tình cảm mình đối với Chánh Trung chẳng có gì là sâu nặng. Cô không hề ghen khi nghe Thiên Trang nói về Chánh Trung. Trong cô giờ đây chỉ còn nỗi thất vọng nặng nề. Thất vọng những gì mình tin tưởng đã sụp đổ.

Hạ Mây đang miên man suy nghĩ thì chuông điện thoại reo vang. Cô lau khô người rồi bước ra :

- Làm gì mà lâu dữ vậy ? - Giọng Hàn Phong vang lên trong máy - Cô ngủ sớm thế sao ? Ngày mai nhớ đến sớm nhé. Chín giờ sẽ khởi quay đây.

Hạ Mây nhám nhằng :

- Ông gọi đến chỉ có thôi sao ?
- Chứ cô còn muốn gì nữa, cô ngủ sớm đi, ngày mai đừng đến trễ !
- Đối với ông chuyện đó quan trọng vậy sao ?
- Chứ gì nữa ! Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi. Chuyến quảng cáo này rất quan trọng. Mái tóc của cô là rất đặc biệt, nó sẽ nổi bật nhất để quảng cáo cho dầu gội đầu của hãng chúng ta.
- Còn gì nữa không ?
- Còn.
- Gì nữa ?
- Chuyện hương liệu, chất phụ gia, cô lo đến đâu rồi ?

Hạ Mây cộc lốc :

- Chưa đến đâu cả.
- Vậy là sao ?
- Nghĩa là mấy ngày nay tôi không rảnh, nên tôi không thể đi hỏi ý kiến mọi người. Vì thế tôi chẳng tìm ra nguyên liệu nào thích hợp.
- Cô nói thật hay nói giỡn với tôi vậy hả ? Chỉ còn có vài ngày nữa thôi, tình trạng này làm sao tôi thể làm kịp. Cô định...
- Tôi biết ông định nói gì. Nhưng ông yên tâm, tôi không có ý định giết ông đâu.- Hạ Mây nói tỉnh.
- Thế mà không giết tôi ? Cô thật là...Tôi không sao lường được những việc cô làm. Cô phải điều chỉnh lại đi. Nếu không ...
- Nếu không thì sao ?
- Thì tôi sẽ... đuổi việc cô đó.
- Ông muốn thì cứ việc tự nhiên. Ngày mai tôi nghỉ, tôi sẽ gọi đơn cho ông sau.

Hạ Mây nói rồi gác máy. Cô bực tức thả người xuống giường. Mọi việc cô đã lo chu đáo, hoàn tất, lời nói lúc nãy là đùa, không ngờ Hàn Phong lại có phản ứng như thế. Rõ ràng đối với cô. Hàn Phong chẳng có sự quan tâm nào cả. Đối với anh lúc nào cũng là công việc quan trọng. Hạ Mây cảm thấy bực bội về điều đó, chính cô cũng không biết tại sao.

Chuông điện thoại lại reo vang, Hạ Mây bực tức chụp ống nghe.

- Tôi nói ngày mai tôi sẽ gọi đơn mà.
- Đơn gì ? - Giọng Chánh Trung đầy ngạc nhiên.

Hạ Mây đổi giọng :

- À, không ! Anh gọi đến đây làm gì ?
- Xem em có ngủ chưa ? - Chánh Trung đáp.
- Có chuyện gì không ?
- Sao em trả lời vậy ? Một à. - Chánh Trung có vẻ quan tâm.
- Không.- Hạ Mây trả lời - Nhưng em muốn ngủ, ngày mai em phải đến công ty có việc.

Chánh Trung dò hỏi :

- Việc gì ? Có quan trọng lắm không ?

Hạ Mây thận trọng :

- Á, không ! Chỉ là chuyện quản cáo nhỏ thôi. Nhưng em phải có mặt ở công ty sớm. Có gì ngày mai gặp đi.
- Thôi, chúc em ngủ ngon.
- Vâng.

Chưa đợi Chánh Trung trả lời, Hạ Mây đã gác máy. Có quả thật không muốn nói chuyện với Chánh Trung nữa. Đàng nào Hạ Mây cũng nói lời chia tay với Chánh Trung, nhưng cô thích trực tiếp nói hơn. Hạ Mây muốn nói hết tất cả và cô phải là người nói trước.

Chuông điện thoại lại reo lên dồn dập. Hạ Mây cầm máy :

- Alô. - Hạ Mây lên tiếng.
- Chào Hạ Mây.
- Chào anh Quốc Tường. Có chuyện gì không ? - Mây hỏi.
- Không. Anh chỉ gọi điện dặn là ngày mai em phải nhớ đến sớm.
- Vâng. Mà anh đang ở đâu ?
- Ở...- Quốc Tường ngập ngừng - Ở nhà. Thôi, em ngủ sớm đi, mai còn đi làm.
- Anh nhắn với Hàn Phong ...- Hạ Mây dừng lại - Là ngày mai em sẽ gọi đơn xin nghỉ việc.
- Sao lại nghỉ ? Mà lúc này làm sao nhắn được với Hàn Phong ?
- Thì Hàn Phong chẳng đang ở bên cạnh anh sao ?
- Sao em biết vậy ?
- Nếu không phải thì thôi. Nhưng anh...nhớ nhắn Hàn Phong giúp em.
- Được. - Quốc Tường thở dài. Nếu em muốn. Thôi, anh gác máy đây.

Hạ Mây đợi Quốc Tường gác máy mới mệt mỏi ngã người xuống giường. Cô thiếp đi sau đó không lâu. Hạ Mây thấy mình đi đến nhà Hàn Phong.

- Cô tìm ai. - Người ra mở cửa hỏi.

- Hàn Phong.

Cánh cửa xịch mở. Cô ngớ ngàng nhìn cô gái trước mặt. Mây kêu lên :

- Thiên Nhi !

Cô gái nhìn Hạ Mây lạ lùng.

- Sao cô biết tên tôi ?

- Tôi...- Tự nhiên Hạ Mây không trả lời được...Tôi nghe kể.

- Ai kể ?

- Hàn Phong.

- Cô là gì của anh ấy ?

Hạ Mây bỗng ngập ngừng :

- Là nhân viên.

- Nhân viên thì làm việc ở công ty thôi, sao lại mò đến nhà.- Một giọng nói đang đá vang lên làm Hạ Mây sững người. Cô quay lại.

- Thiên Trang !

- Phải. - Người con gái lên tiếng - Cô đến đây làm gì ?

- Bàn công việc.

- Việc gì ?

- Thì việc của công ty.

Hạ Mây chưa biết trả lời sao thì Hàn Phong lên tiếng :

- Mây, lên đây !

Hạ Mây quay gót bước đi thì Thiên Trang níu tay cô lại :

- Anh định đưa cô ấy đi đâu ? Không được ! Không được !

- Đúng vậy. - Hạ Mây nhận ra tiếng Chánh Trung - Anh không được đưa cô ấy đi đâu hết. Cô ấy là của tôi. Của tôi !

Hạ Mây chưa kịp phản ứng thì Chánh Trung đã kéo Hạ Mây chạy như bay ra khỏi cửa.

Chánh Trung lôi Mây đi riết, cô cố giằng ra nhưng không được. Mãi Trung mới dừng lại :

- Tại sao em lại theo Hàn Phong ?

- không tại sao cả ! - Hàn Phong đến tự lúc nào la lên - Cô ấy là của tôi.

- Ai nói ? - Thiên Trang la lên - Ai nói ?

Hạ Mây gằng tay ra :

- Tôi không muốn nghe, muốn gặp ai nữa. - Hạ Mây ôm đầu bỏ chạy.

Hạ Mây thấy mình chạy miết. Thiên Trang, Chánh Trung và Hàn Phong rầm rập chạy đuổi theo. Hạ Mây vừa chạy vừa thở hổ hển.

Mây bật dậy khi trời sắp sáng, đồng hồ trên bàn ngân năm tiếng giòn giã. Hạ Mây lau mồ hôi. Giác mơ khủng khiếp quá ! Hạ Mây bỏ chân xuống sờ soạn tìm dép rồi bước vào phòng tắm.

- Tại sao mình cứ nhớ về Hàn Phong ? Còn Chánh Trung nữa.

Hạ Mây cảm thấy khó hiểu bản thân mình. Cô vẫn nhớ Hàn Phong, dù rằng hiện giờ cô đang ghét anh vô hạn. Hạ Mây lẩm bẩm :

- Tại sao lại thế này ? Mình điên mất rồi. tại sao lại cứ nhớ mãi Hàn Phong.

oOo

Hàn Phong đi đi lại lại trong văn phòng :

- Tại sao giờ này cô ấy vẫn chưa tới ?

- Anh yên tâm đi ! - Quốc Tường lên tiếng.

- Làm sao yên tâm được. - Hàn Phong thở dài - Cô ta hại tôi chết mất.

- Có lẽ kẹt xe hay hư xe gì đó. Chắc cô ta sẽ đến mà.

- Rủi cô ta nghĩ thật thì sao ? - Hàn Phong bực bội.

- Hạ Mây rất có tình lý, anh an tâm đi. - Quốc Tường an ủi - Cô ấy không bao giờ làm chuyện đó đâu.

- Không ai hiểu được cô ta..- Hàn Phong lắc đầu - Em gái sao mà khó hiểu quá.

Quốc Tường cười :

- Anh cố gắng hiểu đi.

- Đừng đùa mà ! - Hàn Phong nhăn nhó - Tôi đang rầu chết đi được.

Đúng lúc đó, chuông điện thoại reo vang.

Quốc Tường chụp máy :

- Alô..Được. Tốt, chúng tôi xuống liền.

Tường đặt máy xuống, quay qua Hàn Phong :

- Chúng ta xuống thôi. Hạ Mây tới rồi.

Hàn Phong thở phào nhẹ nhõm :

- Có ngày tôi chết vì hồi hộp mất.

Quốc Tường cười.

- Anh chưa chết được đâu. Sống để khổ với cô ấy dài dài.

Quốc Tường nói xong vội bỏ đi. Hàn Phong vừa đóng cửa phòng vừa nghĩ : Anh không phải không hiểu Quốc Tường nói gì, nhưng...Hàn Phong cảm thấy khó hiểu chính bản thân mình. Anh cũng cảm thấy mình rất quý Hạ Mây. Tuy thế, anh vẫn ngại ngùng, vì Hạ Mây lúc nào cũng đối nghịch lại với anh.

oOo

Khi Hàn Phong đến thì khách mời đã đông đủ, chỉ chờ anh khai mạc.

- Anh Phong. - Quốc Tường hớn hớn - Hạ Mây...

- Có chuyện gì lúc nãy nói. - Hàn Phong vội vã.

- Nhưng Hạ Mây...

- Cô ấy đến chưa ?

- Rồi.

- Rồi thì đủ - Hàn Phong khoát tay - Ra làm đi.

Anh nói rồi chạy đi, không nghe Tường nói gì thêm.

Hàn Phong vào chỗ ngồi một lúc thì buổi quảng cáo bắt đầu. Anh hồi hộp chờ đợi Hạ Mây.

Hơn năm cô gái trong tà áo trắng thướt tha bước ra trước. Mái tóc dài buông xõa sau lưng càng tăng thêm vẻ đẹp của từng người. Nhà báo chụp hình sáng lờ. Mọi người hồi hộp đón nhận nhân vật chính của buổi trình diễn bước ra.

- Trời đất ! - Hàn Phong kêu lên, mọi người cùng ồ lên ngạc nhiên.

Hạ Mây bước ra trong mái tóc ngắn cắt cao, tà áo dài hồng phất phới. Vừa đi, Mây vừa chào khán giả, nụ cười tươi rói.

Mây đi lướt qua mọi người, qua Hàn Phong. nụ cười của Hạ Mây làm anh tức tối.

- Một lúc đến phòng tôi ! - Hàn Phong bảo Hạ Mây khi cô vừa bước xuống sàn diễn.

- Vâng. - Hạ Mây tỉnh táo - Bây giờ đến cũng được ạ.

Hạ Mây nói rồi đi thẳng lên phòng Hàn Phong.

- Ông gặp tôi có chuyện gì không ?- Hạ Mây vừa nói vừa ngồi xuống.

- Cô còn hỏi nữa ! - Hàn Phong nói ánh mắt khó chịu nhìn Hạ Mây - Cô biết điều gì mà.

- Tôi không biết ạ. - Hạ Mây vẫn giả vờ ngây thơ.

- Sao lại không biết ? Cô muốn gì đây ? - Hàn Phong gay gắt.

- Tôi không muốn gì cả. À ! Mà ngày hôm qua tôi nói muốn nghỉ việc. Nhưng...- Hạ Mây dừng lại, cô lùa tay vào mái tóc ngắn - Hôm qua tôi suy nghĩ lại rồi. Tôi sẽ...không xin nghỉ đâu ạ.

- Sao cô thích chống đối tôi thế ?

- Đâu có. - Hạ Mây lúc lắc đầu. Cô cố tình cho Hàn Phong thấy mái tóc cụt ngắn của mình.

- Tôi đâu chống đối ông, chỉ tại ông nghĩ thế thôi.

- Cô thật là...- Hàn Phong thở dài - Cô bướng quá đi mất.

Hạ Mây cười, đôi môi hồng hé nhẹ.

- Ai cũng nói thế.

- Cô hại chết tôi rồi. - Hàn Phong ôm đầu.

- Đâu có. - Hạ Mây mở to mắt - Tôi có làm gì phương hại đến ông đâu ?

- Cô có biết buổi quảng cáo này rất quan trọng không ?

- Biết chứ. Ông đã nói bao nhiêu lần rồi.

- Vậy sao cô vẫn cố tình phá hoại ?

- Buổi quảng cáo diễn ra êm đẹp mà.

- Êm đẹp ! Đúng là êm đẹp, nếu không cảm ơn mái tóc ngắn của cô. - Hàn Phong lớn giọng.

- Ngắn hay dài cũng là tóc thôi. Mái tóc của tôi rất đặc biệt, ông không thấy sao ?

- Thấy ! Quá đặc biệt, cô biết tôi choáng váng cỡ nào khi thấy mái tóc cô hôm nay không ?

- Không.- Hạ Mây đáp tỉnh - Ông không nói làm sao tôi biết. Tôi chỉ biết rằng mái tóc của tôi rất khát người, rất đặc biệt thôi.

- Phải, đặc biệt lắm ! Đặc biệt đến nỗi khi nhìn, tôi đã...- Hàn Phong bỏ lửng câu nói.

- Ấn tượng rồi.- Hạ Mây tiếp và hỏi - Có phải không ạ ?

- Phải. Quá ấn tượng !

- Vậy thì tốt. Mọi người sẽ nhớ và sẽ chú ý tới sản phẩm của ta.

- Bây giờ tôi chỉ có hy vọng là thế. - Hàn Phong thở ra - Hy vọng mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

- Tất nhiên rồi. Ông cho phép tôi về chứ.
- Cô cứ về.
- Không còn gì nữa chứ ? - Hạ Mây lại hỏi.
- Không.
- Vậy tôi về.

Hạ Mây nói rồi đi một mạch. Hàn Phong không hiểu nổi tại sao hôm nay cô trở chứng như vậy. Anh vô cùng thắc mắc :

Hạ Mây cũng không hiểu tại sao cô lại...thích chọc giận Hàn Phong đến thế. Một câu nói của anh, cô cũng có thể lấy làm bằng cớ để giận. Cũng như lần này đây. Hạ Mây cắt tóc ngắn để...trả thù Hàn Phong. Vì anh đã không quan tâm cô đêm qua. Một sự trả thù mà theo Hạ Mây là...rất có lý. Nghĩ đến đây, Hạ Mây bỗng bật cười làm những người đi đường nhìn cô lạ lẫm.

- Hạ Mây ! - Chánh Trung đón Hạ Mây ở cổng nhà.

Hạ Mây gạt mình, cô sững lại :

- À. Anh Trung !
- Anh có thể gặp em ?
- Ta ra Lãng Du đi. - Hạ Mây đáp rồi đạp xe đi.

Chánh Trung chạy phía sau Hạ Mây, linh cảm cho Trung biết có chuyện gì rất lạ.

- Mây à ! - Trung gọi.
- Có gì không ? Lát nữa hãy nói.

Chánh Trung đành im lặng đi suốt quãng đường còn lại.,

- Em uống gì ? - Chánh Trung hỏi khi Hạ Mây vừa ngồi xuống ghế.
- Chỗ này quen không anh ? - Hạ Mây không trả lời mà hỏi.

Chánh Trung vẽ không hiểu :

- Quen. Anh và em đến đây mấy lần rồi mà.
 - Anh còn đến đây với ai nữa không ?
 - Mấy người bạn. - Chánh Trung trả lời.
 - Còn ai nữa ? - Hạ Mây vẫn hỏi gặng.
 - Đâu còn ai. - Chánh Trung cười gọi người phục vụ - Em uống cam nha.
 - Em muốn uống cà phê.
 - Cà phê ư ?
 - Phải. Thay đổi khẩu vị thôi.
 - Thôi được - Trung cười - Thay đổi khẩu vị cũng tốt.
 - Anh biết Thiên Trang không ? - Hạ Mây đột ngột hỏi.
- Chánh Trung gạt mình. Nhưng trấn tĩnh :
- Anh không biết. Nhưng khách hàng chắc là có tên đó.
 - Mẹ của Thơ Thơ đó. - Hạ Mây cười.
 - Anh không rõ.

- Vậy còn Thúy Hạnh, Diễm Phương...

Chánh Trung tái mặt :

- Ai nói em nghe ?

- Anh nói...- Hạ Mây đáp không chút tình cảm. Chính miệng anh nói, tại nơi đây.

- Vậy là em biết hết. Mây à ! Lời Thiên Trang nói không có thật đâu.

- Thơ Thơ là con ai ? - Hạ Mây hỏi.

- Là...- Biết Hạ Mây đã biết hết mọi chuyện, Chánh Trung ngập ngừng - Mây...anh...

- Anh sao

- Muốn xin lỗi em.

- Xin lỗi em ? - Hạ Mây mở to mắt - Lỗi gì ? Anh không có lỗi với tôi, mà với Thiên Trang, Thúy hạnh kia.

- Còn tôi...- Hạ Mây tiếp - Anh không cần bận lòng. Còn nữa, anh hãy bỏ đi âm mưu hại Hàn Phong, đừng ép Thiên Trang - Hạ Mây cười - Khó coi lắm.

- Hạ Mây !

Hạ Mây đứng lên :

- Thôi, không còn gì để nói nữa. tôi về.

- Mây, nghe anh giải thích !

- Chánh Trung ! Em chỉ khuyên anh, trở về đi anh, đừng hại mọi người nữa.

- Anh không có.

Hạ Mây cười :

- Em làm sao tin đây, khi chính tai em nghe rõ ràng. Có muốn tin cũng không được.

- Anh sẽ sửa.

- Sửa ư ? Bằng cách nào đây. Bây giờ, em chỉ mong anh, đừng hại Hàn Phong.

- Hàn Phong...- Chánh Trung la lên - Thì ra nguyên nhân chia tay là đây. Vậy mà, tôi ngây thơ quá, cô Mây ạ. Quá ngây thơ rồi !

- Không phải như thế. - Hạ Mây kêu lên - Tại sao anh vẫn không chịu hiểu ?

- Tôi không hiểu ư ? Hạ Mây ! Cô đừng giả vờ nữa. Chính Hàn Phong đã tạo nên điều này, có phải không ? Những gì cô nói chỉ là cái cớ.

- Không phải.

Chánh Trung xô ghế đứng lên :

- Cô nhớ đó. Tôi sẽ trả thù, Hàn Phong sẽ nhận lấy hậu quả. Hết Thiên Trang, rồi cô, hẳn hơn tôi cái gì ?

- Anh lầm rồi.

- Tôi mà lầm ? Lầm ư..không hề đâu. Chỉ là tôi nhận ra quá trễ thôi.

Chánh Trung nói rồi, đi ra bỏ Hạ Mây lại sững sờ.

oOo

Bầu Toàn ngồi trước mặt mấy thanh niên lạ.

- Tôi muốn các anh hạ giúp tôi một người.

- Ai.

- Con bé này.

Bửu Toàn đẩy nhẹ tấm hình một cô gái xinh xắn ra trước mặt ba thanh niên.

- Hạ cách nào ?

- Đánh một trận. Cắt mái tóc nó, nó quý mái tóc vô hạn.

- Chỉ thế thôi sao ?

- Thế thôi ! - Bửu Toàn nhún vai - Tôi không thích rắc rối.

- Được ! - Một trong ba người thanh niên đứng lên bắt tay Toàn - Chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.

Bửu Toàn rời cái bắt tay và ra khỏi quán, hòa mình vào dòng xe đông đúc.

oOo

Hạ Mây ngồi trước gương vừa vuốt mái tóc ngắn vừa khe khẽ hát.

Thieu Hoa vừa gọi cô đến nhà chơi. Nghe giọng nói vui vẻ, Hạ Mây cười. Chắc là đã nghĩ thông, hay..

Hạ Mây không thể nghĩ tiếp. Tiếng chuông cửa dồn dập làm cô bừng tỉnh.

Hạ Mây ra mở cửa :

- Có chuyện gì thế ạ ? Hạ Mây vừa nhắc then cài cửa vừa hỏi.

- Cô có phải là Hạ Mây ?

- Vâng.

- Có người muốn gặp cô.

- Ai !

- Hàn Phong.

- Ở đâu ?

- Công viên Tám Tháng Ba, cô đến liền nhé.

- Sao ông ấy không đến đây ?

- Tôi không biết, chắc là kẹt xe hay là gì đó. Nhưng tôi thấy ông ta gấp lắm.

- Được rồi. - Hạ Mây gật đầu - Tôi sẽ đến sớm. Cảm ơn ông.

Hạ Mây vừa đi vừa nghĩ :

- Không biết có chuyện gì, tại sao Hàn Phong lại gọi mình. Cũng may, nhà Thieu Hoa gần công viên. Nếu không...- Hạ Mây lắc đầu.

- Đúng lại !

- Có chuyện gì ?

- Gì hả ?

Người thanh niên trước mặt tát Hạ Mây, cô chưa kịp định thần thì hai người khác lao vào.

Hạ Mây không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cô vẫn mơ hồ nhận ra có kẻ đang trả thù mình, Hạ Mây cố gắng thoát khỏi tay ba thanh niên, vừa chạy vừa kêu cứu.

Hạ Mây chạy một quãng thì ngã quỵ. Ba thanh niên vẫn đuổi theo. Trong cơn mê, cô thấy có tiếng xe dừng lại, tiếng chân người rượt đuổi. Cô mơ hồ nhận ra tiếng ai đó gọi mình trước khi chìm vào cơn mê.

oOo

Hạ Mây tỉnh dậy trên giường nhà Thieu Hoa.

- Hoa ơi !

- Có chuyện gì ? - Thiều Hoa cầm tay Hạ Mây - Cậu còn đau lắm không ?

- Không. - Hạ Mây nhăn mặt - Nhưng ai đánh mình thế ?

- Mình không biết, cảnh sát đang điều tra.

Hạ Mây nhăn mặt :

- Lạ nhỉ ! Mình đâu có thù oán với ai.

- Cậu cố nhớ lại xem.

- Không có mà. - Hạ Mây ôm đầu.

- Thôi. Cậu nghỉ đi ! - Thiều Hoa đỡ Hạ Mây nằm xuống - Ngủ một chút đi

Hạ Mây vừa chớp mắt thì bà Dương vào phòng.

- Thế nào rồi ?

- Tốt rồi. - Thiều Hoa thì thầm - Không biết ai đánh Hạ Mây, dì nhỉ ?

- Dì không biết. Thôi, con ra đi, để dì canh Mây cho.

- Vâng ạ.

Bà Dương thấy Thiều Hoa ra khỏi phòng liền khép cửa lại. Bà nhìn Hạ Mây :

- Con ơi ! - Bà rơi nước mắt, nắm chặt đôi tay Hạ Mây - Tạ Ông trời.

Bà khó nhưng lại vui mừng khôn tả. Bà đã tìm lại được đứa con. Lúc này, khi vừa thấy cái vết son trên vai Hạ Mây, không tin vào mắt mình.

“Con bà đây rồi”. - Bà Dương nức nở - “Phải chị..” Bà không thể nghĩ tiếp, nỗi vui mừng đó đã trấn át trọn vẹn tâm hồn bà. Tuy nhiên, bà vẫn thắc thỏm : ” Mình sẽ phải nói với Hạ Mây sao đây ?”.

- Dì !

Hạ Mây gọi làm bà giật mình :

- Dì đi ngủ đi ! Con không sao.

- Dì thức được mà.

Hạ Mây chớp mắt :

- Con không sao ?

- Mây à !

- Gì ạ ? Hạ Mây cố gượng.

Bà Dương đỡ Hạ Mây dậy. Đưa cho cô cốc nước, bà hỏi :

- Con có muốn gặp ba mẹ không ?

- Có ạ. Rất muốn.

- Con có thương họ không ?

- Rất thương ạ. Nhưng sao hôm nay dì hỏi con thế ?

- Nếu gặp lại ba mẹ , con có mừng không ?

- Con mong biết chừng nào. - Giọng Hạ Mây buồn buồn.

Bà Dương gọi chuyện :

- Tại sao con trốn khỏi viện ?

- Tại...- Hạ Mây ngập ngừng - Con muốn vào đời, con không muốn làm phiền Soeur.

- Con tên thật là gì ?

Hạ Mây có vẻ không muốn nói, bà Dương cười nhẹ :

- Con không nói cũng được.

- Có gì đâu ạ. Tên con là Thường Vân.

Bà Dương suýt chút nữa không cầm được nước mắt. Vậy là đúng rồi, đúng con bà tìm bao nhiêu năm nay rồi. Bà lau nước mắt :

- Thôi, con ngủ đi !

- Sao dì khóc ? - Hạ Mây ngạc nhiên.

- Không có gì. Thôi, dì về phòng đây.

Hạ Mây gật đầu mà trong lòng ngổn ngang câu hỏi.

oOo

Hạ Mây nghĩ việc hai hôm. Lòng Hàn Phong vô cùng bối rối. Anh hết cứ ra lại đi vào. Ai đánh Hạ Mây ? Câu hỏi cứ lớn vồn trong đầu anh. Thiên Trang ? Anh đột ngột lên tiếng :

- Chỉ Thiên Trang thôi.

Hàn Phong vội nhấc điện thoại gọi sang Nam Á, xin gặp Thiên Trang :

- Tôi muốn gặp cô.

- Được. - Thiên Trang vui mừng - Ở đâu ạ ?

- Tùy cô, chúng ta sẽ gặp lại ở Cam Thuyền nhé !

- Được.

Hàn Phong trả lời xong gác máy. Anh nhanh chóng đến chỗ hẹn.

- Cô muốn gì đây ? - Hàn Phong hỏi khi vừa thấy mặt Trang.

- Gì cơ ?

- Cô đừng giả vờ ! - Phong gắt - Trả lời tôi đi. Ai cho người đánh Hạ Mây ?

- Anh nói gì ?

- Cô nói đi. - Hàn Phong hét to - Có phải là cô không ?

Thiên Trang nổi giận :

- Thì ra anh nói là tôi... - Giọng cô nghẹn lại - Anh nói tôi đánh Hạ Mây ư ? Thật quá đáng ! Thì ra anh hẹn tôi ra đây là vì Hạ Mây.

- Cô cứ trả lời tôi !

- Nếu là tôi thì sao ? - Thiên Trang nóng nảy - Anh sẽ làm gì tôi, anh nói đi.

Hàn Phong nổi nóng thật sự. Anh tát vào mặt Thiên Trang.

- Anh đánh tôi...Trang thụt lùi - Vì Hạ Mây sao ?

- Tôi cảnh cáo cô. Hạ Mây là người tôi rất quý, tôi cấm cô đụng vào cô ấy.

- Nếu tôi đụng vào thì sao ? Thiên Trang bướng bỉnh.

- Tôi sẽ không yên cho cô.

- Anh sẽ làm gì được tôi ?

- Rồi cô sẽ biết...- Hàn Phong gằn giọng - Nếu cô còn chạm đến Hạ Mây. Chào cô.

Hàn Phong nói rồi bỏ đi thẳng làm Thiên Trang vô cùng tức tối. Cô lau nước mắt rồi gọi cho Khánh Hoài :

- Có chuyện gì ? - Khánh Hoài nói khi vừa gặp Thiên Trang.

- Hàn Phong ... - Giọng Trang tất nghẹn.

- Anh hiểu rồi ! - Khánh Hoài nói - Em không cần nói nữa.

- Anh phải trả thù. Đừng nhịn nữa.

- Đúng vậy. - Khánh Hoài Thái Hưng ta nắm - Hàn Phong ơi ! Mày sẽ biết tay Khánh Hoài này.

- Anh định làm gì ?

- Kế hoạch đã xong. Để rồi em xem !

Thiên Trang lau nước mắt. Lòng hận thù Hàn Phong rõ ràng vì Hạ Mây đã phụ cô. Chính điều đó là Thiên Trang tức tối.

- Em chờ xem, vở kịch sắp hạ màn. Hàn Phong sẽ không còn gì cả.

- Thật sao ?

- Thật.

Thiên Trang không nói. Cô nghĩ đến một ngày...khi Hàn Phong không còn gì trong tay, cô sẽ...

- Trang nè...- Khánh Hoài lên tiếng.

- Gì anh ?

- Chúng ta...- Hoài ngưng giọng - Làm đám cưới nhé.

- Cưới ư ? - Thiên Trang thẩn thốt, rõ ràng cô chưa dự trù vấn đề này.

- Đám cưới...em đồng ý không ?

Thiên Trang cười :

- Anh đợi lúc khác đi. Giải quyết vụ Hàn Phong đi rồi tính.

Khánh Hoài dễ dãi :

- Được nhưng em phải hứa làm vợ anh.

- Em hứa. - Thiên Trang gật đầu - Em hứa với anh. thật đấy ! Anh cứ yên tâm.

Khánh Hoài bóp nhẹ tay Trang :

- Em cứ tin anh.

Thiên Trang cười với Khánh Hoài mà trong đầu rối rắm với bao suy nghĩ. Cô không nỡ dứt bỏ cũng như làm cho Hàn Phong đau khổ.

- Em đang nghĩ gì ? - Khánh Hoài hỏi.

- À, không...Thiên Trang gượng cười - Không có gì. Thôi, ta về đi anh !

Thiên Trang nói rồi kéo tay Khánh Hoài đứng dậy.

- Mình về anh !

Khánh Hoài đi bên Thiên Trang. Anh rất hạnh phúc, nhưng anh đâu ngờ tới rằng con cờ trong tay Thiên Trang đã vào trận.

oOo

- Ngày kia mi có rãnh không ? - Thiều Hoa hỏi bạn.

- Chi vậy ?

- Ăn đám cưới.

- Gì cơ ? - Hạ Mây như không tin vào tai mình. Cô vỗ vỗ vào đầu cho tỉnh táo - Đám cưới ai ?

- Ta.

Hạ Mây cười lớn :

- Cậu đùa hay thật ! Vậy cần tớ tặng quà gì nào ?

- Tớ nói thật ! - Thiều Hoa không có vẻ gì là đùa - Ngày kia, tớ sẽ lên xe hoa.

Hạ Mây liếc xéo :

- Làm gì mà hấp tấp thế. Muốn chồng lắm rồi sao ?

- Mình chưa muốn...- Thiều Hoa lắc đầu - Nhưng ba mẹ hai bên muốn.

Nhìn ra vẻ mặt thật trên mặt Thiều Hoa, Hạ Mây hạ giọng :

- Cậu nói thật ?

- Ừm.

- Sao không nói ỉnh trước ?

- Ngu gì nói.

Hạ Mây thở ra :

- Cậu đùa y như thật ấy, làm mình hết cả hồn.

- Ai bảo mình đùa. - Thiều Hoa làm mặt tỉnh.

- Mình...- Hạ Mây trừng mắt - Có khai không ? Cậu nói dối, phải khai cho thật ! - Hạ Mây vừa nói vừa thọc lét làm Thiều Hoa la oai oái.

- Con quỷ ! Sao hôm nay mạnh tay dữ vậy ? Không tin thì thôi.

Hạ Mây thôi giỡn, cô nheo mắt :

- Chịu anh Tường rồi hả ?

Thiều Hoa mân mê tấm vải bàn, không nói. Cô đồng ý làm vợ Tường là thật lòng, vì tấm lòng của Tường dành cho cô quá đổi chân thật. Thiều Hoa cảm thấy mình không nên chọn lựa nữa.

- Chúc mừng. - Hạ Mây đưa tay.

- Cảm ơn. - Hoa cười - Còn mi, sao rồi ?

- Sao là sao ?

- Chuyện mi với Hàn Phong ấy ?

- Sao lại là Hàn Phong ?

- Không phải sao ? Vậy xin lỗi nhé - Thiều Hoa cười cười làm Hạ Mây vô cùng mắc cỡ.

- Đừng nhắc Hàn Phong nữa mà ! - Hạ Mây cười - Nói chuyện khác đi !

- Chuyện gì ? - Hoa hỏi.

- Gì cũng được, miễn...

- Đừng nhắc đến Hàn Phong chứ gì ? - Hoa nheo mắt làm Hạ Mây đỏ mặt - Thôi, không nói nữa - Thiều Hoa trở nên nghiêm túc - Cậu nghĩ sao về Hàn Phong ?

Hạ Mây không trả lời. Nghĩ sao ư ? Hạ Mây không biết mình nghĩ gì nữa. Cô chỉ thích chọc phá Phong, trêu cho anh tức tối. Nhưng còn “nghĩ sao” thì...Hạ Mây cũng không sao giải thích nổi.

- Trả lời đi ! - Hoa gục.

Hạ Mây cười, không nói gì.

- Không trả lời được chứ gì ? Chuyện này ngộ ta ! - Hoa cười rung rung bờ vai - Hạ Mây hôm nay không còn như xưa nữa. Hạ Mây không nói. Cô không còn là Hạ Mây xưa nữa sao ? Chắc là không. Vì Hạ Mây vẫn là Hạ Mây, chỉ khác là bây giờ...- Hạ Mây cười một mình - Hạ Mây đang thật sự biết yêu, biết nghĩ đến tương trong đó, hiện hữu người cô yêu quý nhất.

oOo

Bà Dương đến nhà Hàn Phong , lần này, bà đến không vì công việc, mà vì Hạ Mây.

- Xin lỗi...- Bà nói - Tôi cần gặp Hàn Phong.

- Ông Phong đi vắng. Bà cứ vào, có lẽ ông ấy sắp về ạ.

Bà Dương cười :

- Cảm ơn cô.

Bà Dương bước vào căn phòng sang trọng, thăm phục Hàn Phong có cách bài trí rất nghệ thuật của căn phòng.

- Xin lỗi, bà...

Bà Dương quay lại ngưỡng :

- Ông...

Bà nhìn trừng trừng vào đôi vợ chồng vừa bước xuống thang lầu. “Ông Hưng”, bà làm sao quên được người đàn ông ấy...

- Bà Dương ! Bà Thùy Dương ...- Ông Hưng thần thốt gọi.

- Phải. Tôi đây. - Bà nhìn ra ngoài trời - Ông còn nhớ đến tôi sao ?

- Nhớ chứ. Sao tôi lại...- Ông Hưng nghẹn lời - Tôi...

Ông nhớ về quãng đời đã hơn hai mươi năm qua. Bà Dương là người yêu cũ, ông đã yêu bà, say đắm. Rồi vì gia đình, ông đã cưới vợ và có con. Nhưng trời đất khiến xui ông gặp lại bà. Ông và bà đã...

Bà bỏ đi. Ông còn nhớ rất rõ ngày bà ra đi, ông đã đứng chết lặng nơi cổng nhà bà. Khi người trong nhà ra xua đuổi, ông chỉ còn biết khóc. Còn vợ Ông, ông cũng không biết cảm ơn thế nào, người vợ hiền thực của ông đã nén buồn tủi khuyên giải lại ông. Từ đây đến thế mà đã...

Ông lão đảo. Bà Trang đỡ ông :

- Ông ngồi xuống đi ! - Bà quay sang bà Dương - Cả chị nữa !

Bà Dương phả phịch người xuống ghế. Định mệnh. Tại sao bà lại vào căn nhà này ? Rõ là định mệnh.

- Bà khỏe chứ, bà Dương ? - Bà Trang hỏi.

- Cảm ơn. Tôi rất khỏe.

- Bất ngờ quá.

- Phải, bất ngờ quá. Không ngờ bao năm rồi.

- Con của chúng ta.. - Ông Hưng hỏi.

- Con ? - Bà Dương cười - Ông còn nhớ nó ư ?

- Sao lại không. Tôi có lỗi với em và nó. Nhưng nó là con tôi. Tôi xin em...

Bà Dương cắn môi, nước mắt bà rơi lã chã. Con ư ? Bà vui mừng biết mấy. Con bà đã gặp lại rồi. Và ông, bà cũng gặp lại. Hận ông, bà hận lắm. Và vui, thì có lẽ chưa bao giờ bà vui như thế.

- Nó đã hai mươi tuổi.

- Con gái hay con trai ?

- Con gái. - Bà trả lời nhẹ như hơi thở - Nó là...là...

- Bà đột nhiên ngập ngừng.

- Là đứa nào ? Bà còn giữ nó không ?

- Ông rất rõ về nó. Nó là Hạ Mây.

- Hạ Mây ư ?- Ông thốt lên - Là con bé Hạ Mây.

Thảo nào, ông đã thương nó ngay từ cái nhìn ban đầu. Thực chất, ông không nhận ra được thứ tình cảm ấy. Không ngờ...

Có tiếng động trên bậc cầu thang, bà Dương nhìn lên :

- Hạ Mây !

Thì ra, Hạ Mây đã xuống từ lúc nào. Cô lắc đầu :

- Tại sao ? Tại sao lại như thế ?

- Hạ Mây ! - Bà Dương kêu lên - Con hãy nghe mẹ nói !

- Thật ra, mẹ không muốn nhìn con...- Hạ Mây nức nở - Có phải vậy không ?

- Không ? Chỉ là...- Bà Dương ghen ngào - Mẹ không dám nhìn con.

Hạ Mây buồn bã. Cô quay người bỏ chạy. Bà Dương cất gọi thảng thốt. “Hạ Mây.Hạ Mây ”...rồi ngả quỵ.

oOo

Hạ Mây chạy mãi, chạy mãi. Cô dừng lại bên hồ nước ngoài công viên, tấm tức khóc.

- Tại sao mẹ lại không thương mình ?

- Sao lại không ! - Tiếng Hàn Phong vang lên phía sau.

- Chỉ tại cô không kịp nhận ra thôi.

- Tại sao anh nói vậy ?

- Tôi hiểu rõ tấm lòng bà Dương, bà ấy thương cô lắm.

- Anh nói dối.

- Tôi không dối. - Hàn Phong nhỏ nhẹ.

- Anh hiểu chuyện gì chứ ?

- Tôi hiểu. Cô hãy về đi bà Dương đang đợi.

- Anh Phong ! Hạ Mây gục đầu vào vai Hàn Phong. Tôi rất khó xử, tại sao để cho tôi biết sự thật ? Tại sao lại thế chứ ?

- Cô không phải luôn muốn gặp lại mẹ mình sao ?

- Muốn, nhưng...

Hàn Phong vuốt nhẹ mái tóc Hạ Mây :

- Hãy làm những gì mình muốn Mây ạ.

Hạ Mây thốn thức :

- Không hiểu sao tôi cứ mãi phân vân...

- Vì cô quá thương mẹ cô. Tôi nói thật. Chính vì quá thương cô nên mới nghĩ là mẹ cô không thương cô. Và chính vì nghĩ như thế nên cô rất đau khổ.

- Có lẽ...- Hạ Mây buồn buồn - Có lẽ anh nói đúng.

- Vậy thì về !

- Nhưng... - Hạ Mây thắc mắc - Sao anh biết tôi ở đây ?

- Không phải mỗi lần khi buồn cô đều đến đây sao ?

Hạ Mây mỉm cười hạnh phúc. Thì ra, Hàn Phong quan tâm cô đến thế. Hạ Mây thở nhẹ....

- Mẹ Ơi ! - Mây thì thầm.

- Cô chịu gọi mẹ rồi, vậy thì về. Về thôi !

Hạ Mây ngoan ngoãn đi theo Hàn Phong lòng lâng lâng hạnh phúc.

oOo

Hạ Mây làm việc hơi muộn. Cô vội vàng rời công ty khi hơn bảy giờ.

- Thôi chết ! - Hạ Mây vỗ đầu - Quên rồi ! Chìa khóa mà quên. Rõ ràng đáng trí mà...

Hạ Mây nói rồi quay xe lại công ty. Cô lặng lẽ bước lên phòng làm việc. Cô lấy xong xâu chìa khóa, bước xuống cầu thang định về thì nghe tiếng động ở Khánh Hoài nguyên liệu.

Hạ Mây nhẹ nhàng bước sang. Cô nghe tiếng thì thầm, nho nhỏ. Hạ Mây nhanh chóng bật đèn. Cô phát hiện ra Khánh Hoài đang lén lút tráo đổi nguyên liệu.

- Khánh Hoài ! - Hạ Mây la lên - Tại sao là anh ?

Khánh Hoài gật mình :

- Anh tráo nguyên liệu ư ? - Mây hỏi.

- Tôi... - Khánh Hoài ngập ngừng - Cô làm gì ở đây ?

- Anh phải trả lời tôi mới đúng. Tại sao anh tráo hàng giả vào chứ ?

- Hạ Mây ! - Khánh Hoài hạ giọng - Tôi...

- Thì ra người phá hoại công ty lâu nay là anh. tại sao lại là anh ?

- Tôi... - Hoài quanh quất.

Hạ Mây hạ giọng :

- Tôi biết anh vì ai.

- Ai ?

- Thiên Trang.

Giọng Hoài lạc hẳn :

- Sao cô biết. Ai nói với cô. Chẳng lẽ là...Thiên Trang ?

- Không. Là Chánh Trung nói.

- Chánh Trung ư ?

- Khánh Hoài ! tôi biết...- Hạ Mây nhìn Khánh Hoài - Anh chỉ bị lợi dụng thôi.

- Lợi dụng ? - Khánh Hoài cười - Tôi không tin.

- Anh phải tin ! - Hạ Mây gần giọng - Anh yêu Thiên Trang, nhưng anh hiểu gì về Thiên Trang ? Được rồi, tôi sẽ kể cho anh nghe..

Hạ Mây háng giọng rồi kể. Khánh Hoài sững sờ.

- Thiên Trang là...

- Đúng vậy. Anh hiểu rõ rồi chứ ? Bây giờ, anh tự giải quyết đi. Tôi sẽ không nói gì. Nhưng...nếu anh còn làm phương hại đến công ty, tôi sẽ đưa anh ra pháp luật.

Mắt Khánh Hoài sáng lóe :

- Vâng, tôi sẽ suy nghĩ lại.

Khánh Hoài giả vờ bi lụy :

- Tôi không ngờ.

- Anh hãy suy nghĩ lại. Tôi chỉ nói thế thôi. - Hạ Mây nói rồi quay lưng đi.

Hạ Mây biết có người trong công ty phá hoại, cô chỉ không ngờ người đó lại là Khánh Hoài. Hạ Mây nghĩ Khánh Hoài chỉ là bị lợi dụng, nhưng cô không ngờ...

- Thiên Trang à ! - Khánh Hoài gọi điện, khi Hạ Mây vừa quay gót.

- Em tính sao ? - Khánh Hoài hỏi và kể cho Thiên Trang nghe câu chuyện Hạ Mây khi nãy.

- Anh thấy sao ?

- Anh tin em hơn. - Khánh Hoài cười - Dù em là vợ của Hàn Phong đi chăng nữa.

Khánh Hoài nói thật. Vì bây giờ đối với Hoài, Thiên Trang cũng không quan tâm bằng một thứ...đó là những gì Trình Đăng đã dúi vào tay anh sau những chuyển tráo hàng.

Dạo này công ty Hàn Phong càng bị phản đối vì hàng kém chất lượng thì Khánh Hoài càng giàu có. Chính điều đó Hạ Mây không ngờ tới.

- Anh Hoài ! Chúng ta phải tính thôi.

- Cách nào ?

- Giải quyết Hạ Mây.

- Nhưng bằng cách nào ?

- Để em lo. Chỉ cần anh tiết lộ những chuyển công tác của Hạ Mây.

- Được. - Hoài nhận lời.

- Vâng...OK. Em gác máy - Thiên Trang trả lời.

- Được. Tạm biệt.

oOo

Tin Bưu Toàn bị bắt khiến Hàn Phong sững sờ.

- Vậy là Thiên Trang không liên can. Vậy mà...- Hàn Phong lắc đầu - Mình đã trách lầm cô ta.

- Chào ông ? Hạ Mây cắt ngang dòng suy nghĩ của Hàn Phong.

Anh ngó cô lạ lắm :

- Sao hôm nay lại gọi tôi bằng ông ?

- Tại tôi thích. - Hạ Mây tinh nghịch.

- Cô chuẩn bị xong cả chưa ?

- Rồi. - Hạ Mây chun mũi - Mai tôi lên đường.

- Rất tiếc kỳ này tôi không thể đi cùng cô. Nhưng...Miền Tây cô rất quen thuộc, chắc là sẽ tốt thôi.
 - Cám ơn anh đã tin tưởng. - Hạ Mây khép chân.
 - OK.- Hàn Phong cười xòa - Miễn lễ.
 - “OK mà miễn lễ”. Xin hỏi ngài là người nước nào ạ ? - Hạ Mây nghiêng mình tinh nghịch.
 - Tôi là người nước “Lèo” - Hàn Phong đùa, đột nhiên anh nhìn hm lấy lại giọng nghiêm túc - Cô để tóc dài lại đi.
 - Chuyện đó có liên quan gì đến chuyện này ? - Hạ Mây ngạc nhiên.
 - Chuyện gì ?
 - Thì chuyện...ông là người nước “lèo” và mái tóc của tôi...
 - Không. Tôi chỉ tiện miệng khuyên thôi.
 - Mái tóc này không tốt sao ? Chỉ ít nó cũng mang lại thành công cho chúng ta.
 - Cô giỏi. - Hàn Phong cười- Nhưng cô để tóc dài vẫn đẹp hơn.
 - Thật sao ? - Hạ Mây mở to mắt - Anh nói thật ?
 - Thật. - Hàn Phong cười- Không tin, cô hỏi mọi người xem.
- Hạ Mây cười, hạnh phúc dâng lên trong lòng. Cô không ngờ Hàn Phong cũng quan tâm đến cô như thế.
- Nhưng tôi thích tóc ngắn.
 - Tại sao ?
 - Tóc ngắn mát mẻ và trẻ nữa. - Hạ Mây nói rồi lên giọng hát - “Tóc ngắn...mắt bò câu dễ thương”.
- Hàn Phong lắc đầu chịu thua vẻ tinh nghịch của Hạ Mây.
- Cô bướng quá !
- Hạ Mây nheo mắt :
- Câu này nghe quen quá. Tôi nghe thuộc rồi...- Hạ Mây nhìn Hàn Phong cười bí ẩn.
 - Tôi biết ! - Hàn Phong đáp tỉnh - Nhưng có sao đâu, nhắc để nhớ mà.
- Hạ Mây cười. Những lời cô nói Hàn Phong đều nhớ. Sự quan tâm của anh dành cho cô quả là không nhỏ.
- Thôi, tôi về.
 - Mai, tôi không thể tiễn cô. - Hàn Phong nói.
 - Không cần ông tiễn.
 - Thương lộ bình an.
 - Yes, sir.
 - Yes thôi. - Hàn Phong lâu bầu - Tôi không thích làm xếp của cô đâu.
- Hạ Mây khép chân lại một lần nữa rồi quay ra, Hàn Phong lắc đầu vừa nhìn theo dáng người nho nhỏ của Hạ Mây khuất dần sau dãy hành lang.
- oOo
- Chuông điện thoại reo vang trên bàn Hàn Phong :
- Alô. - Quốc Tường hốt hoảng - Hạ Mây gặp nạn rồi.
 - Chuyện gì ! - Hàn Phong hốt hoảng.
 - Tai nạn, chìm xuống.

- Hạ Mây sao ?

- Mất tích rồi !

Hàn Phong thẳng thốt. Mất tích ư ? Anh không tin ở tai mình.

- Ở đâu ?

- Không có dấu tích.

Hàn Phong rơi phịch xuống ghế :

- Tại sao chìm xuống ?

- Cảnh sát đang điều tra. Nhưng theo ban đầu cho thấy...có kẻ phá hoại.

- Phá ư ? Ai ?

- Tôi không rõ. Nhưng có thể là...

- Ai ? - Hàn Phong hỏi.

- Khánh Hoài.

- Khánh Hoài ư ? - Hàn Phong gật mình - Là Khánh Hoài ư ?

- Phải.

- Sao anh biết ?

- Tôi biết qua Hạ Mây thôi. Tôi tình cờ biết được khi nhặt được nhật ký của cô ấy. Quyển nhật ký cô đã ghi đầy đủ những gì cô biết về anh, về việc làm của Khánh Hoài. Tôi đã chuyển cho sở công an rồi.

Hàn Phong buông máy, anh gục đầu xuống bà. Anh quả thật không thể ngờ.

Hàn Phong đến khoảng sông Hạ Mây bị nạn. Đã ba ngày, tuy nhiên anh vẫn không tin là Hạ Mây đã chết.

- Mây ơi ! - Hàn Phong kêu lên - Quay về đi, Mây ơi anh nhớ em lắm.

Hàn Phong la đến khản họng nhưng con sông vẫn lặng yên.

- Hạ Mây ơi...- Hàn Phong ngồi phịch xuống chán nản - Thiên Trang bị bắt rồi, Khánh Hoài và Chánh Trung cũng vậy. Nhưng tại sao, tại sao tai họa lại ụp xuống đời ta. tại sao, tại sao ông trời lại cướp em đi ? Tại sao ở lành không

gặp hiền chứ ?

- Có chứ sao không ?

Hàn Phong quay phắt lại. Anh không tin vào mắt mình. Trước mặt anh là...Hạ Mây.

Anh chớp lấy bờ vai Mây lay lay :

- Đau quá ! - Hạ Mây nhăn mặt - Làm gì mạnh tay quá vậy ?

- Em còn sống ?

- Chứ ai bảo em chết ? - Hạ Mây mở to mắt.

- Anh... - Hàn Phong hét lên - Tạ Ông trời đất.

Hạ Mây sờ đầu Phong.

- Anh sao vậy ? Không...bình thường à ?

Hàn Phong hét to :

- Anh không bình thường. Thật đó !

Mây ơi ! Anh mừng phát điên lên được, em có biết không ?

- Chứ không phải anh luôn mong muốn đừng gặp em để không còn ai cãi anh nữa sao ?

- Muốn, anh muốn ! - Hàn Phong nói - Chỉ cần em tồn tại em muốn sao cũng được. Mây ơi, anh nói thật.

Hạ Mây che miệng cười khúc khích :

- Anh nói giống...cải lương ghê.

Hàn Phong cười :

- Vậy thì sao. Miễn sao chân thật là được. OK.

- Yes, sir. - Hạ Mây lặp lại câu nói cũ. Cô nghiêng người điệu dàng - Miễn lễ.

Hàn Phong nói rồi đỡ Hạ Mây dậy, giọng anh quan tâm :

- Em làm sao thoát được ?

Hạ Mây cười :

- Mạng lớn mà.

- Nói đi Mây ! - Hàn Phong hạ giọng.

- Em bơi vào bờ. Nhưng em nghĩ ngay đến có kẻ phá hoại. Em tìm đến cảnh sát. Họ không cho em ra mặt, và...em còn muốn trốn anh.

- Trốn anh ư ? - Hàn Phong hỏi.

- Trốn để xem anh quý em đến cỡ nào.- Hạ Mây cười - Cũng được, tốt...anh cũng quý em đó chứ !

Hàn Phong cười, anh không phản đối Hạ Mây. Lần đầu tiên, Hàn Phong thấy mình yếu đuối như thế, kể từ khi Thiên Nhi mất đi.

8. Chương 8

Ba tháng sau.

Thiều Hoa tha thướt trong bộ đầm mềm chấm gót, hôm nay trông cô đẹp và rạng rỡ.

Hàn Phong đi qua đi lại quanh Quốc Tường :

- Cung hỉ ! Cung hỉ ! - Hạ Mây đệm theo nhịp bước Hàn Phong.

- Hai người hợp nhau quá hén ! - Thiều Hoa trềnh mắt.

Hạ Mây tinh nghịch :

- Thân mình không lo, lo khuyên người khác. Hôm nay là ngày vui của cô, cô không để tôi trêu. Trêu tôi nổi gì ?

Quốc Tường nheo mắt :

- Hạ Mây này ?

- Gì.

- Cô biết Hàn Phong nghĩ gì về cô không ?

- Nghĩ gì ?

- Cô rất đáng ghét.

Hàn Phong phát mạnh vào vai Quốc Tường :

- Nói gì vậy ?

- Không có gì ! Tường tiếp tục quay sang Hạ Mây - còn nữa...

Hạ Mây tỏ vẻ quan tâm :

- Gì nữa ạ ?

- Nó nói, nếu như cô chịu làm vợ nó để hôm nay “song hỉ” luôn thì tốt biết mấy.

Hàn Phong quát đùa :

- Này, coi chừng tôi đuổi việc ông bây giờ ! Nghe không ?

- Không hề, phải không Hoa ?

Tự dưng Tường chuyển hướng làm Hoa ngơ ngác nhưng cũng gật đầu.

Tường nháy mắt :

- Thấy chưa ?

Hàn Phong chưa kịp trả đũa thì mọi người đến. Bà Dương cười :

- Gì đây ? Hạ Mây lại trêu mọi người à ?

- Mẹ ! - Hạ Mây nũng nịu - Sao lúc nào mẹ cũng trêu con ?

- Mẹ đâu có trêu con, chỉ là có sao nói vậy thôi.

- Ba ! - Hạ Mây quay sang ông Hưng - Mẹ bênh mọi người không hà.

- Vậy con muốn sao ?

- Ba nói lời công bằng đi !

- Mẹ con...nói đúng đấy. - Ông Hưng nheo mắt - 22 tuổi rồi, coi chừng nghịch quá, không ai cưới ba sẽ không nuôi đâu.

Hạ Mây dăm lưng ông Hưng thùm thụp :

- Ba ! Ghét ba ghê. - Hạ Mây quay sang bà Trang - Di, di bênh con nha.

Bà Trang gật đầu :

- Được. Nhưng bằng cách nào đây ?

Hạ Mây, thở dài :

- Vậy là chết con rồi. Ai cũng ăn hiếp con cả.

Nhìn vẻ mặt đùa tiếu của Hạ Mây, mọi người cười nghiêng ngửa.

- Thôi ! - Ông Hưng nói - Ta ra ngoài đi, chắc khách đã đến đủ rồi.

Hạ Mây chun mũi :

- Con không ra đâu ?

- Dâu phụ mà không ra hả ? - Thiều Hoa cười hóm hỉnh - Vậy rể phụ bỏ cho ai ?

- Cho ai cũng được.

- Vậy thì đi Phong ! - Quốc Tường kéo ta Hàn Phong - Để dâu phụ đi chuyển đồ sau đi.

Hàn Phong cười :

- Mọi người ra trước đi, tôi ra liền. Mau lên, kéo tôi mọi người không về được.

Quốc Tường quay lại anh trêu Phong :

- Thật quá đáng ! Hết nói nổi. Thôi đi em - Anh kéo Thiều Hoa đi - Để không gian riêng cho hai người. Hàn Phong kéo tay Hạ Mây đi ra vườn. Trăng mười sáu vàng vánh vạch...Hàn Phong nhìn Mây, cô đẹp huyền hoặc dưới trăng.

- Hạ Mây ! - Giọng Phong nhẹ như gió thoảng - Anh có chuyện muốn nói.

- Gì ?

- Anh... - Hàn Phong ngập ngừng - Anh muốn kể cho em nghe một chuyện.

- Chuyện gì ?

- Chuyện tình của Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài.

Hạ Mây lắc đầu :

- Em biết rồi.

- Nhưng chuyện anh kể khác.

- Khác sao ?

- Lương Sơn Bá không nhận ra Chúc Anh Đài là gái. Nhưng anh thì nhận ra, cho dù thế nào, anh vẫn nhận ra Chúc Anh Đài yêu anh lắm.

- Ai thêm yêu anh ? - Hạ Mây quay mặt đi.

- Anh thêm ! - Hàn Phong dắt Hạ Mây đi dạo trong vườn. Gió đưa hương nhài thoang thoảng, Hạ Mây chìm đắm trong mùi hương quyến rũ.

- Em có chuyện muốn hỏi ?

- Gì ?

- Câu chuyện kết thúc thế nào ?

- Không có chuyện xuất hiện như Mã Văn Tài, em có đồng ý không ? Và cũng không có chuyện chết chung mờ. Chúng ta sẽ sống, để hạnh phúc cho trọn kiếp này.

- Chỉ kiếp này thôi sao ?

- Vài trăm kiếp nữa.

Hạ Mây buông tay Hàn Phong ra, cô đi gạt lùi trước mặt anh. Mái tóc vừa chấm vai của cô lúc lắc.

- Em sẽ về cắt tóc.

Hàn Phong nhăn mặt :

- Lại bướng nữa rồi, em bướng quá.

- Vậy anh yêu em ở điểm nào. - Hạ Mây dừng lại.

- Ai nói anh yêu em ? - Hàn Phong nheo mắt.

- Em...nghe đồn vậy mà.

Hàn Phong choàng vai Mây :

- Lời đồn...chính xác đấy. Em có yêu anh không ?

- Không. - Hạ Mây luồn người thoát khỏi tay anh - Không hề.

- Vậy thì...em coi anh là gì ?

- Sếp. Giám đốc.

- Chỉ thế thôi.

- Vâng.

- Còn gì nữa ? Hàn Phong nín Hạ Mây lại.

- Không còn.

- vậy sao ?

- Ừ.

Hạ Mây không trả lời. Cô đứng lại nhìn Hàn Phong. Họ nhìn nhau trất lâu. Thời gian trôi qua họ không hề hay biết.

- Hạ Mây này ! Phong gọi.

- Gì ? - Hạ Mây nghe giọng mình nhẹ như gió thoảng.

- Anh ...yêu em.

Hạ Mây mỉm cười. Cô chờ ba tiếng này rất lâu rồi. Hạ Mây hạnh phúc nghiêng đầu.

- Anh nói lại đi !

- Anh ...yêu em. Anh yêu em...- Hàn Phong lặp lại thật nhiều lần.

Hạ Mây bịt tai lại :

- Điếc tai quá đi !

- Nhưng em phải nghe. Còn em ?

- Em...- Hạ Mây cười - Không yêu anh.

Hàn Phong ôm Hạ Mây vào lòng. Anh nhớ đến Thiên Nhi, nhớ Thiên Trang. Trong tay anh bây giờ là Hạ Mây chứ không phải là bất kỳ ai.

- Ta cưới nhau nhé ?

Hạ Mây chun môi :

- Không.

Hàn Phong ôm Mây vào lòng, anh vuốt lên mái tóc vừa chấm vai của Hạ Mây, lòng dâng lên xúc động. Anh nhìn sâu vào mắt Hạ Mây.

- Em không đồng ý thật chứ ?

Hạ Mây cười thẹn thùng :

- Anh vẫn thích em nghịch ngợm hơn, Hạ Mây ạ !

Hàn Phong ôm vai Mây. Ánh mắt họ trao nhau tình yêu thắm thiết.

Hàn Phong nghe lòng mình chùng xuống. Hạ Mây hát :

”Mắt này...mắt trao nhau.

Anh muốn nói gì

Hãy nhìn đi

Ánh mắt em

Và nghe tim em nói

Anh ơi !...”

Giọng Hạ Mây ngân dài, vang vang trong ánh trăng. Đôi hồn trẻ quện vào nhau, vang lên khúc nhạc huyền hoặc dưới trăng vàng.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toc-may-mot-thoi>